

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡ. 466

1933

Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου
προσεκνύει τὸν ἄνδρα

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ προτέρημα καλ-
μιερῆσαίε το, ἀπὸ σὰς ἐξαρτάται.
Μὴ κάμετε χρῆσιν πούδρας ποὺ παρα-
σκευάζεται μετὰ παναρχαίας μεθόδους,
ἀλλὰ ἀκολουθεῖτε τὰς προόδους τῆς ἐ-
πιστήμης.

Δοκιμάσατε τὴν πούδρα

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ἐχει σπουδαία προτέρηματα.
Εἶνε λεπτὴ μετὰ ὥραιον ἄρωμα.
Παρασκευάζεται μετὰ δὴ τὰ σύγχρονα
μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε ἐξοφλη-
σμένη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
φαρμακεία, μυροπωλεῖα
καὶ καταστήματα.

Διαρκὲς παρα-
καταθήκη: Κλει-
σθένους 11, Ἀθη-
ναί, Φαρμακείον Ι.
Ματαράτση, Τηλε-
φώνον 24085.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρδαβανίτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ - ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΔ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΞΕΑ

Καὶ ἐπὶ νέον καὶ μεδέρνο παράγεται
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λαν-
θάνεται κατὰ πρώτον εἰς τὴν ἀποθήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.
Ἑρμῆς 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22—529

ΑΝΘΗ

Διὰ Βάζα.

Διὰ Φορέματα.

Διὰ Μπουτυνιέρες

ΠΑΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΟΥ ΤΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΠΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ ΧΑΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΕΠΙΛΑ-
ΝΑΚΤΑΤΑΙ ΣΤΟ INSTITUTE
τῆς Mme KETTY, ΕΙΔΙΚΕΥ-
ΘΕΙΣΗΣ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ ΜΕ
ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ
N. L. PEARCE

Ἀναλαμβάνει ἐντὸς χρονικοῦ
διαστήματος νὰ θεραπεύσῃ κάθε
ἀσχημίαν τοῦ προσώπου καὶ πτω-
σιν τοῦ στήθους καὶ παχυσαρκίαν.
Τῇ συνεργασίᾳ τῆς ἀρτι ἀφι-
χθείσης ἐκ Χέλσιν Φόρς Φινλαν-
δίας διπλωματούχου διδασκαλίσσης
κατὰ τῆς παχυσαρκίας, ἀρθροίτι-
σμων καὶ ποικιλοτρόπων Αἰδῶς Φα-
νῆς.

Διπλὸ πλῶγμα, πανάδες, μυ-
μύδια, κ.τ.λ.

Δέχεται μαθητρίαις, δίδουσα
εἰς αὐτάς διπλωμα μετὰ ἐξάμη-
νον φοίτησιν, παρῶντα καὶ οἰ-
κογενειακὸ ὄφελον.

Διεύθυνσις: Ἑρακλείτου 18.

*Ὡρα 9 1/2—12 1/2 καὶ 3—6.

Κολωνά, Ἀθήναι

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς ἐκδόσεως Θεσσαλονίκης ἑλα-
δων αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανι-
καὶ Βαβαὶ φαρμάκων
Δ Ε Τ Ι

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ

Φιγουρίνα γιὰ ἀσφόροχνα, Κεντήματα, Κροσέ, Ἰολάν, Ἰο-
Τριό, δι' ὅλα τὰ εἶδη Πουλ-δερ καὶ ὅλα τὰ εἶδη γυναι-
κοχειρῶν μετὰ ἄφθονα πολυτελῆ δῶρα τοῦ παγκοσμίου φήμης Πα-
ρὸν «FRANCOIS TEDESCO».

Δεχομένη συνδρομὰς ἐξαιρετικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα Εἰς ἈΡΑΒΙΑ
μετὰ δαχμὴν σταθεροποιημένην, τοῦ Γαλλικοῦ φράγκου ὑπολογισμένην
PENTE MONON DPAH, διὰ τὰ περιοδικὰ «LA FEMME CHIC»
«JOURNAL DES OUVRAGES DE DAMES», «MON AIGLE»
«DEMOISELLE», «MA ROUPÉE». Φιγουρίνα ἐκδόσεως: Δου-
μνιναί, δίμηνα καὶ ἐξάμηνα, διὰ προίτας, ΚΟΠΤΙΚΙΣ, ΡΑΠΤΙ-
κῆς φιγουρίνας μετὰ ἱγνάκια «Patrons Expliqués» διὰ φορέματα
παιδικὰ, μπλουζέες, κορσέ, ἀσφόροχνα κ.τ.λ., καθὼς καὶ περὶ
τὰ εἶδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ.

Κατάλογοι λεπτομερεῖς διὰ τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται ἐντε-
μῶν ταχυδρομικῶς.

Περιοδεύων ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου: Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα: ΝΙΚ. ΜΟΣΧΟ-
ΛΗΓΩΝ 3, Ἀθήναι.

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει
οὐδὲ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της.
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
πλωματεύχου μεδίστας.

ΧΡΥΣΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Ὡς εὖρη ὅλα τὰ τελευταῖα
τῆς χειμερινῆς σαίζον μετὰ χάρι-
σιάνικον γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.
Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.

ΧΟΡΟ

5 Φεβρουαρίου 1933

ΜΗΟΥΚΕΤΟ

161

ΕΞΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ὁ Ζαβὲλ, ὁ μεγάλος, ἦταν ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀλευτακοῦ. Ὁ ἄλ-
ιος, ὁ μικρότερος, μὲτ' αὐτὸν μετέφερε τοὺς ναυτικούς, ἀπο-
τελοῦσαν τὸ πλοῖον.

Περὶ τοῦ καὶ τοῦ ἀλευτακοῦ, ἀπὸ τὸν τύπο ἐκείνων τῶν καρα-
βίων ποὺ ὁρῶντων τὴν θάλασσαν τῆς Μάγχης, μετὰ τοὺς ναυ-
τικούς, σαρῶντας μετὰ τὰ δίκτυα τὸν ὅλον τὰ ζωντανὰ τῶν βυθῶν
ἀρρήματα, καθόλου καὶ ἀσυνήθως.

Τὸ καράβι εἶχε ἐκινήσει ἀπὸ τὸν ὅμοιο τῆς Βουλώνης μετὰ καὶ
παμύσιο. Ἐλαφρὸ ἀεράκι, μὲτ' αὐτὸν ἐφύσκιε τὰ παντὰ του. Ἀλλὰ
σὲ λίγο ὁ καὶ ἄνεμος ἄγριεψε. Μαθὼν σὺννερα ἐπέκλεισαν τὸν ὁρίζοντα
καὶ ὁ καπετάνιος ἐβόλε πλῶρη γιὰ τ' ἀνοιχτὰ, γιὰ νὰ μὴν πέσουν
οἱ ἐξέες. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἄντησαν ἡ Ἀγγλικὴ ἀντιπλοῖα. Ἦσαν
ὅμως ἀδύνατον νὰ τὴν πλησιάσουν, γιατί ἦσαν κινδυνὸς νὰ σπασοῦν
τὸ καράβι ἀνὰ καυρὸν τοῦ πλοῖου τὰ πελώρια κήματα τοῦ ἀερέου, ποὺ
χτυποῦσαν ἀρριωμένα ἐπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους. Ἐβόλιν πάλι πλῶρη
γιὰ τ' ἀνοιχτὰ, ἐξαγαγόντας σὲς Γαλλικὴς ἀντιπλοῖα. Ἦσαν βόλτες
ὅρα πολλὴ ἀνάμειξη σὲς δύο ἀντιπλοῖα, μὴ μπορῶντας νὰ τὴν πλησιά-
σουν. Κατὰ τ' ἀπὸγευμα ἐπὶ τέλους, μαλάκωσε ὁ καὶ ὁ κα-
πετάνιος, γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένη ἡ μέρα, διάταξε νὰ ρίξουν τὰ
δίκτυα, ἂν καὶ κάποιον-κάποιον ἐχρῶντοσαν ἀκόμα μεγάλα κήματα, ποὺ
κάνανε νὰ χορεῖν οἱ φελλοὶ τὸ μικρὸ καράβι.

Δύο ναῦτες ἀπὸ μπρὸς καὶ δύο ἄλλοι ἀπὸ πίσω, ἄρχισαν σιγά-
σιγά νὰ ἐξατύνουν καὶ νὰ κατεβάσουν στὸ νερὸ τὸ πελώριο δίκτυ.
Ἦσαν ἔξωθεν ἕνα δυνατὸ κήμα ἔκαστος μετὰ τὸ καράβι ἀπὸ τὴ
μὴ πάντα. Ὁ Ζαβὲλ, ὁ μικρὸς, ποὺ βοσκοῦσαν μπροστὰ στὴν πλώ-
ρη καὶ διηρῶναι τὴ δουλειά, γλύττωσε καὶ ἔπεσε κάτω. Μετὰ τὸ πέ-
σο τοῦ ὅμοιο, τὸ ἀριστερὸ τοῦ μπράτσου βρέθηκε γιὰ μὴ στυγνὴ
παύση μετὰ τοῦ χοντροῦ σχοινοῦ ποὺ ἦταν κρεμασμένον τὸ
δίκτυ καὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ νέος ἔκανε μὴ ἀπελπισμένη προ-
σπάθεια γιὰ νὰ λευτερώσῃ τὸ μπράτσον του, ἀλλὰ τὸ φαρδύ εἶχε
παρεῖ ὅμοιο καὶ τὸ παλαιάρι μετὰ τὸ βάρος τῶν
δυστῶν ἦσαν τετασμένον, σὺν νάταν ἀπὸ ἀσάμι.
Σὲς φωνὴς τὸν τρέξαν ὅλοι οἱ ναῦτες, ὅ-
τις ἦσαν πάνω στὸ παλαιάρι, ποὺ σιγά-σιγά ἐ-
κπρόνιζε τὸ μπράτσον τοῦ δυστυχισμένου καὶ προ-
σπάθωναν νὰ τὸ λασκάρουν. Στάθηκε ὅμως ἀ-
δύνατον νὰ τὸ λευτερώσουν.

Πρέπει νὰ κόψουμε τὸ παλαιάρι καὶ γρή-
γορα, εἴτε ἕνας ναῦτης, βγάζοντας ἀπ' τὴν σέ-
κη του τὸν πελώριον ναυτικὸ σκούρι του.

Ἀλλ' αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε μετὰ τὸ ὀριστικὸ χά-
σιμο τῶν δικτύων, ποὺ ἦσαν ὅλη-ὅλη ἡ περιου-
σία τοῦ Ζαβὲλ τοῦ μεγάλου. Καὶ κόσῃσαν χιλιά-
δες φράγκα τὰ δίκτυα αὐτὰ.

Μὴν τὸ κόβετε, σταθεῖτε! φώναξε λαχα-
ρακτικῶς καὶ χλωρὸς ὁ Ζαβὲλ ὁ μεγάλος. Στα-
θεῖτε νὰ ὁρῶσθαι μὴ στυγνὴ καὶ θά γίνη ἡ
δουλειά μας....

Κι' ἀμέσως ἔτρεξε στὸ τιμόνι, μὰ ὁ ἀγέρας
ἀπὸ τὴν μὴ μεριά καὶ τὸ βάρος τῶν δικτύων ἀπ' τὴν
ἄλλη, ἔκαναν τὸ καράβι νὰ μὴν ὑπεκοῦν
στὴν κυβερνήτην του.

Ὁ Ζαβὲλ ὁ μικρὸς, ἦταν πεσμένος στὰ γό-
νατα, μετὰ τὰ δόντια σφιγμένα καὶ τὰ μάτια ὀρ-
θάνοντα. Δὲν μίλοιτε. Ὁ ἀδελφός του ἔξαγνῶ-
σε τρεχάτος κοντὰ του, μετὰ τὸ φόβον μήπως στὸ
μετὰ κῆρι κανένας τὸ σχοινί.

—Προμένετε... προμένετε μὴ στυγνὴ!

Μὴν κόβετε τὸ παλαιάρι.... Θὰ ρίξω τὴν ἀγκυρά.

Ἐρρίξαν πραγματικῶς τὴν ἀγκυρά καὶ κατόπιν βάλλαν μπρὸς
τὸν ἀγρόντι. Σιγά-σιγά τὸ παλαιάρι λασκάρισε ἐπὶ καὶ τέλος τὸ
μπράτσον τοῦ δυστυχισμένου νέου ἐλευτερώθηκε. Στεκόταν τώρα ἀ-
μύλητος καὶ τάδε ἐντελῶς χαμένο. Οἱ ναῦτες τοῦ βυθῶν ἀμέσως τὴ
ναυτικὰ του φανέλλα καὶ εἶδαν μετὰ φρίκη, ὅτι τὸ μπράτσον του δὲν
ἦταν καὶ παρὰ μὴ ἀμορφὴ μάζα σαρκῶν, ἀπ' τὴν ὅποιαν τινάζονταν
τὸ αἷμα μετὰ ὀσμὴ καὶ ἔβαιρε τὸ κατάστρωμα.

Ὁ Ζαβὲλ ὁ μικρὸς γύρισε καὶ τὸ κῆρυξ μετὰ μάτια μεγαλωμένα
ἀπ' τὸν φόβον καὶ τὸν πόνον.

—Πάει!... μουρμούρισε. Θὰ χάσω τὸ χέρι μου....

Τὸ αἷμα πύτρεξε ἀφθονῶς, εἶχε σχηματίσει στὸ κατάστρωμα μὴ
μικρὴ λίμνη.

Ἐνῶς ναῦτης φώναξε τότε:

—Μπρὸς, βρὲ παιδιά, τί καθόμαστε!... Πάει ν' ἀδειάσῃ ὅλο
τοῦ τὸ αἷμα.... Πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε γρήγορα τὴ φλέβα....

Ἐτρεξαν ἀμέσως, βρήκαν ἕνα κομμάτι σπάγγο—χοντρὸ σπάγγο
κατακαυμένο—καὶ δέσανε μ' αὐτὸν τὸ σακατεμένο μπράτσον, σφίγ-
γοντας μετὰ τὴν δύναμιν. Τὸ αἷμα ἔπαυε νὰ ἀνίσταται καὶ σὲ
λίγο σταμάτησε ὁλότελα.

Ὁ Ζαβὲλ ὁ μικρὸς, συνήλθε σιγά-σιγά καὶ σηκώθηκε ὀρθός. Τὸ
μπράτσον του κρεμόταν πλάι του σακατεμένο. Τάπαξε μετὰ τὸ ἄλλο
χέρι του τὸ νερὸ, τὸ σήκωσε, τὸ γύρισε καὶ τὸ τίναξε ἐλαφρὰ.
Ἦσαν ἐντελῶς σπασμένοι! Τὰ κομμάτια ἔχουν γίνῃ καθαρά.
Μόνο μερικὰ νεῦρα τὸ συγκρατοῦσαν μετὰ τὸ σῶμα του. Τὸ κῆρυξ
μ' ἕνα βλέμμα σκοτεινὸ, σκεπτικῶς καὶ ἀπελπισμένως καὶ κατόπιν
πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σχοινιά. Ἐνῶς ναῦτης τὸν συμ-
βούλευε νὰ βρέχῃ ἀκαταπαύστα τὴν πληγὴν μετὰ θαλασσινὸ νερὸ, γιὰ
νὰ μὴ γαγγραινώσῃ.

Ἐβόλιν ἕνα κούβα γεμάτο διπλὰ του καὶ μ' ἕνα ποτήρι ἔπαινε
καὶ ἔρριχνε νερὸ στὴ πληγὴν τὴν πληγὴν του.

Δὲν πᾶς κάτω νὰ ἡσυχάσῃ; τοῦ εἶπε ὁ ἀ-
δελφός του.

Κατέβηκε, ἀλλὰ σὲ λίγο ἔξαγνῶθηκε, γιατί ἡ
μοναξιά τὸν τρώεζε. Ἐννοοῦσε ποὺ κατὰ τὸν ἑ-
αυτὸν τοῦ σπᾶν κατὰ τὸν ἑαυτὸν. Κάθησε πάλι πάνω
στὴν στίβα τῶν σχοινίων καὶ ἐξαγνῶθηκε νὰ γίνη
νερὸ στὴν πληγὴν του.

Τὰ δίκτυα παραβήθηκαν σὲ λίγο, γεμάτα ἀ-
φρόνως λαγυριστὰ. Ἐχουν γίνῃ μὴ στίβα δι-
πλὰ του καὶ σακατεμένον σὺν ἑαυτῷ. Ὁ Ζαβὲλ ὁ
μικρὸς τὰ κῆρυξ σκεπτικῶς καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ
βρέχῃ τὴν πληγὴν του.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ καὶ ἄνεμος φούσκωσε πάλι καὶ
ὅλη πὴ νύκτα ὡς τὰ ἐπιρροῖα, τὸ καράβι θα-
λασσοδρόμε ἀγρία.

Μόλις ἔφραξε, βρέθηκαν σὲς Ἀγγλικὴς ἀντιπλοῖα.
Ἀλλ' ἔπειθ' ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ πλησιάσουν, γύρι-
σαν πάλι κατὰ τὴν Γαλλίαν. Τὸ ἀπὸγευμα, ὁ τραν-
ματίας φώναξε τοὺς σωτήρες του καὶ τοὺς ἐ-
δεῖξε κατὰ μαζὰς γραμμὴς ποὺ ἔχουν παρουσιασθεῖ
στὸ μπράτσον του. Ὁ καθένας ἄρχισε νὰ λήθῃ τὴν
ιδέα του.

—Θαυρὸς καὶ ἄρχισε νὰ γαγγραινώσῃ, εἶπε
ὁ πρῶτος.

Θαλασσινὸ νερὸ μὴ μὴν θέλει, εἶπε ὁ ἄλ-
λος.

Ἐτρεξαν πάλι τὸν κούβα καὶ ἄρχισαν νὰ ρί-
ξουν.

Ὁ Γκὺ ντὲ Μωπασσάν.

χουν στην πληγή νερό. 'Ο τραυματίας έχλωμωσε, έτρεξε τα δόντια του, μιά δέν φώναξε. 'Υστερα έβγαλμένος ο πόνος, γύρισε στον αδελφό του τον μεγάλο και του είπε :

— Δώσε μου το μαχαίρι σου.

— Έκείνος του το έδωσε.

— 'Ο Ζαβέλ ο μικρός του άπλωσε τότε το χτυπημένο του χέρι.

— Βάστα μου το μπράτσο ψηλά, που είπε με φωνή ύπνωστη.

— 'Ο αδελφός του δεν του έφερε αντίρρηση. Πήρε το σκατωμένο μπράτσο και το κράτησε με τα δυο του χέρια γερά.

Τότε ο Ζαβέλ ο μικρός άρχισε να κόβει μονάχος του τα μισούλωμένα κρατά του. Έκοβε σιγά-σιγά άμυλντος, ελιάνιζε τους τένοντες και τα νεύρα με το ντυτικό εκείνο μαχαίρι που έκοβε σαν ξιρόφι, σφίγγοντας τα δόντια του.

Σε λίγο, το μπράτσο, από τον άγώνα και κάτω, χάρισε κι έπεσε βαρύ στο κατάστρωμα.

— 'Ο Ζαβέλ ο μικρός έβγαλε έναν βαθύ άναστεναγμό.

— Αυτό ήταν ! είπε. 'Αλλιώς ήμουν χαμένος.

Κατόπιν, πήρε το κομμένο μπράτσο του με το γερό του χέρι και το κτύπησε πολλή ώρα. Είχε άργίσει να σατίξη. 'Υστερα το πήραν ένας-ένας κι' οι σύντροφοι του και το στριφογύριζαν, το ψηλαρούσαν, το μύριζαν.

— 'Ο Ζαβέλ ο μεγάλος τους συμβούλεψε να το πετάξουν στη θάλασσα, γιατί άρχισε να βρωμάει.

— 'Ο αδελφός του δώσε θύμωσε.

— Όλα κι' όλα, αυτό δεν το θέλω... φώναξε άγρια. Δικό μου είναι το χέρι. Δεν το πετώ στη θάλασσα....

Τό πήρε ύστερα και τ'όβαλε ανάμεσα στα πόδια του. Κι' έβαφταν το ήθε μιά ιδέα. 'Όταν αναγκάζονταν κάποτε να μείνουν μέρες στη θάλασσα, έβαζαν τα ψάρια, για να μη χαλάσουν, μέσα σε βαρέλια γεμάτα άλάτι.

— Δέ μου λές, είπε στον αδελφό του, δεν θα μπορούσαμε να το βάλουμε στ' άλάτι ;

— Αυτό, άλήθεια, μπορεί να γίνει, είπαν κι' οι άλλοι.

— Άδειασαν ένα βαρέλι, γεμάτο ψάρια, βάλανε κάτω-κάτω το κομμένο μπράτσο, στρώσανε μπόλο άλάτι από πάνω και κατόπιν άράδιασαν πάνω ένα-ένα τα ψάρια.

— Φτάνει να μην πουληθί κατά λάθος μαζί με τα ψάρια, είπεν ένας ναύτης.

Κι' όλοι γελάσανε, εκτός από τους δυο αδελφούς.

— 'Ο άγέρας δεν έφευγε. Τό ψαράδικο έκανε βόλτες μπροστά στη Βουλώνη ως την άλλη μέρα το πρωί. Στο μεταξύ ο τραυματίας έξακολουθούσε κάπου-κάπου να βρέχει την πληγή του με θαλασσινό νερό. Κα'ά το μεσημέρι μπήκαν στο λιμάνι κι' άραξαν. 'Ο Ζαβέλ ο μικρός έτρεξε άμέσως σ' ένα γιατρό. 'Ο γιατρός είδε την πληγή κι' είπε πως σήγαννε πολύ καλά. Τούβαλε έναν επίδεσμο και του σύστησε ήσυχια. Μά εκείνος δεν μπορούσε να ήσυχάζει. Συναγύριζε τρεχάτος στο καράβι και βόηκε το βαρέλι που είχε σημαδέψει μ' ένα σταυρό. Τό άδειασαν και τοδωσαν το κομμένο χέρι του, που είχε διατηρηθεί θαυμάσια στη θαλαμούρα. Μόνο που είχε ζαρωθεί λίγο. Τό τούλιξε σε μιά πετσέτα και πήγε σπίτι του.

— 'Υστερα παρήγγειλε στον γειτονικό μαγαζάκι ένα μικρό φέρετρο και την άλλη μέρα όλο το πλήρωμα του ψαράδικου άκολουθούσε στο νεκροταφείο την κηδεία του κομμένου χεριού. 'Ο παπας κρατούσε κάτω από τη μαζύλη του το μικρό φέρετρο, κατόπιν ερχόντανε τα δυο άδελφια και πίσω-πίσω άκολουθούσαν οι ναύτες.

Τό έθαψαν σε μιά άνω του νεκροταφείου.

— 'Ο Ζαβέλ, ο μικρός, ύπερ' από τό πάθημά του δεν ξαναμύηκε πια στο καράβι. Βόηκε μιά μικρή θεία στο λιμάνι. Κι' όταν μύησε για τό δυστύχημά του, καμιά φορά, πρόσθετε στο τέλος σιγανά :

— Άν ο αδελφός μου ήθελε να κόψουμε τό παλαιάρι, θα τόχα σίγουρα τό χέρι μου σήμερα. 'Αλλά, βλέπετε, δεν ήθελε να χάσει την περιοχή του... Χαλάλι να του γίνει, τέλος πάντων... Τί άξίζει ένα χέρι !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Τό επάγγελμα που υπόσχεται πολλά άγαθά στους άλλους, είναι τό του υποψηφίου βουλευτού. Γιατί ό υποψήφιος όλο και υποσχόσεις μοιράζει στους έλλογείς του.

— Πολλές φορές ή άποφύτης και ή κακία έχουν την ίδια εξωτερική μορφή. 'Απόδειξις : κέρτα σπάζουν τό άθρο μωσχάρι, καθώς και τον πονηρό διάβολο.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— 'Αμερικανικά έγκλήματα. 'Ο κλέφτης που ξερρίψωσε τό κεφάλι ενός συναδέλφου του. Μιά περίεργη στατιστική. Οι πονηκοί, ή γάτες, τό πουλιά κι' όλα γενικώς τό τετράποδο του Λονδίνου. Πώς προλαμβάνεται ή ναυτία. Γιατί παντρεύεται ένας άντρας ;

Τό έξις άπίστευτο και τρομερό περιστατικό συνέβη κάποτε στην 'Αμερική :

Κάποιος κλέφτης, Φραγκλίκος 'Αμπετ λεγόμενος, έκοτόσε κοντά στην πόλη Χάρμοντον ένα συνάδελφό του, ντε Φέο δνομάζομενο, κατό τρώτο πρηνικό και περίεργο. Τού ξεφούξωσε δηλαδή τό κεφάλι !

— 'Όταν συνελήφθη και προσήχθη στον άνακριτή, έκανε την έξη κατάθεσι :

— Πηγαίναμε μαζί με τό μαχαίρι στο Χάρμοντον να κλέψουμε ένα έμπορικό. Τη στιγμή που φτάσαμε στο κατάστημα αυτό και έπορεύετο να μπουκε μέσο, ο ντε Φέο φροήθηκε και δεν ήθελε να με βοηθήσει για να τελειώσουμε μιά ώρα άργήτερα την έργασίαν μας. Τότε κι' εγώ θύμωσα και του είπα : «— Ένας άπ' τους δυο μας δεν πρέπει να φύγει ζωντανός άπ' εδώ ». 'Επιστραφίκα λοιπόν άρταξα με τό χέρι μου τό κεφάλι του κι' άφου γονάτισα στο στήθος του, του έσπασα τό λαιμό. 'Υστερα τράβηξα μ' όλη μου τη δύναμη τό κεφάλι του κι' έβαφταν τό έδαφος με αίμα. Αυτή είναι ή άλήθεια. Δεν τον χτύπησα με μαχαίρι....

— 'Η δήλησις του κατηγορουμένου κατέληξε τους δικαστές. 'Η άλήθεια που λεγομένη του άμφισβητήθηκε. 'Η πρηνματικά ήράκλειος όμως δώνας του 'Αμπετ και ή νεκροφάνη που έγινε έπ' του πτώματος του θύματος του, απέδειξαν ότι ό έγκληματίας δεν έλεγε ψέματα. Και τον καταδίκασαν σε θάνατο.

— Σύντονα με μιά τελευταία—πολύ περίεργη κι' έξοφρηνική—στατιστική, κυκλοφορούν μέσα στις τριπές, στα ύλνγεια, στους ύπνώνους και στις σφιγρές της μεγάλης πόλεως του Λονδίνου 20—25 εκατομμύρια περίπου μικροί πονηκοί και 6—6 εκατομμύρια μεγάλοι, τεράστιοι, φοβεροί και τρομεροί στη θέα. 'Επίσης ένα εκατομμύριο γάτες κόβουν βόλτες στα κεραμίδια του Λονδίνου ήμερσίως και 400 χιλιάδες σκυλοί περιφέρονται στις δρόμους του.

— Πονηρικά γενικώς υπάρχουν και φορολογούνται στο Λονδίνο πάνω από 800 χιλιάδες.

— Άκόμα, 12 εκατομμύρια χελιδόνια, σπουρνίγια και διάφορα άλλα πουλιά ζουν μέσα στην μεγάλη αυτή πόλη.

— Ψάρια στα διάφορα ίχθυοταφεία, στις δεξαμενές, σε λίμνες και σε γυάλες άκόμα, υπάρχουν 4—5 εκατομμύρια.

— Άλογα, τέλος, μουλάρια, γαδουράκια, άγελάδες, κατσίκες και πρόβατα, πάνω από 500 γ'ιλιάδες.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην δεξιώσεις-μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Η νεολαία χορεύει με πολλή άντράνη και ποσοδίδει ζωοπνη στην ενήλικιστη δεξίωσι. Εύμορφες φυσιογνωμίες, εοΐς τουαλέτες άπ' δεξ. Δ. και Σπ. Λοβέρδου, 'Ελλη Πεσματζίδη, Ρουσσέν, Σ. Μάτσα, 'Ανδριτσάκη.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην δεξιώσεις-μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΤΙΟΥΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΡΑΝΙΑ

Ε. Α.

Μία κυρία εκ των πλέον έλλεικτών, παρεπιδημούσα εκ Λονδίνου, ή οποία με την έλλεικτικότητα που την χαρακτήριζε, συντελεί εις τό να υπάσχη μιά άρίστη ιδέα για τις 'Ελληνίδες. 'Εγχευσεστημένη εις τό Λονδίνο, τό σπίτι της εκ των πλέον φιλόξενων. Τό πέραςμά της από τας 'Αθήνας ύποκειναι τις άραότερες έντυπώσεις. Παρ' όλο που είνε άφαιρα και κομηροπάτη την διαφύνη μιά άφέλεια που θέλγει τό κυριότερον προσόν της που είνε σπάνιο για την εποχή μας. Είνε έξωροετική μητέρα.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην δεξιώσεις παρά τή κ. και τή κ. Σαφέντη σ' έκτεταμένον κύκλον προσήλθεσαν.

— Διακοσμητικώς εμφανίσαι αι κυρία Διον. Λοβέρδου και Καίτη Λαδοπούλου με μαύρες και άσπρες τουαλέτες.

— Ένα πατέλι σιδερίον ή κ. Δουίνα Μαλαμίδη με βελούδο.

— Κομψές σιλουέττες ή κ. Σπ. Μεταξά, ή δεξ. Μικέτ Καμνήνη.

— Έλκυστικώς φυσιογνωμίες ή κ. Παπαχατζή, ή δεξ. Κετσά.

— Παρενέβησαν κ. και κ. Σοφούλη, κ. και κ. Θ. Μελά, κ. και κ. Σπ. Λιδιέρτου, κ. και κ. Δ. Ρούφου, κ. και κ. Πετρίτσου, κ. και κ. Καπνάνη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. 'Αντ. Μάτσα.

— 'Η κ. Δουίνα τύπος άφαιας κοσολής.

— Αΐθουσα διακοσμημένη καλίσθητα.

— 'Η νεολαία χορεύει με πολλή άντράνη και ποσοδίδει ζωοπνη στην ενήλικιστη δεξίωσι. Εύμορφες φυσιογνωμίες, εοΐς τουαλέτες άπ' δεξ. Δ. και Σπ. Λοβέρδου, 'Ελλη Πεσματζίδη, Ρουσσέν, Σ. Μάτσα, 'Ανδριτσάκη.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Ι. Πεσματζίδη, κ. και κ. Δ. Μάξμου, κ. και κ. Π. Μάτσα, κ. και κ. Κ. Μπότση, κ. και κ. Κ. Ταυλάκη, κ. και κ. Ζωζουκώτα, ή κ. Μέριν, κ. και κ. Γαΐνη, ό στρατηγός Νικολαΐδης, οι κ. κ. 'Αντ. Μάτσα, Μαλαμίδης, 'Αλ. 'Αργυρούλης, Π. Ειδεΐας, Κ. Μπενάκης, Γεωργιάδης, ή κ. Καμνήνη, ή κ. Μορέλλου.

— 'Επίσης παρίσταντο ή βαρώνη Μάρτερε, ή κ. Μπατατζή, ή κ. Μελά, δεξ. Εικλεΐδη, κ. και κ. 'Αλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Γ. Μασού, ή κ. Γ. Χαριτά

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

(Ισπανικό Διήγημα)

οδηροδρομικός σταθμάρχης έβριξε μία τελευταία ματιά στο μικρό, στασιμένο καθρεφτάκι που έβγαζε απ' το γραφείο του, και φάνηκε ικανοποιημένος από την εξέτασι του προσώπου του. Ύστερα, πήρε ένα κόκκινο γαρύφαλλο μέσα από ένα ποτήρι νερό, το μύρισε μισοκλείνοντας τα μάτια του, χαμογέλασε από ευχαρίστησι κι έβαλε το λουλούδι στη μπουτιουνέρα του.

Ο Ζακέ, ο γραφείς του σταθμαρχείου, που είχε το γραφείο του κοντά στο παράθυρο, παρακολούθησε κάτω από τα γυαλιά του κάθε κίνηση του προϊσταμένου του. Τά χείλη του ήταν σφαιρμένα σ' ένα παρό και μελαγχολικό μορφασμό.

— Δεν θα υπογράψετε την κατάσταση; ρώτησε τον σταθμάρχη, όταν εκείνος σπρώχθηκε και φόρεσε το ηλιόπαι του.

— Όχι, όχι, αργότερα, όταν θα γυρίσω, του αποκρίθηκε ο προϊστάμενός του, γνωρίζοντας τον τις πλάτες. Πάω τώρα να πω εσπρίζου μιά λεμονάδα.

Ο Ζακέ έσκυψε το κεφάλι του, χωρίς να πη λέξι παιά. Ο σταθμάρχης βγήκε από το γραφείο του, χωρίς να χαιρετήσει τον υπάλληλό του. Ο γραφείς τον είδε από το παράθυρο να περνά τις οδηγρομικές γραμμές, με προσοχή για να μη λερώσει τα γυαλισμένα παπούτσια του, και να μπαίνει στο αντικρινό καφενείο. Παράξενη μεταβολή! Έγινε τότε στην ψυχή του Ζακέ. Ο ταπεινός και συμπαθής αυτός άνθρωπος, που περνούσε όλη την ημέρα του σκεμνισμένος πάνω σε πελώρια καρέκλα, σηκώθηκε απότομα από τη θέση του, χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του στο γραφείο και φώναξε:

— Πάω εκεί πηγαίνει!... Κι έχει το θάσος να στοιλίζεται μπροστά μου και να μου μιλά έτσι περιφρονητικά!... Δε με λογαριάζει διόλου!...

Ο Ζακέ μύλωνε έτσι, γιατί ήξερε, ότι ο προϊστάμενός του πήγε γιναι και πάλι στο αντικρινό καφενείο για να ερωτοτροπήσει με τη Ζερμαίν, τη γυναίκα του και διευθύντρια του καταστήματος.

Ο Ζακέ είχε μεταθεθεί πριν από έφτα χρόνια απ' τις Βουξέλλες σ' αυτό το μικρό οδηγρομικό σταθμό. Ήταν ένας υπάλληλος ήσυχος, πρόθυμος κι εργατικός.

Όταν έφτασε στη μικρή πολιτεία όπου τον μετέθεσαν, φιλοξενήθηκε για λίγον καιρό στο σπίτι της κυρίας Λουβέν, που είχε στο ισόγειο κι ένα καφενείο. Η κυρία Λουβέν είχε και μία κόρη, τη Ζερμαίν, που την βοηθούσε στο καφενείο. Ο αδύνατος και κακοφτιαγμένος Ζακέ ένοιωσε παράφορο έρωτα για την όμοια και ρομαλέα Ζερμαίν, από την πρώτη στιγμή που την είδε. Μία μέρα, τόλμησε να της έρμολογήσει το αλφειμά του. Η Ζερμαίν δεν έδειξε μεγάλο ενθουσιασμό. Μά η μητέρα της, που την κολούσε η σκέψις, ότι θαύνασε γιατίρό έναν κύριο τόσο έγγυαίμωτο, υποχρέωσε την κόρη της να τον πάρη. Κι έτσι έγιναν οι γάμοι του Ζακέ με τη Ζερμαίν.

Ύστερ' από δυό χρόνια, πέθανε η κυρία Λουβέν και τη διέθινα του καταστήματος την ανέλαβε η Ζερμαίν. Ο Ζακέ, τρελλά πάντοτε ερωτευμένος μαζί της, την έβλεπε με χαρά από το παράθυρο του γραφείου του να περμανοέχεται στο καφενείο ή να συγγυρίζει την τραπεζαρία τους, που βρισκόταν στο ισόγειο, σ' ένα δωμάτιο συνεχόμενο με το κατάστημα. Η τραπεζαρία αυτή είχε μία πόρτα στο δρόμο, που έμενε ανοιχτή όλη σχεδόν την ημέρα.

Η Ζερμαίν αγαπούσε το Ζακέ; Αυτό κανείς δεν μπορούσε να το ξέρη. Τά παρξένα μάτια της γυναίκας αυτής, της οποίας η όμορφιά έμοιαζε με ανθισμένο λουλούδι, δεν άφιναν να προδοθούν ή σκέψις της. Η αλήθεια όμως είνε πως ο Ζακέ δεν είχε κανένα λόγο να είνε δυσραεστημένος απ' τη γυναίκα του, ως την ημέρα που ήρθε στο σταθμό ο νέος σταθμάρχης.

Ο άνθρωπος αυτός — ένας ημιλόγιμος άντρας, με μαύρο μουστάκι και ροδόδοντα μάγουλα — διρούσε ερωτικές περιπέτειες. Απ' όλες τις γυναίκες του τόπου, μεγαλύτερη εντύπωση του έκανε η Ζερμαίν. Κι άρχισε να την ερωτοτροπή φανερά, χωρίς συστολή, άδικοφρονώντας για τα σχόλια των γειτόνων και για τών άσχημων άντρα της. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας του τις περνούσε σ' ο καφενείο. Κι η Ζερμαίν δεν φαινόταν δόλου δυσραεστημένη απ' τη συντροφιά του.

Ο Ζακέ τ' έβλεπε δι' αυτά και η καρδιά του σπάρανε από τόν πόνο, από αδύνατη λύσσα κι από ταπεινότητα. Καταλάβαινε και μόνος του πως ήταν δεσλός και άναυδος και η συναισθήσι της αδυναμίας του έρεθίσε περισσότερη την πληγή της καρδιάς του.

Όταν την ημέρα αυτή ο σταθμάρχης ξαναγύρισε στο γραφείο, το βρήκε σκοτεινό, μολοντά είχε αρχίσει να βραδιάζει. Είδε το

Ζακέ να κάθεται στο γραφείο του άκίνητος, μαρμαρωμένος, χροτώντας το κεφάλι του με τ'α δύο του χέρια.

— Γιατί δεν ανάβεις τ' φως; του φώναξε θυμωμένος, γυρνώντας το κομμάτι του ηλεκτρικού.

Ο Ζακέ άνατινιάχτηκε. Κατέβασε τ'α χέρια του και σήκωσε το κεφάλι του. Μόλις είδε μπροστά του τόν προϊστάμενό του, τ'α βλέμματα του έπεσαν άμέσως στην μπουτιουνέρα του. Τό κόκκινο γαρύφαλλο έλειπε....

Τι με κυττάς μ' αυτό τό ήλιθο ύφος; τόν ξαναρώτησε ο σταθμάρχης. Σκοκόντισσε, καίμενε Ζακέ, πριν σ' πάρουν τ'α χρόνια. Έλα, κοιμήσου λιγάκι.... δόμουν τις καταστάσεις να τις παγορώσω....

Ο Ζακέ έτοιμαζόταν να ρωτήσει τί έκανε τό κόκκινο γαρύφαλλο που είχε περάσει στη μπουτιουνέρα του. Έτοιμαζόταν να τ'α πη να μην ξαναπατήσει τό πόδι του στο καφενείο. Μά δεν έκανε τίποτ' απ' όλ' αυτά, γιατί την τελευταία στιγμή του έλειπε τό θάρρος.

— Με συγχωρείτε, κύριε προϊστάμενε, τραύλισε. Είχα άσπασθει.... Να σ'ας φέρω άμέσως τις καταστάσεις να τις υπογράψετε.

Όταν ο Ζακέ γύρισε σπίτι του, βρήκε τη Ζερμαίν να στέφει τό τραπέζι στην τραπεζαρία. Προσπάθησε τότε να καταλάβη απ' την έκφρασι της φυσιογνωμίας της τί σκεπτότανε. Και τού φάνηκε πως διέκρινε ένα άόριστο χαμόγελο ευνυχίας στα κανονικά χαροκτηριστικά της.

Έλεσε βαρύς σ' έναν καναπέ.

Η Ζερμαίν τού σερβίρισε σ'ε λίγο τό φαγητό. Μά ο Ζακέ κύττασε τό φαί, χωρίς να έχη όρεξι να φάη. Τό κεφάλι του βούιζε άνατά. Και ξαφνικά, σπρινώντας τ'α μάτια του, είδε στο κορμάκι της γυναίκας του ένα κόκκινο γαρύφαλλο — τό κόκκινο γαρύφαλλο που είχε ο σταθμάρχης στη μπουτιουνέρα του.

— Πώς δέχτηκες αυτό τό γαρύφαλλο από έναν ξένο άνδρα; Και πως ταίμας να τό φέρεις μπροστά μου;

Αυτή την ερώτησι απήκρινε νεερά ο Ζακέ στη γυναίκα του. Μά τ'α χείλη του δεν τολμούσαν να την ημερολοούν. Η γυναίκα του είχε μία μεγαλοπρέπεια που τόν έξεσηδένιζε, που τόν τούταζε με τό βάρος της.

Η Ζερμαίν κάθισε άντίκρου του και άρχισε να τρώει με μεγάλη όρεξι. Ο Ζακέ είχε σκεμμένο τό κεφάλι του πάνω στο πιάτο του, μά δεν έτρωγε. Η παραχή του μεγάλωσε σιγά-σιγά. Ένας κόμπος άναδεύότανε στο λαμό του. Τό μέτωπό του ήταν φλογισμένο.

Προσπαθούσε να γράη με την ήσυχία του, μά τ'α βλέμματά του ήταν διαρκώς καρφωμένα στο κόκκινο γαρύφαλλο. Ένα άσχημο βάρος είχε πέσει στην καρδιά του. Άδειασε ποπορούρι ένα ποτήρι μπόρος, για να σβύσει την έσωτερική του φλόγα.

Ύστερα έρεξε μία ματιά τριγύρω του: τ'α παντζούρια ήταν κλειστά, κλειστές και ή πόρτες. Νεωριχή σιγή βασίλευε στο δωμάτιο.

Ο Ζακέ έβγαλε ένα μαντίλι απ' την τσέπη του, σκούπισε τό μέτωπό του κι έβλεψε σφραχτά τό μάτια του. Όταν τ'α ξαναέβλεψε όλο έτρεμαν και χοροπηδούσαν μπροστά του. Και τό κόκκινο γαρύφαλλο έπαλλε σάν κάτι ζωντανό. Ο Ζακέ τό έβλεπε να μεγαλώνει και ν' ανοίγη σάν μπουκέτο και ύστερα να κλείνη και να ξανακλείνη πάλι μεγάλο, σάν κόκκινος τροχός. Τά τεράστια πέταλλά του άγγιζαν τόν οδηγροδρομικό υπάλληλο, τόν τραβούσανε σάν μαγνήτις τόν άνάγκασαν ν' άναπνεύση τό έρεθιστικό άρωμά τους.

Τέλος, σ'ε μία στιγμή άλλοφρονήσις, έσφιξε τ'α χείλη του, μ'ε ξερη τ'α φρύδια του κι έπασε — χωρίς να τό καταλάβη και ο ίδιος πώς — ένα μικρό και κορτερό μαχαίρι που βρισκότανε στο τραπέζι. Τό κόκκινο γαρύφαλλο έξακολουθούσε ν' άνογνίστανε στην καρδιά. Και κάθε φορά που άνοιγε, ο Ζακέ έβλεπε στόν κάλικά του ένα μυστηριώδη άλμα, που έπαλλε σάν καρδιά. Και μία μυστηριώδης φωνή φηδύζε σ' αυτό τού Ζακέ:

— Έκεί είνε ή καρδιά της!... Έκεί πρέπει να χτυπήσει!... Τό χέρι τού υπάλληλου έσφιξε με μεγαλύτερη δύναμη τό μαχαίρι. Και ή φωνή έξακολουθούσε να φωνάζει:

— Χτύπα! Χτύπα, και μη σ' ενδιαφέρει τί θα γίνει ύστερα!...

Ο Ζακέ έτοιμαζότανε να σπρώξη τό χέρι του και να χτυπήση, όταν, ξαφνικά, συνέβη κάτι που έγινε άφορητά και παρολίσθη ή δύναμή του.

Η έξοτι είχε άρχίσει να γίνεται άτυποφορη στο κλειστό δωμάτιο κι η Ζερμαίν έκοκκίνωσε τό έπάνιο μέρος της μπλούζας της. Κι' ενώ ο Ζακέ σπινάδενε την καρδιά της γυναίκας του, για να την χτυπήση με τό μαχαίρι, τά βλέμματά του έπεσαν στο πάλλευτο άνοιγμα τού στήθους της.

Ο Ζακέ δεν μπορούσε τώρα να κυττάξη τίποτ' άλλο, εκτός απ' τόν γυμνό χρύνειο λαμό της Ζερμαίν. Η καρδιά του κόντεσε να

Ο Ζακέ έπασε βαρύς σ' έναν καναπέ.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΑΝ Η ΦΥΛΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Οι Ιθαγενείς ερυθρόδερμοι της Αμερικής έχουν την εξής άραιοτάτη παράδοση για τη δημιουργία τών φυλών της γης:

Τό Μέγα Πνεύμα, άφου έδημιούργησε τόν ουρανό και τη γη, είδε ότι ο κόσμος, έρημος έτα καθώς ήταν, χωρίς ζωντανά πλάσματα, φαινόταν πολύ μελαγχολικός κι άχαρος.

Άφου σκέφτηκε λοιπόν επί πολλή ώρα, έκανε τέλος τ'α σχέδιά του κι άρχισε να δημιουργή τ'α διάφορα όντα. Πρώτα-πρώτα έπλούησε τις θάλασσες και τούς ποταμούς με τ'α άπειρα είδη τών ψαριών. Έπειτα ήρθε κι ή σειρά της γης, για την οποία έπλασε τ'α διάφορα ζώα.

Άλλά κανένα από τ'α ζώα που τό Μέγαλο Πνεύμα έδημιούργησε κι έρεψε στην ήδρόγειο, δεν τού άρεσε. Όλα τ'αδούσανε κακόσχημα και κακορίζικα και παρ' όλη την επιτηδεύτητά του, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατόρθωνε να δημιουργήση ένα άνώμα ζώο, που να έχη κάποιον χάρη και να μορφή με την αντίληψή του να κυριαρχή σ' όλα τ' άλλα.

Όστόσο, ύστερα από πολλές δοκιμές, κατόρθωσε να πλάση τόν πύρην, για τόν οποίο ευχαριστήθηκε κάπως. Και σιγά-σιγά, πέτυχε να δημιουργήση και τόν άνθρωπο, άρεσά τέλειον, ώστε να μορφή να γίνει κυρίαρχος της γης.

Τό Μέγα Πνεύμα έμεινε τόσο ενθουσιασμένο από τό τελευταίο του έργο, ώστε άμέσως πήρε ύψος κι έφτιαξε άλλα δυό πλάσματα, δμια άκριβώς με τό πρώτο. Άφου τ'α παρέταξε και τ'α τρία

στη γραμμή και τ'α θάμιασε άκριβώς, έτοιμάστηκε να τ'α χαρίση στόν κόσμο. Τότε όμως παρετήρησε, ότι ήταν πολύ άσάφιστα από τ'α χρώματα, με τ'α όποια τ'α έπλάσε και μαρμαριμένα απ' τούς καπνούς της φωτιάς που τούς έχε κλείσει μέσα στο στήθη, και σκέφτηκε ότι έπρεπε να τ'α καθαρίση και να τ'α ρίξη στη γη πλυμένα, λεικά κι άπυρόβδλα.

Τά όδήγησε λοιπόν σ' ένα λάκκο με νερό, για να πάρουν τό λουτρό τους. Έπασε ο πρώτος μέσα στο νερό κι άφου λούστηκε καλά, βγήκε δροσερός, καθαρός, κι ένα άρωμα λευκορόδινο χρώμα.

Μπήκε κι ο δεύτερος μέσα στο λουτρό, απ' τό οποίο όμως βγήκε σκοτεινόχρμος κι άπυρόβδλος, γιατί ο προηγούμενος είχε άφήσει μέσα όλες του τις μαυρίλες και εκτός αττού, είχε άνακατέψει τόν

κόκκινο πηλό τού λάκκου.

Τέλος, μπήκε κι ο τρίτος μέσα στο λουτρό — ο Θεός να τό κάνει παιά λουτρό — και βγήκε πιο μαύρος απ' ό,τι ήταν πριν, γιατί πήρε έπάνω του όλη τη μαυρόλα και τό βόρρα που είχαν άφήσει οι δυό άλλοι.

Τό Μέγα Πνεύμα είδε τότε με λύπη του, ότι αν με τό λουτρό του ώφέλισε τόν πρώτο άνθρωπο, έβλαψε όμως τόν δεύτερο και πιο πολύ τόν τρίτο.

Γιά να ικανοποιήση λοιπόν τούς δυσραεστημένους, έβγαλε μπρος στα πόδια τών τριών πλάσμάτων του τρία δέματα, διαφορετικού μεγέθους τό καθένα, που είχαν μέσα διάφορα όντα. Τό Μέγα Πνεύμα έδωσε τότε στόν Μαύρο — που ήταν ο πιο άσχημος κι ο πιο δυσραεστημένος απ' όλους — τό δικαίωμα να διαλέξη αυτός πρώτος και να πάρη ένα από τ'α τρία δέματα. Ο Μαύρος ώριψε άμέσως κι άραξε, ρυσικά, τό μεγαλύτερο δέμα.

Ήρθε κατόπιν ή σειρά τού Ερυθρόδερμου, ο οποίος πήρε πάλι τό μεγαλύτερο απ' τ'α δυό δέματα που είχαν άπομείνει.

Τέλος, πήρε ο Λευκός τό πιο μικρό και τελευταίο.

Όταν οι τρεις άνθρωποι άνοιξαν τ'α δέματά τους, είδαν με κατάντη τους, ότι τό πρώτο περιέχευε διάφορα γεωργικά εργαλεία, τό δεύτερο άλυσιακά και μηχανήματα και τό τρίτο ένα χαρτί κι ένα κομμάτι πορο.

Γι' αυτό άκριβώς ή λευκή φυλή μορφώθηκε περισσότερο κι έδούλεψε πάνω στις άλλες, ενώ οι Ερυθρόδερμοι δεν έβρουν τίποτε άλλο, από τό χυμύ τους και την ψαμική τους.

Όσο για τούς Μαύρους, όαίτησε κι' αν κάποιον, θα είνε πάντα υποχρεωμένος να εργάζονται σάν κτήνη, σάβοντας τη γη.

ΥΜΠΕΡ ΚΡΑΙΝΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο πατέρας άναγκάζει με άσπρηότητα την κόρη του.

— Έλες πως σ' φίλησε, έ; Και πού σ' έφίλησε;

— Στο στόμα.

— Όχι! όχι!... Δεν έννοώ αυτό. Ήθελα να μάθω πού ήσαν όταν σ' φίλησε....

— Μά πού άλλο;... Άχ... με κρατούσε σφραχτά-σφραχτά στην άγκυλά του.

— !!!...

— Έπιγα σήμερα να σ'ε ζητήσω στο κατάστημα που εργάζεσαι και μου είπαν πως είσαι άπόλος γραφείς. Κι' εσύ, βρε άδερφέ, μου έλεγες πως είσαι διευθυντής!...

— Βέβαια, αγαπητέ μου, διευθυντής είμαι. Γράφω τις... διευθύνσεις στα φάκελλα τών επιστολών!...

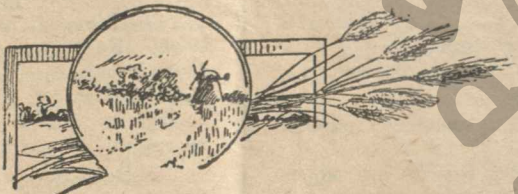
Στό κουρείο:

Ο πελάτης. — Και πως πάνε ή δουλιές σας;

Ο κουρέις (βραχνασμένος). — Άπείλεια! Μ' έπασε καλοκαιρικάνα τέτοιο σκέψι, που δεν μπορώ να... μιλήσω!...

Γνώμη ενός σοφού γέροντος ξενοδόχου:

«Αν βάλετε να κοιμηθούν στο ίδιο δωμάτιο δυό νέους, τόν έναν με πονόδοντο και τόν άλλον ερωτευμένο, θα ίδιθε ότι πρώτος θ' άποκοιμηθή έκείνος που έχει τόν πονόδοντο.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗΣ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Ο καπετάνιος και η όπτασία του αδελφού του. Καταμεσής στον Ωκεανό. Στη Ν. Υόρκη. Το θλιβερό τηλεγράφημα. Η ύπνωση ενός γιατρού. «Όταν πεθάνω, θα σε ειδοποιήσω, σπάζοντας το αμπαζούρ της λάμπας!». Οι άνεζηλητοι κρότοι. Το σπάσιμο του αμπαζούρ. Η εξήγησις του μυστηρίου. Η όπτασία της γηραιάς κυρίας, κτλ. κτλ.

ούξενο θόρυβο. Τέντωσε άμέσως τ' αυτιά του κι άφουγκράστηκε. Ο θόρυβος άκούστηκε πάλι του, μη δέν μπορούσε να καταλάβη από ποιο μέρος, άκριβώς, προήλθε.

Καθώς περιέφερε το βλέμμα του γύρω είδε έξαφνα κάτι που τον έκανε να παναχτή δρδώς. Σε μία γωνιά της καμπίνας του αντίκρυσε τη μορφή του μικρότερου αδελφού του, ο οποίος βρισκόταν στην πα- τοίδα τους, στην Άγγλία. Στη μορφή εκείνη ήταν άπεικονισμένο ένα θλιβερό χαμόγελο.

Ο πλοίαρχος Μόρφυατ τομάστηκε να μιλήσει, αλλά δέν πρό- φτασε να τό κάνει, γιατί η μορφή του αδελφού του έγινε άμέσως ά- φαντι.

Γιά κάμποσην ώρα, ο πλοίαρχος έμεινε άκίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στη γωνιά της καμπίνας, περιμένοντας να εμφανιστή και πάλιν η όπτασία. Μάταια, όμως, περίμενε. Κατόπιν κτύπησε τον ήμε- ροδείκτη και τό ρολόι του. Ήταν η ώρα έντεκα της 17ης Μαρτίου. Τό ταξίδι συνεχίστηκε κι όταν φτάσανε στη Νέα Υόρκη, ο πρά- κτωρ της εταιρείας έδωσε στον πλοίαρχο ένα τηλεγράφημα, τό ο- ποιον προερχόταν άπ' την οικογένειά του και τον πληροφορούσε ότι στις 17 Μαρ- τίου, 11 τη νύχτα, είχε πεθάνει ο μικρό- τερος αδελφός του, εκείνος δηλαδή, του οποίου την όπτασία είχε ιδεί να εμφανίζε- ται στη γωνιά της καμπίνας του!

Ένα άλλο σχετικό περιστατικό, άνώ- μη πού περιέγραψε, έγινε και τό έξης: Τόν Μάρτ του 1910, ένας Γάλλος για- τρός κουνένταζε για τα τηλεπαθητικά φαινόμενα και για την εμφάνισι όπτασι- ών άνθρώπων έτοιμοθάνατων, μ' έναν άλ- λον συνάδελφό του, ο οποίος είχε πάει για λίγον καιρό στην γαλλική πρωτεύουσα άπ' την έπαρχία, στην οποία ήταν εγκατεστη- μένος.

— Λοιπόν, άκουσέ με, αγαπητέ μου φί- λε, είπε ο επαρχιώτης γιατρός. Έάν συμ- βεί να πεθάνω άπ' τη λάμπα του γραζιού και ελπε: πράγμα πού είνε πιθανόν, άφου είμαι πού ήλκωσιμένος, θα προσπαθήσω να εμφανι- σθώ μπροστά σου την ώρα του θανάτου μου.

— Καλά, αλλά με ποιόν τρόπο θα με ειδοποιήσης; ρώτησε ο Παριζιάνος γιατρός.

— Η κουνέντα αυτή γινόταν μέσα στην τραπέζα. Ο επαρχιώ- της γιατρός έδειξε στο συνάδελφό του τό μπλέ κρυστάλλινο αμπα- ζούρ πού ήταν πάνω άπ' τη λάμπα του γραζιού και είπε:

— Νά, θα σε ειδοποιήσω μ' αυτό τό αμπαζούρ.

— Δηλαδή;

— Θα προσπαθήσω να τό σπάσω.

Σε λίγες μέρες ο επαρχιώτης γιατρός έφυγε για την έπαρχία του κι έπ' άρκετον καιρό οι δύο φίλοι δέν ίδωθηκαν, ούτε κι άλ- ληλογράφησαν.

Ένα βράδυ Δεκεμβρίου ο Παριζιάνος γιατρός δεικνύσε στην τραπέζα, μαζί με την αδελφή του, όταν άκουσε άξαφνα κάτι παράξενο κρότους πάνω άπ' τό κεφάλι του. Έπρόσεξε καλύτερα και του φάνηκε σάν κάποιος να χτυπούσε με τό δάχτυλό του τό αμ- παζούρ.

Ούτε στιγμή, βέβαια, δέν πήγε ο νοῦς του στην κουνέντα πού είχε κάνει με τό συνάδελφό του και στην ύπνωση πού τούχε δώσει εκείνος. Υπέθεσε πως ήταν πολύ ύπνωμένο τό φως της λάμπας και πως έβριζε τό γυαλί άπ' την υπερβολική ζέση. Χαμήλωσε, λοιπόν, τό φως, αλλά οι παράξενοι κρότοι εξακολούθησαν ως τό τέλος του

δεικνύου, πού συχνόι και πού δυνατοί.

Όταν τελείωσαν τό φαγητό τους, σηκώθηκαν με την αδελφή του να βγούν έξω άπ' την τραπέζα. Βγαίνοντας όμως, αντίληψη ότι οι χτύποι στο αμπαζούρ σταμάτησαν άποτόμας.

Τό παράξενο αυτό φαινόμενο επανέληφθη πέντε-έξη βράδια στη σειρά. Ο γιατρός έσπαζε τό κεφάλι του για να εξήγηση την αίτια των κρότων, χωρίς να πηγαίνει όστόσο ο νοῦς του στην ίσχυ- σελι του φίλου του.

Στό τέλος, ένα άπόγευμα συνέθη κάτι ακόμη πού παράξενο: Η ύπνωση του βρισκόταν έξω, η αδελφή του ήταν στο μπαλκόνι κι ο γιατρός καθόταν και διάβαζε μέσα στο γραφείο του, όταν, σε κάποια στιγμή, άκουσε έναν κρότο δυνατό, σάν σπάσιμο γυαλιού μέσα στην τραπέζα. Τόν ίδιο κρότο είχε άκούσει κι η αδελφή του και έτρεξαν στην τραπέζα να δούν τί συμβαίνει. Είδαν πού ότι είχε κοπεί ένα μεγάλο κομμάτι άπ' τό αμπαζούρ της λάμπας κι είχε πέσει στο τραπέζι.

Τό άλλο κομμάτι είχε μείνει στη θέση του πάνω άπ' τη λάμπα. Τό σπάσιμο ήταν πολύ περίεργο. Θα νόμιζε κανείς ότι κάποιος είχε κόψει με τό χέρι του τό αμπαζούρ στα δύο κι είχε ρίξει τό ένα κομμάτι κάτω. Και όμως, στο σπίτι δέν ήταν κανένας άλλος τ' στιγμή αυτή, εκτός από τους δύο τους. Η ύπνωση είχε βγει έξω και η πόρτα καθώς και τα παράθυρα ήταν κλειστά.

Όστόσο ούτε τη φορά αυτή πήγε ο νοῦς του γιατρού στο π' ο- νέβαινε πραγματικά.

Έπειτ' από δύο μέρες, όμως, συναντήθηκε με κάποιο γυναι- κό, ο οποίος έμεινε στην ίδια επαρχιακή πόλη με τον φίλο του για- τρό. Έμεινε λοιπόν από αυτόν ότι ο συνάδελφός του είχε πεθάνε στις 28 Δεκεμβρίου, τό ίδιο άπόγευμα πού έσπασε τό αμπαζούρ, άφου πάλαψε με τό θάνατο, πέντε-έξη μέρες, τις μέρες δηλαδή πού έ- κουνόγνουναν στο αμπαζούρ οι παράξενοι χτύποι.

Άλλο ακόμη πού περιέγραψε περιστατικό περιγράφει στο τελευταίο φύλλο ενός ή- γηλου περιοδικού ο Λονδρέος γυναικός Μπύρσον.

— Ένα άπόγευμα, γράφει ο δόκτωρ Μπύρσον, η γυναίκα μου έπαρεν τό πού στο σπίτι μας μαζί με τέσσερες γυναι- κες της κυρίες, άπ' τις οποίες η δού ήταν στενές της φίλες. Η μία άπ' τις φίλες δού είχε ιδιότητες μέντιουμ και έρχομα- ποιήθηκε αρκετές φορές σε πειράματα με γνητισμού και ύπνωσιαν.

Λίγο αργότερα έφτασα και γώ στο σπίτι και κάθησα να πάρω μαζί τους τό πού. Κουδεντάζαμε για διάφορα πρ- άγματα, για τα οποία μπορεί κανείς να μιλή- ση με γυναίκες, και έντελώς άσχετα με τήν ύπνωσιμό και με την τηλεπαθία.

Βαφνικά, η μία άπ' τις κυρίες, έκανε πού είχε ιδιότητες μέντιουμ, φώναξε δέ- χνοντας τη μία γωνιά του σαλονιού:

— Με συγχωρείτε, αλλά πού είνε ο- τή η γρηούλα;

Όλοι κιντάξαμε στη γωνιά εκείνη, μα δέν είδαμε κανένα. Η κυρία όμως έπέμεινε κι άρχισε να μ'ς περιγράφει λεπτομερώς τα χαρακτηριστικά της γυναικός πού είχε εμφανισθεί.

Προσέχοντας στην περιγραφή πού μ'ς έκανε, εγώ κι η πό- γος μου, αντίληφθηκαν ότι τα χαρακτηριστικά πού μ'ς άπέφρε έμοιαζαν καταπληκτικά με μ'ς γνωστής μας κυρίας, πού ήμουν μένης, η οποία, άπ' τα παιδικά μου χρόνια, έτρεφε έξαιρετική έ- γοστη για μένα, κι η οποία ήταν άτεκνη.

Όστόσο δέν αποδόσαμε κυμιά έξαιρετική σημασία στην εμφ- νισι της όπτασίας κι εξακολούθησαμε την συνομιλία μας.

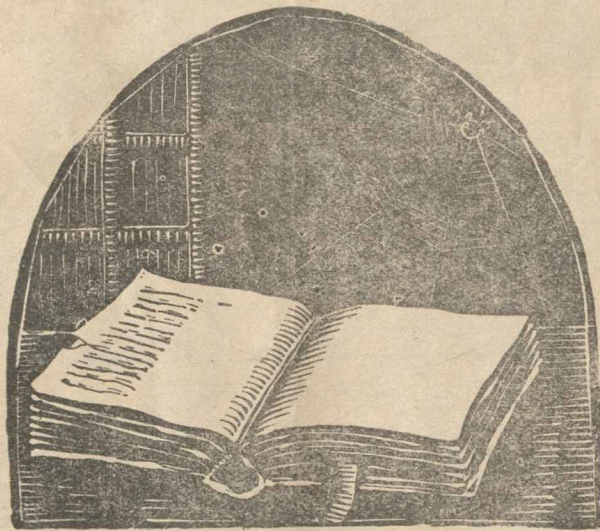
Έπειτα, όμως, από δύο ήμέρες, έφυγε να πάμε μαζί με την γυ- ναίκα μου να επισκεφθούμε την μητέρα μου, και, μεταξύ των άλλων της είπαμε για την όπτασία πού είχε ιδεί η έπισκέτριά μου.

— Και ξέρεις, μητέρα, έπρόσθετα εγώ. Τα χαρακτηριστικά της γρηούλας πού μ'ς περιέγραψε η κυρία, έμοιαζαν στην έντελεια μ' τις μιστρες Γκόουν, της φίλης σου.

— Άχ, μη μου την θυμίζεις, απάντησε λυπημένη η μητέρα μου. Πέθανε η καυμένη προχθές τ' άπόγευμα!

Έμεινα κατάπληκτος από την άγγελία του θανάτου της.

Είχε πεθάνει δηλαδή την ώρα άκριβώς πού η έπισκέτριά μου είχε ιδεί την όπτασία της στην γωνιά του σαλονιού.

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για τό «Μπουκέτο»)

ΥΜΟΥΜΑΙ όταν έθμοσιεύθηκαν ή άγ- γελίες των μηνιαίων συνδρομητών στην «Ακρόπολις» κι έζητούσε ο Γαβριηλίδης την ύποστηρίξι των φίλων της. Ήσαν τότε τα γραφεία στο παλιό παλάτι του Όθωνα, την ιδιοκτησία των Βούρων, δ- πον βρισκόνταν ακόμη τα τυπογραφεία της. Με την πρώτην ειδοποίησι, ανέβαινε τις σκάλες πλήθος κόσμου για να έγγρα- φούν συνδρομητά. Άπόστρατοι, συνταξι- σχοι, φουρνάρηδες, άμαξάδες, καφετζή- δες, εργατικοί, ήλκωσιμένοι κατά τό πλείστον, έσπευδαν να συνδρά- μουν τό φύλλο τους, με την καταβολή της συνδρομής των. Ένα μυστήριο, σε μία τέτοια στροφή, συναντήθηκαν με τό Διευθυντή στις σκάλες.

Μόλις είδε όλον αυτόν τον κόσμο, πού τους έδειξε και μου είπε: — Οι Βετεράνοι της «Ακροπόλεως»!

Πέρασε πολλές καιρός για να επανέλθω ή «Ακρόπολις» και πάλι στους κόλπους του Πρακτορείου.

Ένωμεταξύ όμως είχαν αποδείξει έμπράκτως, ότι μπορεί να ζήσι ο άθνηαίος Τύπος και χωρίς την ύποστηρίξι του Σύνδρου Τσαγ- κάρη, κι άκόμα ότι μπορούσε σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος να ίδωθή και να προκύβη και άλλο Πρακτορείο έξαρτιστό.

Και στο Γαβριηλίδη τις προσπάθειες δρείλεται και ή σύστασις του σημερινού δευτέρου Πρακτορείου των Έφημερίδων. Όταν ίδ- ρωθή μάλιστα, πήρε τους παλιούς επαρχιακούς πρόξενους της «Ακροπόλεως» και ζήτησε ν' αποσπασή από τόν Τσαγκάρη και την έ- λει να... έξοκλήση από τό Πρακτορείο πού τόσο άγρια είχε πολεμήσει τόσα και τόσα χρόνια!

Σχετικώς με τα δώρα, τα ο- ποία ή «Ακρόπολις» — πάντα πρώτη εκ του έλληναίκοι Τύποι — προσέφερε στους συνδρομη- τές της, ένθυμώμαι τό έξης παρυσιακό, τό οποίο αποδει- κναι πόσο έμεινε εύχαρακτημέ- νος ο μακαρίτης Γαβριηλίδης με κάθε έξιστον φάσκο πού του έσάδωναν, έστο και εις βάρος τού τακείου του:

Είχε στείλει τότε σε μία έ- παρχία της Στερεάς, ο φίλος κ. Μανωλάκης, έφοδιασμένος με δώδεκα ρολόγια και με δε- κά πούς άγαν συνδρομητών.

Είχε την έντολή μάλιστα έγχα- ρα πούς πρώτους δώδεκα, να στείλη τις εισπραξιές στην «Α. Ακρόπολις» για να τού αγοράσουν και να τού στείλουν πάλιν φρο- λήμα για πούς καινούργιους συνδρομητάς.

Έστειλε λοιπόν τις πρώτες εισπραξιές ο Μανωλάκης, έλα- λε τη δεύτερη δόση των ρολο- γιών, τό δίδεσε κι αυτά, δ- πον διάδωσε έξαφνα στις έφη- μεριδες πού ο πατέρας του πού ήταν ύποψιος βουλευτής σε κάποια νησι του Αιγαίου, απέ- τρε στις έλογές!

Συνεγομιμένος λοιπόν για την είδηση αυτή, άφησε και συ- νδρομητάς και περποδία κι ήρθε στην Άθήνα. Στο γραφείο της «Ακροπόλεως» συνάντησε πρ- ώτον τό διαχειριστή.

Εύχαριστημένος εκείνος για την άνέλπιστη αυτή εισστροφή πού περιουσίοντος πού δάχε φέ- ρει, άπ' άπ' έλκε, άρετά γοή- ρατα, τόν χαρέτισε με πολλή ήμερότητα:

— Και ήδες, τού λέει, από- στην ώρα. Ο Διευθυντής

φύγει άπόψε για τη Βιέννη κι έχει ανάγκη από ρολόγια.

Ο κ. Μανωλάκης σκέφτηκε λίγο και τού απάντησε: — Καλύτερα να μη μάθω ο Διευθυντής πός ήρθε. Άς πάει στο καλό και εγώ σου παραδίνω τα ρολόγια άκριο πού θα έχω φύγει. Έτσι θα μένουν οι παράδες για μ'ς.

— Καλά λές! απάντησεν ο διαχειριστής.

Πραγματικώς ο Γαβριηλίδης έφυγε τό ίδιο βράδυ για τη Βιέννη. Μα κι ο Μανωλάκης πήρε τό δαπύρι κι έφυγε για την... πατρίδα του. Όταν ξαναγύρισε, ο διαχειριστής τού ξαναήτησε τα ρολόγια.

— Θα σου τό δώσω άμα επιστρέψει ο κ. Διευθυντής, απάντησε, γιατί τέτοια έντολή μου είχε δώσει!

Γύρισε, έπ' τέλους, κι ο Διευθυντής και τότε ο διαχειριστής έ- πήρε την όριστική απάντησι από τό Μανωλάκη. Τού έξήγησε δη- λαδή ότι είχε διαθέσει για τις προσωπικές του ύποχρεώσεις, ότι εί- χεν εισπράξει, κι ότι έπρεπε με τό πούσιν αυτό να χρεωθή ο μ- σθός του!!

Ο διαχειριστής θύμωσε τότε, κατέφυγε στο μακαρίτη Γαβρι- λίδη, άρηγήθηκε όλη την ιστορία και ενώ έπεριέμενε να τόν δη- θυμώμενον άκουσε να γελάει τα βροντερά του γέλια και να τού λέη:

— Μιράδο του! Καλά σόκαμε, άφου φάνηκε πού έξιστος από σένα!

Άλλά και τα ρολόγια έσταμάτησαν έκτοτε να δίδονται ως δώρα!

Κοντά στα ρολόγια μ'αν άλλη έποχή προσέφερε ή «Ακρόπολις» και ένα ζευγάρι γάντια στους συνδρομητάς της από τού Κασδών. Είχε συνεννοηθεί δηλαδή ο Γαβριηλίδης με τόν φίλο του βιομήχανο κ. Ι. Στάμου από τό Λιάσει, ο οποίος έδινε τα δέματα στον Κα- σδών. Ο Κασδώνης κατεσκεύαζε μ' αυτά γάντια πού στοίχιζαν 3.90 τό ζευγάρι, και τα γάντια αυτά προσέφερόντο δωρεάν στους συν- δρομητάς της «Ακροπόλεως».

Ο κ. Ι. Στάμου, πού είνε σήμερα με τούς άδελφούς του, μεγαλοβιομήχανος δερμάτων κι έχει ένα από τα καλύτερα έρ- γαστήρια της Ανατολής στην πατρίδα του, τό Λιάσει, έγι- νε φίλος τού Γαβριηλίδη από μίαν ώρα χειρονομία του πού ένθουσιάζε τό Διευθυντή της «Ακροπόλεως». Είχε άνοίξει ή «Ακρόπολις» έρανο για την προτομή τού ποιητού Άχιλ. Παράσχει, και ο Στάμου, ρου- τινητής τότε, έσπευσε να στείλη από τό χωριό του ένα δι- φασάκι!

Αυτή ή αιδώριμη προσφο- ρά τού χωριού φουτιού έτι- νε άρρωστη να ζήτηση να τόν γνωρίσι προσωπικώς ο Γαβρι- ηλίδης, ο οποίος τόν συνειδίκε- ψε να τραπή πούς τη χριμεία και να επέκτεινέ τό πατρικό του εργοστάσιο, τό όποιον και' επανέστην επεσκέψθη κι έ- γράψε άσπρα επί άσπρον για την βιομηχανία αυτή και για τό εργοστάσιό της ή τόν κων- τορεβιστή, όπως τόν έλεγε.

Μία χρονιά — τού Άχιου Σπυριδωνος — ο Γαβριηλίδης έπηρε τόν κ. Δάσιο και με τό πομπάκι του έπήγα στο Λό- γισι να επανεφθύν τόν φίλον τού Στάμου. Ο κ. Στάμου έ- λειπε στο Λαύριον και πούς ύ- ποδέχτηκε η μητέρα του, κον- τά στο σπίτι...

Ο Γαβριηλίδης θύκε εκεί την έλληναί γωνιά πού ζή- λευε, την άδολη φιλοξενία τού χωριού, και χωρίς έδμοσιεύσι εξαπλώθηκε κοντά στο τέλει, πού τριβόλουσε από τό κον- τορεύτισσα των ήμελιών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συ- νείχεια.

Ο Γάλλος ποιητής Δεκόντ ντε Διλ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΣΥ φύγε άμέσως! φώναξε ο λόρδος Βέντγουορθ στην ακόλουθο της Άρτεμιδος. Μπορεί άπάνη να μπου οι Γάλλοι μέσα στην πόλι και δέν έχω ούτε τη διάθεσι, ούτε τον τρόπο να σε προστατεύω. Πήγαινε να βρης τόν πατέρα σου! Πήγαινε και πές και στις άλλες συναδέλφους σου να κάνουν τó ίδιο.

—Μά, μιλώδε... θέλησε να πη ή ακόλουθος.

—“Α! έκανε ο Βέντγουορθ, χτυπώντας με δαγύη τó πόδι του, δέν άκουσες τί είπα; Πήγαινε! Διατάσσω...”

—“Οτόσος, μιλώδε... έκανε ή Άρτεμις, —Είπα, κυρία, πώς διατάσσει τόν λόρδο του Καλαί.

—“Δέν σάς αναγνωρίζω σήμερα, μιλώδε, είπε ή Άρτεμις έπειτα από μιά σιωπή γεμάτη άγωνία.

—Δέν μ’ αναγνωρίζετε, γιατί δέν με είδατε ακόμα νικημένο, κυρία, άπάντησε ο λόρδος Βέντγουορθ μ’ ένα παρό χαμόγελο. Ναί! Είμαι νικημένος, δόλεια νικημένος, νικημένος χωρίς έλπίδα και χωρίς επανόρθωσι! Χαρείτε λοιπόν!

—“Όπως ή επιτυχία τών Γάλλων είνε τόσο βεβαία; ρώτησε ή Άρτεμις, ή όποια με δυσκολία κατάρθωνε να συγκρατήσει τη χαρά της.

—Πώς να μίν είνε βεβαία, κυρία; “Όλα τά φρούρια είνε δικά τους. Σε λίγο θα μπουν και στο Καλαί. Χαρείτε!...”

—“Ω! άπάντησε ή Άρτεμις, όταν έχει κανείς αντιπάλους σάν κ’ εσάς, μιλώδε, δέν είνε ποτέ βέβαιος για τή νίκη και χωρίς να θέλω, αμφιβάλλω ακόμα πολύ για όσα μου λέτε.

—Μά δέν βλέπετε, κυρία, φώναξε ο λόρδος Βέντγουορθ, δέν βλέπετε, ότι αυτή τη στιγμή είν’ ένας λιποτάκτης; Παρακολούθησα τόν άγώνα ως τó τέλος του κ’ επειδή δέν θέλω να παρενοθώ και στην καταστροφή, βρισκόμια αυτή τη στιγμή εδώ. “Ο λόρδος Ντέριουμ σέ μείμωσι όσα θα παραδοθή. Σε μείμωσι όσα, κυρία, οι Γάλλοι θα μπουν θαλαυθενικά στο Καλαί κ’ ο ύποκόμης ν’ Έξ-μής μαζί τους. Χαρείτε λοιπόν!

—Τά λέτε δι’ αυτά μ’ ένα τόνο, μιλώδε, όποτε δέν ξέρω αν πρέπει να τά πιστέψω, είπε ή Άρτεμις, ή όποια ότόσος άρχισε πειά να έλπιζε καί της όποιας τó βλέμμα έλαμπε με την ιδέα της προσέχους της άπελευθερώσεως.

—Τότε, για να σας πείσω, κυρία, είπε ο λόρδος Βέντγουορθ, γιατί έπιμωνο όποσδήποτε να σας πείσω, θ’ αλλάξω τόπο έκπαρσεως. Σας λέω λοιπόν: “Κυρία, σέ μείμωσι όσα οι Γάλλοι θα μπουν θαλαυθενικά στο Καλαί κ’ ο ύποκόμης ν’ Έξ-μής μαζί τους...” Τρέψατε!...”

—Τί θέλετε να πíte; ρώτησε ή κόρη τού βασιλέως της Γαλλίας, γλωμάζοντας.

—Πώς; Δέν τά λέω άρεστά καθαρά; είπε ο λόρδος Βέντγουορθ, πλησιάζοντας την Άρτεμιδα μ’ ένα άπειρητικό χαμόγελο. Άκούστε: Σε μείμωσι όσα, κυρία, οι ρόλοι μας θα έ-χουν αλλάξει. Έσείς θα είνε έλευθερη κ’ εγώ θα είμαι αχ-μύλωτος. “Ο ύποκόμης ν’ Έξ-μής θα ρθή να σας αποδώσει την έλευθερία, την ευτυχία, τόν έρωτα κ’ έμένα θα με ρίξει σέ κάποια σκοτεινή φυλακή... Τρέ-μείτε!...”

—Μά γιατί λοιπόν θέλετε να τρέμω; ρώτησε ή Άρτεμις όποσσοχωδώντας ως τόν τοίχο στο άντίκρουμα τού γεματού από σκοτεινές φλόγες βλέμματος αή-του τού άνθρώπου.

—Θεέ μου! Είν’ εύκολο να τó καταλάβετε, είπε ο λόρδος Βέντγουορθ. Αυτή τη στιγμή, ο κύριος εδώ είν’ εγώ. Σε μείμω-σι όσα, ή μάλλον σέ μιά όσα

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

κ’ ένα τέταρτο, γιατί τά λεπτά περνούν, θά είμαι σκόλας. Σε μιά όσα κ’ ένα τέταρτο, θά βρισκόμια στη διάθεσί σας. Τώρα όμως είνε στη δική μου. Σε μιά όσα κ’ ένα τέταρτο, ο ύποκόμης ν’ Έξ-μής θα είν’ εδώ... Τώρα όμως είν’ εγώ εδώ... Χαρείτε λοιπόν και τρέψατε, κυρία!...”

—Μιλώδε! Μιλώδε! φώναξε ή φτωχή Άρτεμις τρέμοντας. Τί θέλετε από μένα;

—Τί θέλω από σένα; Έσένα την ίδια! άπάντησε με φωνή βε-θαιά ο νικημένος κυβερνήτης τού Καλαί.

Κ’ έπληρώσε πός την Γαλλίδα πριγκίπισσα.

—Μή με πλησιάζετε!... Άλλοιώς, θά φωνάξω και θα σας άτιμάσω, μιλώδε! φώναξε ή Άρτεμις, κυριεμένη από ένα απ-ρίγχαττο τρέμμα.

—Φώναξα! Τό ίδιο μου κάνε! άπάντησε ο λόρδος Βέντγουορθ με μιά πένθλη γαλήνη. Τό μέγαρο είν’ έρημο, οι δρόμοι είνε έρη-μοι! Κανείς δέν θ’ άκούση τις φωνές σου, τούλάρησον πην περ-σει μιά όσα. Δες! Δέν έλαβα καν τόν κόπο να κλείσω τις πόρτες και τά παράθυρα, τόσο είμαι βέβαιος ότι δέν θα έλθω κανείς από μιά όσα!...”

—Μά σέ μιά όσα, όπως βεβαιώνετε, θα ρθουν οι Γάλλοι! έ-πάντησε ή Άρτεμις. Τότε θα σας καταρρώσω μπροστά τους και θα σας σκοτώσω!

—“Όχι, άπάντησε ηχηρά ο λόρδος Βέντγουορθ, γιατί θα σκο-τωθώ μόνος μου. Νομίζεις, ότι μωροί να έπιξίσω μετά την έλπισή του Καλαί άπ’ τούς Γάλλους; Είμαι άποφασισμένος σέ μιά όσα να σκοτωθώ. “Ας μή μιλάμε πειά γι’ αυτό! Μά προηγούμενος, θέλω να σε πάρω άπ’ τόν άγαπημένο σου και να ικανοποιήσω συγχρόνως, μέσα σέ μιά ήδονή τρομερή και υπερτάτη, την εκδίκασή μου και την άγάπή μου. Έμπρός, όραία μου! “Η άρνήσεις σου και ή περιφ-ρήσεις σου δέν περνάνε πειά! Δέν παρακαλώ πειά, διατάσσω!...”

Δέν ικετεύω πειά, άπαύτω!

—Κι’ εγώ πεθαίνω! φώναξε ή Άρτεμις, τραδώντας άπ’ τόν κόρφο της ένα έγχειρίδιο.

Μά πην προστάσει να χτυπήσει μ’ αυτό τó στήθος της, ο λόρ-δος Βέντγουορθ όρμησε πός τó μέρος της, έπιασε τά λεπτά της χέρια με τά δυνατά χέρια του, της άρπαξε τó έγχειρίδιο και τó πέταξε μακριά.

—“Όχι ακόμα! φώναξε ο Άγγλος λόρδος μ’ ένα τρομακτικό χαμόγελο. Δέν θέλω, κυρία, να χτυπηθήτε ακόμα. Άργότερα, κα-νέτε ό,τι θέλετε. “Αν προτιμάτε να πεθάνετε μαζί μου, παρή να ζήσετε μαζί του, είνε άπολύτως έλευθερη να τó κάνετε. Μά ή τε-λευταία αυτή όσα, γιατί μιά όσα μας μένει ακόμα, ή τελευταία αυτή όσα της ύπαρξέως σας, είνε δική μου. Αυτή ή όσα θα μ’ έ-πορμώσση για την αιώνα κόλη-σι, στην όποια θα καταδικασθώ.

Και θέλω να τή άρπάξω στην άγκαλιά του.

Τότε ή Άρτεμις, νοιώθοντας ότι ή δύναμεις της τήν έγκαί-λειπαν, ρίχτηκε στα πόδια του.

—“Έλεος, μιλώδε! φώ-ξε! “Έλεος! Σας ζητώ έλεος γονυποστή! Σας έξορκίζω στή μητέρα σας! Θυμηθείτε πός ε-ίνε εγγενής!

—Εγγενής! άπάντησε ο λόρ-δος Βέντγουορθ κοιτώντας τó κεφάλι του. Ναί, ήμουν εγγενής και συμπεριφερόμουν σάν εν-νής, μου φαίνεται, όσο θαύμα-θενά, όσο έλπιζα, όσο ζούσα. Μά τώρα, δέν είμαι πειά εγγενής! Είμαι απλούστατα ένας άνθρ-ωπος, ένας άνθρωπος πού θα πε-θάνη και θέλει να εκδικηθή!...”

Και σκεδόντας, άναστήκανε την πριγκίπισσα ντε Κάστρο, ή όποια κοιτόταν παρός στα πόδια του, σπρίγγοντας την σάν τρέ-λως.

—“Άρτεμις ήθελε να παρ-καλέσει, να φωνάξει, μα δέν μω-ροδσε.

—“Έξαφνά, εκείνη τη στιγμή, δολοβή άκούστηκε άπ’ τó δρόμο.

—“Α! έκανε μόνο ή Άρ-τεμις, της όποιας τó στήθος βλ-έμμα έσηκώθηκε από κάποια έλπίδα.

—“Όραία! έκανε ο Βέντγουορθ.

ορθ, μ’ ένα καταχθόνιο γέλιο. Φαίνεται πός οι κάτοικοι της πόλε-ως άρχισαν να λεηλατούν τά σάτια τών συγκατοίκων τών, περιμέ-νοντας τούς έλθούς! “Έστω! νομίζουν πός κάποιον καλά. “Ο κυ-βερνήτης τους άλλοστε εδώ τούς δίνει τó παράδειγμα.

—“Αναστήκανε την Άρτεμιδα, όπως θ’ άναστήκανε ένα παιδάκι, και τήν μετέφερε έξαντλημένη, σχεδόν άναίσθητη, ως ένα κρεβάτι πού βρισκόταν στην άκρη τού δωματίου.

—“Έλεος! τραβήσε εκείνη.

—“Όχι! “Όχι!... φώναξε ο λόρδος Βέντγουορθ, Είσα πολύ όραία!...”

—“Άρτεμις τότε λιποθύμησε... Μά ο κυβερνήτης δέν πρόφτασε ν’ άγγιξη με τó στόμα του τά σκευμένα χείλη της Άρτεμιδος, γιατί τήν ίδια στιγμή, ή πόρτα τού δωματίου άνοιξε με πάταγο.

“Ο Γαβριήλ, ο Ζάν κ’ ο Πέτρος Πεκουά και τέσσερες—έντε Γάλλοι τοξότες παρουσιάστηκαν στο κατώφλι της.

“Ο Γαβριήλ όρμησε με τó σπαθί στο χέρι έναντιόν τού λόρδου Βέντγουορθ και τού κατάφερε ένα δυνατό ράσπισμα, φωνάζοντας:

—“Αθιαι!

“Ο λόρδος Βέντγουορθ, με τά δόντια σφιγμένα, άρπαξε τó σπα-θί του πού τó είχε άρτήσει σ’ ένα καθίσμα.

—Πίσω! φώναξε ο Γαβριήλ, στοίς δικούς του, πού ήθελαν να έπιμων. Θέλω να τιμωρήσω μόνος μου τόν άτιμο.

Κ’ άμέσως οι δύο αντίπαλοι, χωρίς να πουν λέξη, άρχισαν να διασταίρωνται τά ξίφη τους με λύσσα.

“Ο Ζάν κ’ ο Πέτρος Πεκουά κ’ οι σύντροφοί τους παραμέρι-σαν, για να τους κάνουν τόπο, άφαινον μάρτυρες, μα όχι και άδιά-φοροι της θανάσεως αυτής μονομαχίας.

—“Άρτεμις έντομεταξύ έξασολουθούσε να κοιτάει άναίσθητη τó κρεβάτι.

Ο άναγνώστης μας θα μάρτυρων χωρίς άλ-λα, πός ή άπροσδόκητη αυτή βοήθεια έφτασε στην άντεράσπισση Άρτεμιδα πολύ πιο γρή-γορα άπ’ ό,τι περίμενε ο λόρδος Βέντγουορθ.

“Ο Πέτρος Πεκουά, κατά τις δύο προηγού-μενες ήμέρες, είχε συμφωνία με τις ύποσχέ-σεις του πός τόν Γαβριήλ, έξοργίζει και όπλι-σας όλους τούς Γάλλους τού Καλαί. Κι’ επειδή ή νίκη ήταν βεβαία, κανείς δέν είχε διατάσει να πάη μαζί τους.

“Ο όπλοσός ότόσος, ο όποιος ήθελε να χτυπήσει στα αίματα, περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να δράσει, για να μίν εκάθερη άνό-φελι τη ζωή εκείνων πού τήν έμπιστεύθηκαν σ’ αυτόν. Μά όταν κυριετήκας κ’ ο Παλιός Πόρος άπ’ τούς Γάλλους, χωρίς να διατάσει πειά, συγκεντρώσε όλους τους επαναστάτες κ’ έσημαν τρεις φορές τó κινητήριο του κέρας, για να δώσει στον Γαβριήλ τó συμφωνημένο σήφημα.

—“Αμέσως ο ύποκόμης ν’ Έξ-μής και οι μ-καί άπ’ τούς άνδρες του, όρμησαν έξω άπ’ τó φρούριο τού Ρίσουαν. Τό μωρό άπόσπασμα πού φύλαγε τήν πόλι στο μέρος αυτό, άπορρί-σθηκε γρήγορα, ένδο συγχρόνως οι Γάλλοι πολίτες τού Καλαί άνοι-γαν τήν πόλη στους συμπαιωνίτες τους.

—“Επειτα, όλοι μαζί έτρεξαν πός τó μέρος όπον άμυνόταν ο λόρ-δος Ντέριουμ κατά τόν στρατημέταμόν τού Γκιζ και τόν έθεσαν έτοι μετριά δύο πυρών.

Τι μωροσύνη να κάνει πειά ο άντικαταστάτης τού λόρδου Βέντ-γουορθ, άφού ή γαλλική σημαία κυμάτιζε κίλως μέσα στο Καλαί! Άναγίστηκε λοιπόν να στείλη άμέσως άντιπροσώπους του σπέν δαίμα ντε Γκιζ.

Αυτό έπυρδσαν άλλοστε κ’ ο Γαβριήλ κ’ ο Πεκουά. Μά εκείνο πού τούς άνησυχούσε τώρα, ήταν ή άπουσία τού λόρδου Βέντγουορθ από τά τείχη της πόλεως, μεταξύ τού στρατού του. Κυριεμένη τότε από ένα μυστικό προσάθημα, άφησαν τά τείχη, όπου άντηχούσαν οι τελευταίοι πυροβολισμοί και άκολουθήθηκαν από τέσσερες—έντε στρατιώτες, διεισδύνθηκαν πός τó διοικητήριο.

Βοήσαν όλες τις πόρτες του άνοιχτές και μπήκαν μέσα χωρίς καμιά δυσκολία, φτάνοντας έτοι ως τó δωμάτιο της Άρτεμιδος. Τη στιγμή πού ο τυρλωμένος άπ’ τó πάθος τού λόρδου τήν είχε πειά άντεράσπισση στη διάθεσί του.

—“Η μονομαχία τού Γαβριήλ και τού κυβερνήτου τού Καλαί βά-στηξε πολύ.

Οι δύο αντίπαλοι φανάντουσαν έξ ίσου έπιμωροι στο σπαθί κ’ έ-δωσαν κ’ ο ένας κ’ ο άλλος τήν ίδια ηχηραία και λύσσα. Τά σπαθιά τους χτυπώντουσαν κ’ έβγαζαν άστρατές.

—“Οτόσος, έπειτ’ από δύο λεπτά, τó σπαθί τού λόρδου Βέντγουορθ τού έβριγγε άπ’ τó χέρι, καθώς τó χτύπησε με δύναμη ο ύποκόμης ν’ Έξ-μής.

—“Ο Άγγλος εικάστηδης, για ν’ άποφύγη τó χτύπημα τού αντι-παλού του, θέλησε να παραμερίσει, μα γλιστρώσε στο παρκέτο κ’ έ-πεσε κάτω.

—“Η δαγύη, ή περιφρόνησις, τó μίσος κ’ όλα τά δυνατά συναισθή-ματα πού φροσώσαναν εκείνη τη στιγμή τήν καρδιά τού Γαβριήλ,

δέν άφαιναν πειά τόπο στη μεγαλοφυχία.

—“Όχι!... Δέν θα χάριζε τη ζωή σ’ έναν τέτοιο άτιμο αντίπαλο. Σε μιά στιγμή βοήθηκε από πάνω του και ύψωσε τó ξίφος του.

Κανείς από τούς μάρτυρες αυτής της σκηνής, πού έννοιωσαν ό-λοι τήν ίδια περιφρόνησι πός τόν νικημένο, δέν θέλησε να συγκα-τήση τó εκδικητικό χέρι του.

Μά έξαφνα ή Άρτεμις ντε Κάστρο συνήλθε άπ’ τη λιποθυμία της, πού είχε κρατήσει όσα κ’ ή μονομαχία.

—“Ανοίγοντας τά μάτια της, είδε τó Γαβριήλ πάνω άπ’ τόν λόρδο Βέντγουορθ, έτοιμο να τόν σκοτώση. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και χωρίς να διατάσει καθόλου, έτρεξε πός τόν άγαπημένο της.

Κατά μιά περιεργή σύμπτωση, ή τελευταία κραυγή πού είχε βγά-λει πην λιποθυμώση, ήταν ή ίδια μ’ αυτήν πού έβγαλε μόλις άνέ-κτησε τις αισθήσεις της:

—“Έλεος! φώναξε.

Παρακαλούσε τώρα για τόν άνθρωπο, ο όποιος πού δλίγου δέν είχε άκούσει τις ικεσίες της.

“Ο Γαβριήλ, στο άντίκρουμα της λατρευτής του Άρτεμιδος, ά-κούγοντας τόν παντοδύναμο γι’ αυτόν τόνο της φωνής της, δέν έν-νοιωσε πειά τίποτε άλλο από τήν τριφερότητά του και τήν άγάπη του πού τόν πλημύριζαν όλόκληρο. Κι’ έτσι, ή έπεικεια διαδέχτηκε τη λύσσα μέσα στην ηχηρή του.

—Θέλετε λοιπόν να ζήση ο άθλιος αυτός. Άρτεμις;

—Σε παρακαλώ, Γαβριήλ, άπάντησε εκείνη με τη γλυκαία της φωνή. Πρέπει να ζήση, για να μωρέρση να μετανοήση!...

—“Έστω! είπε ο νέος. “Ο άγγελος σώζει τόν δαίμονα!

Και συγκρατώντας πάντα με τó πόδι του τόν νικημένο λόρδο, πού μωγχιζε, είπε ήσυχος στους δύο Πεκουά και στους τοξότες:

—Πληρώστε και δώστε αυτό τόν άνθρωπο! “Έπειτα ρίχτε τον στη φυλακή τού μεγάρου του ως ότου ο ύψη-λότατος δούε ντε Γκιζ ν’ άποφασίση για τήν τύχη του.

—“Όχι! Σκοτώστε με!... Σκοτώστε με!... φώναξε ο λόρδος Βέντγουορθ έξαλλος.

—“Όχι!... Κάμετε αυτό πού σας λέω!... ξαναείνε ο Γαβριήλ. Άρχίζω να πιστεύω κ’ εγώ πός ή ζωή θα τιμωρήσει αυτό τόν άν-θρωπο περισσότερο άπ’ τó θάνατο.

Οι τοξότες ύπάκουσαν τόν ύποκόμητα ν’ Έξ-μής και, μέσα σέ μιά στιγμή, έδεσαν τó λόρδο Βέντγουορθ, ο όποιος τού κάκου δια-μωρτυρόταν και άφριζε. Έπειτα δύο-τρεις άπ’ αυτούς, πήραν στα χέρια τους και μετέ-φεραν έξω χωρίς πολλές διατυπώσεις τόν πρώην κυβερνήτη τού Καλαί.

“Ο Γαβριήλ απευθύνθηκε τότε στον Ζάν Πεκουά και, μπροστά στον έξάδελφό του Πέτρο, τού είπε:

—Φίλε, διηγήθηκα μπροστά σας στο Μαρ-τέν Γκέρ την παρόδη περιπέτειά του, και έχετε τώρα τις αποδείξεις της αθωότητός του. Αυτηθήκατε πού για τήν σκληρή παρεξήγησι πού χτύπησε τόν άθλο άντι τού ένόχου και δέν ζητάτε, όπως ξέρω, τίποτε άλλο πωρά να τόν βοηθήσετε και να τόν άνακουφίσετε. Κάμετέ μου λοιπόν μιά έκδούλεσι!...

—Μαντεύω, τόν διέκρινε ο γαμψός Ζάν Πεκουά. Προσέ-δεν είν’ έτσι;—νί βρω τόν Λιθόσοφο Πάρε, ο όποιος θα σώσει σί-γουρα τó φτωχό σας μηροτή!... Τρέχα!...

“Ο Πέτρος Πεκουά κατάλαμψε, κτύπησε και άκούσε τó Γα-βριήλ και τόν έξάδελφό του.

—“Ελα, Πέτρο, τού είπε ο Ζάν. Θα με βοηθήσης κ’ εσύ... Α! δέν καταλαβαίνεις... Θα σου πω τά πάντα στο δρόμο και θα κατα-λάβης τότε τó τρομερό λάθος πού έκανες... Τότε, είμαι βέβαιος, πρώτος σου θα θελήσης να επανορθώσης τó κακό πού έκανες στο φτωχό Μαρτέν Γκέρ!...

Και άφού χωρίστηκαν τήν Άρτεμιδα και τόν Γαβριήλ, βγήκε έξω παίγωντας μαζί και τόν άδελφό του!...

—“Όταν ή Άρτεμις έμεινε μόνη μαζί με τόν Γαβριήλ, έβρινη έ-πεσε γονυποστή μπροστά του, και ύψώνοντας τά μάτια της και τή χέρια της πός τόν οδυμένο και πός εκείνον πού τήν είχε σώσει, είπε:

—Νά είνε εύλογημένος, Θεέ μου!... Νά είνε εύλογημένος δύο φορές, γιατί με σώσατε, και γιατί με σώσατε με αυτόν!...

XX

ΑΓΑΠΗ ΜΟΙΡΑΣΜΕΝΗ

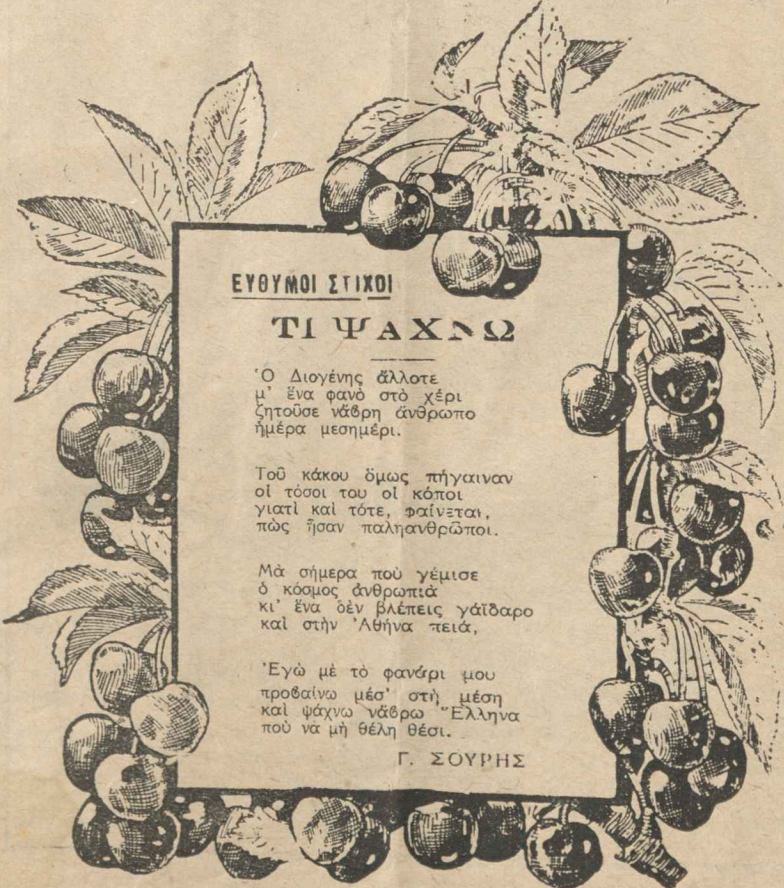
—“Επειτα ή Άρτεμις ρίχτηκε στην άγκαλιά τού Γαβριήλ και φώναξε:

—Και σάς, Γαβριήλ, και σας πρέπει να σας ευχαριστήσω και να σας εύλογώσω... Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ!...

—“Ω! της άπάντησε. Πόσο υπέφερα τόσο παρ’!...

—Κ’ εγώ! είπε εκείνη.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΙ ΨΑΧΝΩ

“Ο Διονένης άλλοτε μ’ ένα φανό στο χέρι, ζητούσε νάβρη άνδρωπο ήμέρα μεσημέρι.

Τού κάκου όμως πήγαιναν οι τόσοι του οι κόποι γιατί και τότε, φαίνεται, πός ήταν παλιανθρώποι.

Μά σήμερα πού γέμισε ο κόσμος άνθρώπων, κ’ ένα δέν βλέπεις γαϊδάρο και στην Άθήνα πειά.

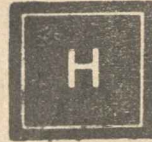
“Εγώ με τó φανάρι μου προβαίνω μέσ’ στη μέση και ψάχνω νάβρω “Έλληνα πού να μή θέλη θέσι.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΑΡΙΕΤΤΑ!

ΤΗΣ JEANNE SANDALION

Η Μαριέττα δούλευε ως καμαριέρα σ' ένα επαρχιακό ξενοδοχείο. Όσο ήταν τόσο χαριτωμένη που θα την εξήλευαν πολλές κυρίες. Τα μαλλιά της ήταν μελάνουσα, τα μάτια της σμαραγδένια, το στόμα της έμοιαζε με ζωντανό ρομπιν. Και το κορμί της ήταν λυγρό και λεπτό σαν σώμα νεράιδας.

Πολλοί από τους πελάτες του ξενοδοχείου, λυχαρώνοντας την αγνή και δροσερή της όμορφη, της έταξαν δώρα χρυσόκοιτα για ένα της φίλη. Μά η Μαριέττα ήταν τόσο φρόνη και περήφανη, όσο και όμορφη. Ήξερε να φυλάει το σώμα της άσπιλο κι' άδύλικο για κείνον που θ' αγαπούσε.

Δεν είχε αγαπήσει ως τότε η Μαριέττα, μά δεν μπορούσε και να πη πως ήταν κι' έντελως ελεύθερη. Είχε δώσει σχεδόν το λόγο της στον 'Ονώριο, τον νέο θυρωρό του ξενοδοχείου... Ήταν τόσο καλός και την αγαπούσε τόσο πολύ! Της πρότεινε χίλιες φορές να γίνει γυναίκα του, μά η Μαριέττα του απάντησε δρόμα-κοφτά απ' την πρώτη στιγμή:

— Δεν σ' αγαπώ. Εγώ θέλω να παντρευτώ από ξρωτά. Όσο πιο με συγκαίει η πρότασή σου.

— Δεν σου είμαι λοιπόν αντιπαθητικός, Μαριέττα;

— Όχι...

— Όποτε μπορεί να έλπιζω πως θα μ' αγαπήσεις μά μέρα;

— Ίσως...

Ναι, το είπες αυτό, ήταν ήδη μά άποχσεις για τον 'Ονώριο. Κι' έλπιζε πως μά μέρα η Μαριέττα θα γινόταν δική του.

Τό έλπιζε σοβαρά. Η Μαριέττα είχε όλη την καλή διάθεση κι' αγαπήσει τον 'Ονώριο που ήταν τόσο καλός, και την αγαπούσε τόσο, μά η αγάπη είνε κάτι που δεν γεννιέται κατά παραγγελία.

Εκτός αυτού κάποιον παράξενο προαισθήμα κρατούσε σε απόσταση από τον 'Ονώριο η Μαριέττα. Της φαινόταν πως κάτι της έλεγε μέσα της:

— Περιμένε... Φιλάξου... Θάρρη κι' δνειρεμένο σου βασιλόπουλο.

Και περίμενε... περίμενε υπομονητικά...

Αρκτός καιρός πέρασε.

Και μά μέρα ήρθε, επί τέλους, τ' δνειρεμένο βασιλόπουλο της Μαριέττας. Ήταν ένας νέος κι' όμορφος ήθοιός, που είχε πάει στην επαρχία μ' άλλους συνοδούς του από το Παρίσι, για να δώσουν μερικές παραστάσεις. Όλα τα μέλη του θιάσου κατέλυσαν στο ξενοδοχείο όπου υπηρετούσε η Μαριέττα.

Ο νέος ήθοιός λεγόταν Γκοντράν, κι' ήταν ο ελάν-προμέ της θιάσου.

Μόλις τον αντίκρισε η Μαριέττα, έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Ήταν τόσο όμορφος! Τόσο γοητευτικός!... Μά κι' αυτός κύταζε τρυφερά την Μαριέττα. Της μίλησε μάλιστα μ' ευγένεια και γλυκύτητα, και της έδωσε ένα εισιτήριο για να πάη το βράδυ στο θέατρο, όπου θα έπαιζαν τις «Δύο Όρφανές».

Η Μαριέττα πήρε άδεια από τον κύριό της και πήγε στο θέατρο. Είχε φορέσει το καλύτερό της φόρεμα, κι' είχε στολίσει τα μαλλιά της με μεγάλη χτένα, η οποία λαμποκοπούσε γεμάτη ψεύτικα διαμάντια.

Ο Γκοντράν υπεδέσθη στις «Δύο Όρφανές» το ρόλο του Πέτρον, με πολλή χάρι και άρκετη τέχνη. Οι θεαταί έκλαιγαν από τη συγκίνηση.

Αλλά και το μαντηλάκι της Μαριέττας ήταν μουσκεμένο από τα δάκρυα.

Την άλλη μέρα, ο Γκοντράν ρώτησε τη Μαριέττα με τη γλυκύτητα που φωνή:

— Σας άρεσε το θέατρο, δεσποινίς;

— Ω, ήταν υπέροχο! Απάντησε η Μαριέττα. Ήταν τόσο όμορφο, ώστε όλη τη νύχτα νομίζα πως τα βλέπω και τ' άκουω πάλι δια σ' δνειρό μου.

— Κι' έμένα;

— Εσάς από πάντων...

Αντάμωναν στον κήπο κι' άλλαξαν τρελλά φιλιά.

Κι' η Μαριέττα έγινε κατακόκκινη σαν το κεφάλι. Η άδωα καρδιά της χτυπούσε και απαραιτούσε σαν το ψάρι στο δίχτυ... Μην μπορώντας τέλος να συγκρατήσει τη συγκίνησή της, έφυγε γρήγορα απ' το δωμάτιο του νέου, σαν να την κυνηγούσαν. Στο διάδρομο δρέθηκε έξωφρα μπροστά στον 'Ονώριο.

Ο δύστιχος νέος ήταν γλαυκός.

— Άλλη φορά δεν θα πιάς στο θέατρο, της είπε, κι' η φωνή του έτρεμε.

— Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να μ' εμποδίσεις, του απάντησε η Μαριέττα, κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας.

Σε λίγο η Μαριέττα ξαναπήγε στο δωμάτιο του Γκοντράν, κρατώντας στα χέρια της ένα δίσκο με το πρόγειμά του.

Ο Γκοντράν πήρε τον δίσκο και τον ακούμπησε σ' ένα τραπέζι.

Η Μαριέττα κίνησε να φύγει, μά ο Γκοντράν της είπε:

— Σταθείτε... Γιατί βάθετε έτσι; Δεν θέλετε να ξαναθέσει στο θέατρο;

Η καρδιά της Μαριέττας ξεχείλιζε από ευτυχία.

— Δεν μου απαντάτε; τη ρώτησε ο Γκοντράν.

— Ω, ναι, το θέλω πολύ μάλιστα, του ψιθύρισε.

— Τότε πρέπει να 'σθίτε πάλι άσπρη. Θα παίξουμε τον «Αρχισυνδουρούχο».

Νά, πάρτε το εισιτήριό σας.

Και της έδωσε ένα πρόσωπο χαράς. Η Μαριέττα άπλωσε το χέρι της για να το πάρει. Τότε ο Γκοντράν της άρπαξε το χέρι και της το φίλησε.

Η Μαριέττα του έβγαλε το χέρι και της το φίλησε.

Τό βράδυ, η Μαριέττα πήγε πάλι στο θέατρο. Ο Γκοντράν στο ρόλο του «Αρχισυνδουρούχου» ήταν υπέροχος. Σα μάτια της Μαριέττας φαινόταν σαν ένα έρωτικό πλάσμα, ένας ήμιθεος. Καταλάβαινε πάλι ότι δεν θα μπορούσε να το άρνησθαι τίποτα...

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν η Μαριέττα μπήκε στο δωμάτιό του, ο Γκοντράν την αγάλλασε σφιχτά και τη φίλησε στο στόμα.

— Ω, το φίλά εκείνο!... Πόσο τη μέθυσε!

Δεν ήξερε πια τί έκανε. Άφησε το νέο να την καθίσει στα γόνατά του, τώ δωσε τα χείλη της, τα χάρδια της, τα πάντα... Τά πάντα...

Αντάμωναν πλέον τακτικά στον κήπο κι' άλλαξαν τρελλά φιλιά.

Ο δύστιχος 'Ονώριος τώ είχε καταλάβει ό! αυτά και πήγαινε να τρελλάθαι απ' τη λύπη του.

— Άχ, αυτός ο Παριζιάνος! μουφμουφίσε. Καταραμένη η ώρα που πάτησε εδώ μέσα το πόδι του!... Μοι πήρε την αγάπη μου... Κατάρα!...

Μά η Μαριέττα άδιαφορούσε για τ' άναστενάγματα του. Φαινόταν τόσο έντονη και χαρούμενη!... Αλάτρευε τον Γκοντράν σαν ένα Θεό και πίστευε πως κι' αυτός την αγαπούσε.

— Τι θα γίνει όταν θα φύγεις; τον ρώτησε μά μέρα, γυρισμένη στην άγκαλιά του, και κυττάζοντας έκστασι τα όμορφα ματόκλαδα.

— Θα σε πάω μαζί μου στο Παρίσι, της είπε ο Γκοντράν.

— Στο Παρίσι, μαζί σου, τί χαρά!... Ξεφάνησε. Γιατί είμαι βέβαιη πως μά μέρα θα γίνεις πολύ ένδοξος. Θα σε χειροκροτούν και βασιλιάδες ακόμα. Κι' εγώ θα είμαι κοιμημένη σε μά γωνιά και θα σε καμαρώνω κρυφά...

— Δεν θα είσαι κοιμημένη, αγάπη μου, της είπε ο Γκοντράν. Γιατί τότε πια θα είσαι η λατρευτή μου γυναίκα.

Στά μάτια της Μαριέττας έλαμψαν δάκρυα χαράς κι' ευγνωμοσύνης...

Πέρασαν κάμποσες μέρες.

Ένα πρωί η Μαριέττα, μόλις μπήκε στο δωμάτιο του Γκοντράν, έβγαλε μά κραγιμή εκπλήξεως, γιατί είδε εκεί έναν άγνωστο της γηραιό κύριο.

— Τι έπατε εδώ, κύριε; τον ρώτησε.

— Ήρθα, απάντησε εκείνος, πολύ άργά χτές την νύχτα, και

μούδωσαν το δωμάτιο που μόλις είχε άδειαίσει...

Η Μαριέττα κέρωσε.

Ανίσχυη, μη μπορώντας ακόμα να καταλάβη τί έγινε, ζήτησε πληροφορίες από τον καμαριέρα. Κι' εκείνος της είπε, ότι ο κ. Γκοντράν έφυγε έξωφρα στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, πολύ πριν από τους άλλους ήθοιούς, οι οποίοι έφυγαν το πρωί στις έξη.

— Και δεν σου είπε τίποτε; ρώτησε η Μαριέττα, με φωνή που τρέμε.

Ο καμαριέρας χαμογέλασε πονηρά και της έδωσε ένα γράμμα.

— Μοι έδωσε αυτό το γραμματάκι για σένα, της είπε.

Η Μαριέττα πήρε το γράμμα και πήγε, παραπατώντας απ' τη ζάλη της, να το διαβάσει στο δωμάτιό της.

Νόμισε πως δνειρευότανε.

Τό γράμμα του Γκοντράν περιείχε τα έξης τρυφερά, μά και σκληρά λόγια:

«Μικρούλα μου, συγχώρεσέ με γιατί φεύγω χωρίς να σ' άποχαιρισω. Σ' αγαπώ πολύ και δεν άντέχω να σου πώ «άντιο». Σου τώ γράφω και σου λέω ακόμα πως δεν θα ξεχάσω ποτέ τις ώρες αιγιές που πέρασα μαζί σου. Μή ληληθείς πολύ γιατί φεύγω. Μπορεί μά μέρα να συναντηθούμε πάλι. Σου έδωκλειω τρακόσια φράγκα για να πάρεις κάτι, που να τό βλέπεις και να με θυμάσαι. Σε φιλώ για τελευταία φορά στο ώραιο σου στόμα.

Γκοντράν».

Η Μαριέττα διάβαζε και ξαναδιάβαζε αυτό το γράμμα σαστισμένη, δνειροπαρμένη. Άδιαφορούσε για τα χαρτονομίσματα που είχαν πέσει κάτω.

Τό μυαλό της είχε θολώσει.

Έξαφρα, έχρισε τό γράμμα σε πολύ μικρά κομμάτια και πήλασε στο άνοιχτό παράθυρο.

— Όλα τελειώσαν πια για μένα!... μουρμούρισε. Όλα τελειώσαν!... Η ευτυχία μου έσβυσε.

Η αγάπη μου σκόρπισε, όπως τα σχισμένα χαρτιά του γράμματός απ' τον άνεμο... Ω, Θεέ μου, πόσο υποφέρω!... Φτωχή μου καρδιά, μη χτυπάς έτσι... καρδιά μου... καρδούλα μου!...

Ένας λυγμός την έπνιξε.

Σημάθηκε δρόμη κι' έκανε τό στεναρό της.

— Θεέ μου, έλέησέ με!...

Και μά μά απότομη κίνηση, πήδησε έξω απ' τό παράθυρο, απ' τό οποίο είχε σκαρπώσει πριν από λίγο τα κομμάτια της έπιστολής του Γκοντράν.

Μά κραγιμή τάραξε τον άέρα...

Ένα ξεφανητό αγωνίας...

Ένας υπόκοφος δούπος στο πεζοδρόμιο και τίποτ' άλλο πια...

Η άτυχη Μαριέττα ήταν νεκρή.

Νεκρή, όπως ο πρώτος και τελευταίος έρωτας της ζωής της...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΕΣ

Ξέρετε με ποιά τρόπο θεραπεύονται άποτελεσματικά από τό πάθος τους οι κρασοπατέρες στη Σουηδία και Νορβηγία;

Απλούστατα, με την εθιομοπαθητική.

Στά μέρη αυτά, η μέθη τιμωρείται με φυλάκιση. Μόλις όμως φυλακισθεί ο μέθυσο, δεν του δίνουν άλλη τροφή μεσημέρι και βράδυ, εκτός από ψωμί και... κρασί! Με τη διαφορά μόνο, ότι τό ψωμί τώ...

σεβρίζεται μέσα σε μά καθαβάνα γεμάτη κρασί, στην οποία τό βάθρον να μουσκεύη μά ώρα πρίν.

Την πρώτη ήμέρα, ο μέθυσο καταβροχθίζει με πολλή δρεξι τον κρασολατό του. Τη δεύτερη μέρα όμως του φαίνεται λιγότερο νόστιμος, ως δτου στον τέλος τον άπιδίδει έντελως.

Κατά κανόνα, όχτώ ή δέκα μέρες τέτοιας διαίτης, είνε άρκετές για να γεννήσουν στον φυλακισμένο τόση άποστροφή προς τό κρασί, ώστε πολλοί άδιόρθωτοι κρασοπατέρες προτιμούν να μείνουν νηστικοί, παρά να γεμίσουν την κοιλιά τους με τον κρασολατό που τούς δίνουν.

Έτσι, όταν τελειώσει ο χρόνος της φυλακισέως των, τό πάθος τους προς τό κρασί έχει θεραπευθεί ολάνθως.

Πολλοί μάλιστα, πρώην διάσημοι κρασοπατέρες, και τη μικροδία μόνο του κρασιού άν δσφραγισθούν κατόπιν, καταλαμβάνονται από ναυτία και έμετός.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΘΥΓΛΟΣ

Πώς εξουσίαζε και διάταζε τό πνεύματα. Τό μαγικό δαχτυλίδι του Σολομώντος. Ο Ναπολέων και η όμορφη Τσερκέζα. Πώς την άπέχτησε κι' άλλαξεπίστησε! Ο έξωφρενικός ύμνος του Έξαρχοπούλου, κτλ.

Για τον Μεγάλο Ναπολέοντα —που όποιου ή εμφάνισις στη σσηνή της παγκοσμίου Ιστορίας και ή ένδοξη σταδιοδρομία του είχε καταπλήξει τον κόσμο— κυκλοφόρησαν κατά καιρούς και κατά τόπους άπειρες παραδόσεις και ποικιλότατοι θρύλοι.

Ίδου έξωφρα τί δηγούνται γι' αυτόν οι Φελλάχοι της Αιγύπτου: Ο Βοναπάρτης, ή Μπουναμπέρδης, ή 'Αμπούλ-Γενόδης, είχε την έξουσία να διατάξη τά πνεύματα. Είχε βρει δηλαδή ένα δαχτυλίδι του Σολομώντος, με τη μαγική δύναμη του όποιου μπορούσε να καταλαβαίνει τη γλώσσα των πουλιών, να μιλά με τά δέντρα και με τις πέτρες, μέσα στις όποιες ύπηρχαν πνεύματα. Με τό δαχτυλίδι αυτό μπορούσε ακόμα να γίνεται άόρατος και να περνά από τη μά άσρη της γης στην άλλη, με την ταχύτητα της άστρατης!...

Διηγούνται ακόμα και την έξης φανταστική Ιστορία για τό θηλυκό στρατηλάτη:

Μιά μέρα ένας Κόπτης περιέγραψε στον Ναπολέοντα τά δνειρεμένα κάλλη μιάς Τσερκέζας, έρωμένης του άρχηγού των Μαιμελούκων. Ο Βοναπάρτης άγάπησε άμέσως τρελλά την όμορφη Τσερκέζα και πήγε και βρήκε τον άρχηγό των Μαιμελούκων, τον Μπέκ, όπως τον λέγανε.

— Έσύ, του είπε, έχεις στο χαρέμι σου πληθος γυναίκες. Θα μου δώσεις λοιπόν κι' έμένα μία;

— Εύχαρίστως, άφέντη μου. Ποιά θες άπ' δλες;

— Την Τσερκέζα, την πεντάμορφη.

— Μοι ζητάς τό πιο υπέροχο σόρι μου, άφέντη μου, απάντησε ο Μπέκ. Αυτό είν' αδύνατο να γίνει. Αν θέλεις νάμιασε φίλο, ζήτησέ μου τίποτ' άλλο.

Ο πόθος του Βοναπάρτη έγινε τότε πιο δυνατός. Τρελλός λοιπόν απ' την έρωτική φλόγα, είπε στον Μπέκ:

— Σου προσφέρω εις αντάλλαγμα της όμορφας Τσερκέζας δέκα δόκιμες επαρχίες, με εκατό πολιτείες πλούσιες και μεγάλες.

— Τίποτα, τίποτα! απάντησε ο Μπέκ. Πώς μπορώ να χωριστώ απ' τη λατρευτή μου Τσερκέζα;

— Τότε λοιπόν θα την πάρω με τό σπαθί μου! Σε προειδοποιώ.

— Προτιμώ να πεθάνω σφαγμένος στο πλευρό παρά να σου την παραδώσω.

Υστερα απ' αυτή την αδιόλαστη άρνηση του Μπέκ, ο Ναπολέων έτοιμάστηκε να τον πολεμήσει. Κουβάλησε λοιπόν στην Αίγυπτο στρατό τό περισσότερο κι' από τό μυνημάτα όλης της γης και καταστρατηκώτερο απ' τις άσπίδες.

Πολέμησε με τους Μαιμελούκους, τούς νίκησε, τούς έξολόθρεψε και πήρε σκλάβο τον ήρωα, την δνειρεμένη Τσερκέζα.

Εκείνη όμως, πιστή Μουσουλμάνα, δεν άγρισε να πείσει τον νέο άφέντη της, ότι ή θρησκεία που πίστευε αυτός, δεν ήταν σωστή.

Ο «Μπουναμπέρδης» τότε άλλαξεπίστησε, έγινε Μουσουλμάνος και προχωρώντας νικηφόρα με τό φουδά του, έκυρίεψε και τό Σουδάν.

Αυτά δηγούνται οι Αιγύπτιοι των νομαδικών φυλών για τον Ναπολέοντα.

Αλλά και στην Έλλάδα, ο Μεγάς Ναπολέων έξυμνήθη άλλοιώς.

Χωρητής του ο περίφημος έξ Αμοργού ποιητής και κινναός φιλόσοφος Ήβζαγόπουλος.

Ίδου μερικά στίχοι από τόν ήμνο του Έβζαρχοπούλου προς τόν ένδοξο κατακτητή:

Ο Μήγας Ναπολέοντας ήταν ως είδος λέοντας, είχε και καί μετρία, σαν κρεμαστά κανάτια, είχε δύο πόδια πάλιας, χρώμα λικέρδας σάμας... κλπ.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΟΥ ΓΟΛΔΣΜΙΘ

(Ένας μεγάλος συγγραφέας, διαρκώς κουρελιές, ρυπαρός, γκρινιάρης και γρουσούλης)

Όλα αυτά Γολδσμυθ, ένας από τους μεγαλύτερους συγγραφείς της Αγγλίας, ο άθνητος δημιουργός του «Εφημερίου του Ουάκεφιλντ», του έπους «Ο Ταξιδευτής» και μιας κλασικής «Ιστορίας της Ελλάδας»—για να αναφέρουμε μονάχα τα κυριότερα έργα του—ήταν σ' όλη του τη ζωή ένας φτωχός και βασανισμένος άνθρωπος. Και αν πολλοί από τους συγχρόνους του τον άγαπούσαν για την αφέλεια και την ψυχική καλосήνη του και τον θαύμαζαν για τη συγγραφική του δύναμη, υπήρχαν και πολλοί άλλοι, οι οποίοι, πορεξηγώντας άρισμένες αδυναμίες του, τον περιφρονούσαν ως συγγραφέα και τον θεωρούσαν αντικείμενο μονάχα ειρωνικών σχολίων...

Ο Γολδσμυθ όμως είχε τη σπάνια τύχη να συνδεθεί με τον Σα. Μοντλ Τζόνσον, τον μεγαλύτερο «Αγγλο κριτικό του 12' αιώνα» που ήταν από τους εξοχότερους διανοούμενους της Αγγλίας. Ο Τζόνσον, πνεύμα βαθύ και έρευνήτικο, κατάλαβε άμέσως τη σπάνια της ιδιορρυθμίας που κρυβόταν κάτω από τους άχαρους τρόπους και την ανωνία κατωφύλου του Γολδσμυθ. Και άρραβώθηκε σ' αυτόν, για να του μείνει πιστός φίλος μέχρι θανάτου του.

Ένα απόγευμα του 1764, ο Τζόνσον έλαβε από τον Γολδσμυθ ένα γράμμα, στο οποίο τον παρακαλούσε να πη τάχιστα να τον δει. Ο Τζόνσον άφησε την εργασία του κι έτρεξε να δει τι τον ήθελε ο Γολδσμυθ. Βρήκε τον συγγραφέα με τις παντούφλες και με το νυχτερινό του σκουφο. Τα ρούχα του Γολδσμυθ δεν ήταν παρά καθαρά και καινούργια. Έκείνη όμως που φορούσε μέσα στο σπύτι του, ήταν... άπεριγράπτος αθλιότητος.

—Σώσε με! φώναξε ο Γολδσμυθ του Τζόνσον, μόλις τον είδε. «Η σπιτονοικοκυρά μου κλειδωσε τα κελιά μου ρούχα και μου είπε πως δεν θα μου τα δώσει, αν δεν της ξεφύλλω τα τρία νοίκια που της χρωστάω».

Ο Τζόνσον γαμογέλασε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που βοηθούσε τον Γολδσμυθ σε ανάλογες... τραγικές περιπτώσεις. Ήξερε πως ο Τζόνσον δεν πληρωνόταν καλά απ' τους εκδότες του, γιατί ήταν άνθρωπος της ανάγκης και δεν τα κατάφερνε ποτέ να κρατήσει τη θέση του. Ή «Ιστορία της Ελλάδας»—ένα σύγγραμμά, το οποίο σπούχισε πολλούς κόπους στο Γολδσμυθ και το οποίο ο Τζόνσον θαύμαζε εξαιρετικά για την αρχιτεκτονική και την ακριβολογία του—απέφερε στο συγγραφέα... τριάντα μονάχα λίρες.

Έν πάση περιπτώσει, ο Τζόνσον πληρώσε το λογαριασμό της σπιτονοικοκυράς του φίλου του κι έδωσε συγχρόνως σ' ένα μικρό χρημάτινα ν' αγοράσει ένα μπουκάλι κρασί. Το πρόσωπο του Γολδσμυθ έλαμψε από χαρά, όχι τόσο επειδή έαναπαύσε τα ρούχα του, αλλά επειδή θα έκανε κρασί. (Και ο Θεός μονάχα ξέρει τι έκανε αυτός ο άνθρωπος).

—Δεν έχεις κανένα καινούργιο βιβλίο σου, να το πουλήσεις και να βγεις από τη δύσκολη θέση; τον ρώτησε σε λίγο ο Τζόνσον.

—Ναι, έχω ένα μυθιστόρημα, άποκριθηκε μ' άδιαφορία ο Γολδσμυθ, μα δεν μου πολυαρέσει.

—Δόμουν το να το διαβάσω.

—Πάρτο!

Όσο προχωρούσε ο Τζόνσον στην ανάγνωση των χειρογράφων, τόσο ο θαυμασμός του μεγάλωνε. Διάφορα έμπερισημένα

ένθουσιασμού έβγαζαν από καρπό σε καρπό από τα χείλη του, κι ο Γολδσμυθ τον κύτταζε με δυσπιστία. Όταν ο Τζόνσον διάβασε όλα τα χειρόγραφα, άνεκρόν του:

—Μα αυτό είναι πραγματικό άριστούργημα! Μ' αυτό θα δόξησης!

Η πρόρρητοι του μεγάλου κριτικού βγήκε αληθινή. Το βιβλίο εκείνο ήταν το μυθιστόρημα «Ο Έφημεριος του Ουάκεφιλντ», το οποίο σπερέωσε τη γήμη του Γολδσμυθ. Χάρη μάλιστα στις ενέργειες του Τζόνσον, βρέθηκε ένας εκδότης να το ακριβοπληρώσει. Ο συγγραφέας πήρε έδωδμήντα λίρες, ποσό σημαντικό για την εποχή εκείνη.

Εκείνο όμως που χαλούσε τον Γολδσμυθ, ήταν ο παιδαίσκος έγωισμός του, οι άπόστομοι τρόποι του, η περιφρόνηση του προς κάθε τιποτή καλής συμπεριφοράς και προς παντός ή όμιλία του. Ο μεγάλος αυτός συγγραφέας δεν ήξερε να άραδιάσει πέντε φράσεις σε σειρά, χωρίς να πη και μια άνοησία ή καμιά βοιωλογία!

Το περίεργο τώρα εινε, πως ο άνθρωπος αυτός που δεν φημιότανε ούτε για την άωμορφή του, ούτε για την καθυστερημένη του, ούτε για την πνευματώδη όμιλία του, είχε πολύ μεγάλη όρεξη για την εξωτερική του εμφάνιση και άπαύτως να προκληθεί την προσοχή...

...τον θαυμασμό όλων του κόσμου!

Κάποτε συνάντησε στο Παρίσι δυο χαριτωμένες νέες της αγγλικής άριστοκρατίας. Ή κοπέλλες αυτές τον πήρανε μαζί τους έπαυλα χειραλόντουσαν ένα συνοδό κι επειδή έξ άλλων έκαναν τη σκέψη πως ένας άνθρωπος μορφωμένος, όπως ο Γολδσμυθ, τους ήταν πολύ χρήσιμος σ' ένα ταξίδι σε μια άγνωστη χώρα.

Εννοείται πως ούτε καν πέρασε απ' το μυαλό του συγγραφέα η σκέψη, ότι έπρεπε να έμμεληθεί την περιβολή του, τώρα που θα συνόδευε δυο κομψές και όμορφες νέες. Κι έκανε το ταξίδι στη Γαλλία με τα παλιά, λερωμένα ρούχα του. Άντιστο, όταν γύρισαν στο Λονδίνο και τον ρώτησαν οι φίλοι, τον τί έντύπωση του έκαναν οι Γάλλοι και ιδίως οι Παρισίνοί, ο Γολδσμυθ άποκριθηκε μ' ένα περιφρονητικό μορφασμό:

—Γελούοι και έπαυλα άνθρωποι! Φαντασθήτε: προσέχανε όλο τις δυο δεσποινίδες που συνόδευα και ποτέ δεν δώσανε σε μένα την παραμικρή σημασία!

Το χορόφωμα όμως της ματαδοξίας του Γολδσμυθ ήνε ή παραπάνω περιπέτεια:

Μια μέρα, το περίφημο Ιταλικό μυθιστόρημα Φαντοστίτι έδωσε μια παράσταση σ' ένα άριστοκρατικό σαλόνι του Λονδίνου. Μεταξύ των καλεσμένων, ήταν κι ο Γολδσμυθ. Όταν τελείωσε η παράσταση, όλοι οι παριστάμενοι έστασαν σ' ένθουσιώδη χειροκροτήματα. Μια μικρή μάλιστα ιταλίνα, σπουστή σιελίδα, άποκρίθηκε πραγματικά.

«Ε! λοιπόν! ο Γολδσμυθ έήλυνε επειδή έγιναν τέτοιες έκδηλώσεις ύπερ της υπαλήθειας! Δεν μπορούσε να καταλάβει πως ήταν δυνατόν να χειροκροτούν ένα άλλο άτομο κι όχι αυτόν. Και γεννήθηκε στην ψυχή του ή τρελή έπιθυμία να... έπισκεύσει τη δόξα της υπαλήθειας και ν' άποσπάσει απ' αυτός τα χειροκροτήματα της έκλεκτης όμνηθύρας!...

—Άποφύ, πως σάς ένθουσίασε ο χορός αυτής της υπαλήθειας; Εγώ ξέρω καλύτερα να χορεύω. Και ιδού ή άποδείξεις:

Και τότε οι έμφορνητοι παριστάμενοι είδαν τον κοντόχρτρο εκείνον και κακοντυμένο άνθρωπο, ο οποίος όμως δεν

Ο Τζόνσον διαβάζει το χειρόγραφο του «Εφημερίου του Ουάκεφιλντ», του Γολδσμυθ, καθισμένου πλάι του. (Σκίτσο του Σιλβέρ).

ΓΙΑΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Από μια ειδική στατιστική έρευνα που έκανε μια μεγάλη γεωμική έφημερίδα, άποδεικνύεται, ότι οι πιο καλοπληρωτά και οι πιο γρήγοροι στην έξοκληση των λογαριασμών τους, απ' όλες τις κατηγορίες των ανθρώπων, εινε κατά σειράν οι υπάλληλοι Τραπεζών, οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι δόκαιοι, οι λογισταί έταιρείων και οι δικηγόροι.

—Αντιθέτως δέ, κακοπληρωτά εινε κατά σειράν οι... κληρονομοί, οι εισοδηματίαι που έχουν άποχωρήσει απ' τις δουλιές τους, οι άπόστομοι άξιωματικοί του στρατού και του ναυτικού.

—Οι πιο κακοπληρωτά απ' όλους τέλος, εινε οι πτοχιοι, οι κλημνιές, δηλαδή, μαρξιστοί, βαρδάνοι, κλπ.

—Το Ταχυδρομείο του Λονδίνου, κατά τη διάρκεια του περασμένου έτους, μετέβασε εν όλω 6.540.000.000 γράμματα, 158.000.000 δέματα, 48.000.000 τηλεγραφήματα και έχρησθησε 4.620.000 άδειες έγκαταστάσεως ραδιοφώνων.

—Το ακριβότερο απ' όλα τα μυρωδιά που υπάρχουν στον κόσμο, εινε το άρωμα που βγαίνει από τα όσφρησις.

—Εινε δέ τόσο ακριβό, ώστε οι άρωματιστοί και άρωματοπολαιοι δεν κατασκευάζουν ποτέ γνήσιο άρωμα όσφρησις. Το άναμνώνον μόνον σε διάφορα άλλα άρώματα, στα όποια δίνει την ενόδια του.

—Στους δημοσίους δρόμους της Μεγάλης Βρετανίας κυκλοφορούν 365.000 άπόστομνητα πολυτελείας, απ' τα όποια τα 260.000 στην περιοχή του Λονδίνου και των περιχώρων.

—Από λεπτομερείς παρατηρήσεις των ειδικών, έχει άποδειχθεί ότι τα ταχυδρομικά περιστερία στην εποχή μας δεν εινε πια τόσο γρήγορα, όσο ήσαν πρό είκοστού αιώνα.

—Το πιο ήλκιμο δέντρο της γης εινε μια βελανιδιά που βρίσκεται στο περίφημο δάσος της Γουαμπί Νάτσοναλ Πάρκ της Αμερικής. Ή βελανιδιά αυτή εινε, ως ύπολογίζεται, ήλικίας 3.800 έτών! Ή διάμετρος δέ του κορμού της φτάνει τα έντεκα μέτρα.

—Σε μια σπηλιά της Αλάσκας βρέθηκαν τελευταία από αρχαιολόγους πολλά κρημνά εγείσας από έλεφαντόδοντο, τα όποια έχρησιμεναν άλλοτε για να προφυλάσσουν τα μάτια απ' τον ήλιο και το χιόνι, στερεωόμενα πάνω απ' τα φρύδια.

—Οι παλαιοντολόγοι ύπολογίζουν, ότι τα εγείσας αυτά έχουν κατασκευαστεί εδώ και χιλιάδες χρόνια.

—Στη Γερμανία έγιναν τελευταία ειδικά πειράματα, τα όποια άπέδειξαν ότι το πετροκόβονο μπορεί να χρησιμοποιηθεί, είτε υγρό, είτε στερεό, ως κίμασμα των φωτών, με θαυμάσια άποτελέσματα.

—Στην Ταρκανία της Δυτικής Αφρικής καταστράφη πρό όλου καιρού μια δολιχόκη πόλις από... τα ποντίκια.

—Μυριάδες ποντικών έκατέφυγαν μια μέρα έχει ξαφνικά και άφου κατέστρεψαν πρώτα τα σταγιά των χωρικών, μπήκαν κατόπιν στην πόλι.

—Οι κάτοικοι έστράψαν πανικόβλητοι εις φυγήν, άφύπνως τα αναθήματα ποντίκια να καταστρέφουν τη σπάνια τους και τα καταστήματα τους.

—Στο Παρίσι λανσώθηκε εφέτος μια καινούργια ποιητιά, για να στεφούν και να καλλούν τα καλλία, καμωμένα από άραβική γόμια και από σκόνη τεχνικών υπεργιαντιών.

—Πλέει κανείς πρώτα τα μαλλιά του με μια λουσιόν βαρετά κι έπειτα τ' άλείφει με την ποιητιά αυτή.

—Ο Αμερικανός Ένθους Σταντς έμειωσε το περασμένο έτος βαμβακερά ρούχα σε δεκάπεντε εκατομμύρια άπόφορες και τσόφια σ' άλλα είκοσι εκατομμύρια, στις διάφορες χώρες της ύφης.

—Η περισυλλογή των σκουπιδιών του Λονδίνου στοιχίζει στη Δημαρχία της Αγγλικής πρωτεύουσας ένα εκατομμύριο λίρες έτησίως, δηλαδή έξκατομια εκατομμύρια δραχμές.

—Σε σημειωθεί, ότι τα σκουπίδια μιας χρονιάς του Λονδίνου, φτάνουν για να σκεπάσουν τριάνταστρια στρέμματα γης, σε ύψος τσεσάων μέτρων!

—Ο περίφημος κυνηγός Φόλκς (Ουάιτ) έσκότισε τελευταίως άγριοι που ζούσαν 150-500 κίλα καίμα.

—Η άκονόδες ζυγίζουν συνήθως 600 κίλα.

—Το βαρύτερο ζώο του κόσμου εινε ή φάλαινα. Υστερα έπονται ο έλεφαντας, ο λιπατόκοιτος και ο ρινόκερος.

—Ο άρωματικός έλεφας ζυγίζει πεντέμισι τόνους! Ο ύποπότιστος και ο ρινόκερος από δυο τόνους ο καθένας.

—Η καμπαλάρις ζυγίζει πάλι ένα τόννο.

έπανε να θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους και σοβαρώτερους συγγραφείς της εποχής του, να σερώνει με... χάρι το ένα πόδι και να προσπαθεί να κάνει μερικούς γύρους, όπως και ή μπαλαρίνα!

Καταλαβαίνετε τώρα το άποτέλεσμα της χορευτικής αυτής επίδειξης. Στον τρίτο γύρο, ο Γολδσμυθ βρέθηκε ξαλωμένος φαρδός-πλάτης στο πάτωμα!

Η παραξενιές αυτές ενός ανθρώπου που έδειχνε με τα βιβλία του πως άποτελούσε μια ξεχωριστή δάνα, προκαλούσαν τα σχόλια και την κατάντηξη των φίλων του και ειρωνικές ή περιφρονητικές κρίσεις εκ μέρους εκείνων που δεν τον ήξεραν καλά.

—Ο Γολδσμυθ εινε ένας μεγαλόπνευστος... ήλίθιος! συνήθιζε να λέη κι αυτόν ο Βάλμολ.

—Διατάζω να πιστέψω πως ο άγροικος αυτός άνθρωπος, έγραφε μόνοις τον τα βιβλία του! Είπε κάποτε για το Γολδσμυθ ο Τζέφρεϊ, ένας ποιητής διάσημος στην εποχή του, μια ληρομνημένος σήμερα.

Μια μέρα, ένας Γερμανός καθηγητής, περσιτικός απ' το Λονδίνο, βρέθηκε σ' ένα φιλόλογικό κίβλο, άποτελούμενο από τον Τζόνσον, τον Γολδσμυθ και άλλους συγγραφείς της εποχής. Ο Γολδσμυθ, θέλοντας να καταπλήξει τον ξένο, του μιλούσε πολλή ώρα με παιδαίστικο στόμα κι έγωισμό, χωρίς να λήη τίποτα το ουσιαστικό. Τέλος, ή έτοιμη του Γερμανού έξανθήθηκε. Και σταμάτησε άποτομή την άκατασχέτη ρητορεία που Γολδσμυθ με τα προσβλητικά λόγια:

—Δεν άφάνετε τον κύριο Τζόνσον να μάς πη κάτι πιο σοβαρό; Ο Γολδσμυθ έμεινε άναυδος.

Μα ο Τζόνσον, θέλοντας να ύπερασπισή το φίλο του, είπε στο Γερμανό καθηγητή πως δεν έκανε καλά να μιλά έτσι στον συγγραφέα του «Εφημερίου». Ο ξένος δεν είχε διαβάσει το περίφημο αυτό βιβλίο. Μάλας διαλύθηκε ή συντροφία, έτρεξε σ' ένα άγνωστό του κι έζητησε το μυθιστόρημα του Γολδσμυθ. Υστερ' από δυο μέρες, παρουσιάζονταν στον συγγραφέα κι άφου του ζήτησε συγγνώμη, του φανέρωσε μ' ένθουσιώδη λόγια τον θαυμασμό του για την περιγραφή της του δύναμης!

Αν δεν υπήρχε ο Τζόνσον, δεν θα βρισκόταν άνθρωπος να ένδιαφερόθη για την κηδεία του Γολδσμυθ, όταν ο βασανισμένος αυτός άνθρωπος έλεισε επί τέλους τα μάτια του, γυνός της ζωής! Μά ο Τζόνσον, που δεν έπαψε ν' αγαπά, να θαυμάζει και να συγχωρή το Γολδσμυθ για όλα τα μικροελαττώματά του, φρόντισε να ταφεί ο φίλος του σ' ένα μαρμαρένο μνήμα στο ιστορικό κοιμητήριο του άββάτου του Ουέστμινστερ, εκεί δηλαδή που εινε θαμνέοι οι εξοχότεροι άνδρες της Αγγλίας.

Και μετά το θάνατο του Γολδσμυθ, ο μεγαλόκαρδος Τζόνσον έξκαλούθησε να ύπερασπισή τη μνήμη του φίλου του. Δεν επέτρεπε σε κανένα να κακολογή μισροστά του το νεκρό.

Σ' ένα γέμια που έδωσε στο σπίτι του ο μεγάλος ζωγράφος Ρέινολνς, μερικά πρόσωπα έξεφράσθησαν ειρωνικά για τα βιβλία και για τον χαρακτήρα του Γολδσμυθ. Τότε ο Τζόνσον σηκώθηκε όρθιος και καταδύκνους απ' το θυμό του, άποστόμισε τους έλικριτάς του νεκρού συγγραφέως: «Ο Εφημεριος και της Ιστορίας της Ελλάδας» με τα έξι λόγια:

—Αν, κύριοι, έπρόκειτο να κατηγορήσουν τον Γολδσμυθ μονάχα εκείνοι που θα είχαν τη δική του εφύρα και τη δική του μεγάλη καρδιά, σάς βεβαίω πως δεν θα βρισκότανε μεταξύ σας κανένας κατηγορός του!...

Κοζαίλο οι έλικριτά!

ΓΙΑΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ φίλων:

—Ναι, την άγαπούσα τρελή την Άννα και νόμιζα πως είχε όλες τις χάρες. Άλλά χθές το βράδυ είδα κάτι σ' αυτή, που μου κατέστρεψε όλο τον έρωτά μου!...

—Τι είδες;

—Είδα το... μπράτσο ενός φίλου μου γύρω στη μέση της!

Ή ύπηρέτρια (μπαλόνιας μέσα στο σαλόνι). —Κυρία, κύρια, ο παπαγάλος έμεισε και λέει καινούργια λόγια.

Ή κυρία (προς την έπισκέπτρια). —Αχού, τε; Ο Ζοζός μου εινε πολύ έξυπνος. Θυμάται και την τελευταία λέξη που θα πη ο σέγγος μου... (Προς την ύπηρέτρια). Και τί λέει λοιπόν ο παπαγάλος μας;

Ή ύπηρέτρια. —Λέει... «Βουβάσου πια, γρηά κακαράξα!».

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΒΙΚΤΩΡ, 40 ετών, α-
νάνθρωπος πολέμου, χωρίς
χέρια. ΑΛΙΚΗ, 35
έ-
των, σύζυγός του. ΠΕ-
ΤΡΟΣ, 15 ετών, παι-
δί τους.

(Σ' ένα μικρό σα-
λόνι, πολύ καλλιτε-
χνικά στολισμένο. Ο
Βικτωρ κάθεται δι-
πλα σ' ένα ανοιχτό
παράθυρο και βλέπει
τον ήλιο που βασί-
λεύει. Πιο πέρα κά-
θεται η 'Αλίκη).

ΒΙΚΤΩΡ. (Αναστενάζοντας). —Θεέ μου!
ΑΛΙΚΗ. —Αναστενάζεις πάλι, Βικτωρ;
ΒΙΚΤΩΡ. —Είπε στιγμής που δεν μπορώ να συγκρατήσω
πεινά τον πόνο μου!

ΑΛΙΚΗ. —Θάρρος και υπομονή, καλέ μου... Έσθ' που
είσαι τόσο γενναίος! Έσθ' που πολέμησες με τόση ανδρεία!
ΒΙΚΤΩΡ. —Ω! μη μου μιλάς για τον πόλεμο!... Για
τον καταρριμμένο πόλεμο!

ΑΛΙΚΗ. —Υπομονή!... Είπε φοβερό βέβαια αυτό που
έπαθες... Έχασες τα χέρια σου βέβαια! Μα για σκέψου.
Δεν θα ήταν φοβερότερο αν έχανες τα μάτια σου; Τότε
δεν θα μπορούσες να βλέπεις αυτό το θαυμάσιο ήλιο-
βασίλειο! Για ν' αγγίξεις εκεί κάτω τη δύση... Τι μογευτικά χρώ-
ματα!

ΒΙΚΤΩΡ. —Μά ακριβώς, κυτιάζοντας αυτά τα λαμπρά
χρώματα, μελαγχολώ. Γιατί, αν είχα τώρα τα χέρια μου, θ' αποτύ-
πωνα όλα αυτά την όμορφη σ' ένα πινάκι... Ω! υποφέροω φριχτά,
γιατί δεν μπορώ πια να ζωγραφίσω.

ΑΛΙΚΗ. —Τί ν' γίνει;... Βίχραριστήσου τώρα με τις ζωγραφίες
του Θεού.

ΒΙΚΤΩΡ. —Δεν μπορείς να καταλάβεις, 'Αλίκη μου. Ένας ζωγρά-
φος τις όμορφες που βλέπει θέλει να τις εκφράσει όπως τις αισθάνε-
ται αυτός, όπως τις βλέπει ο ίδιος. Θέλει να τις ξαναδημιουργήσει,
σαν δεύτερος Θεός...

ΑΛΙΚΗ. —Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω...

ΒΙΚΤΩΡ. —Είμαι πολύ δυστυχής!... Υποφέροω τρομερά...

ΑΛΙΚΗ. —Υπομονή! Σκέψου τους δυστυχισμένους που άφησαν τα
κορμιά τους στα πεδία των μαχών...

ΒΙΚΤΩΡ. —Τί φοβερό!... Πόσοι χάθηκαν, αλήθεια, στον πόλε-
μο. Και τί κέρδισε ο κόσμος απ' όλα αυτά την ανθρωποσφαγή;

ΑΛΙΚΗ. —Βικτωρ... Κάνε υπομονή για μένα και για το παιδί μας.

ΒΙΚΤΩΡ. —Μά για σ' κάνω υπομονή. Άν δεν ήσαστε έσείς, θα
σκοτανόμουν...

ΑΛΙΚΗ. —Σ' αγαπούμε τόσο, ο Πέτρος κι' εγώ!...

ΒΙΚΤΩΡ. —'Η αγάπη σας είναι η μόνη παρηγοριά μου... Αυτή
μου δίνει δύναμη και ζω... Μά πόσες φορές, αντικρύζοντας και σένα
την ίδια, υποφέροω τρομερά... Πόσες φορές, βλέποντάς σε τόσο ώ-
μορφη, τόσο χαριτωμένη, δεν λαχτάω να σε ζωγραφίσω; Τό ίδιο
και με το παιδί μας τον Πέτρο! Μά, αλλοίμονο! Δεν μπορώ, δεν
μπορώ...

ΑΛΙΚΗ. —Μου έχεις κάνει αρκετές ωραίες εικόνες... Και τον
Πέτρο τον έχεις ζωγραφίσει...

ΒΙΚΤΩΡ. —Όταν ήταν ακόμα βρέφος... Τότε δεν είχε ακόμα το
παιδί μας την έκφραση που έχει τώρα. Θα μπορούσα να το χρησιμο-
ποιήσω ως μοντέλο για έναν άγγελο.

ΑΛΙΚΗ. —Μά και η εικόνας που πρόφτασες να ζωγραφίσεις, είναι
τόσο ωραία!... Τις θαύμασαν τόσο οι κριτικοί...

ΒΙΚΤΩΡ. —Τό όνομά μου είχε αρχίσει να γίνεται πια ένδοξο.

Αλλά σήμερα θα ζωγραφίζα πολύ καλύτερα αν είχα τα χέρια μου...

Προσάντων λιπάρια που δεν πρόφτασα να τελειώσω τον μεγάλο μου
πίνακα, τον 'Θοράμβο της Δύτης. Θυμάσαι με τί ένθουσιασμό, με
τί πίστη τον ζωγραφίζα;

ΑΛΙΚΗ. —Θυμάμαι...

ΒΙΚΤΩΡ. —'Ηταν τό όνειρό μου
να την ίδια τελειωμένη αυτήν την ε-
κόνα. 'Αλλοίμονο όμως... Δεν πρό-
φτασα, δεν πρόφτασα. Και μένουν
πάντα μέσα στη σκέψη μου τα χρώ-
ματα και τό φως που ήθελα να σκορ-
πίσω στο μεγάλο μου αυτό έργο.

ΑΛΙΚΗ. —Δεν πρόφτασες να τό τε-
λειώσεις, γιατί τον καιρό που τό ζω-
γραφίζες κηρύττιζε ο πόλεμος.

ΒΙΚΤΩΡ. —Κι' εγώ, τότε, διών
τον ένθουσιασμό που έννοιωθα για
την τέχνη, τον έδωσα στην πατρίδα.

Θυμάσαι με ποιά μέθη, με πόσο έν-
θουσιασμό, έφυγα για τό μέτωπο;

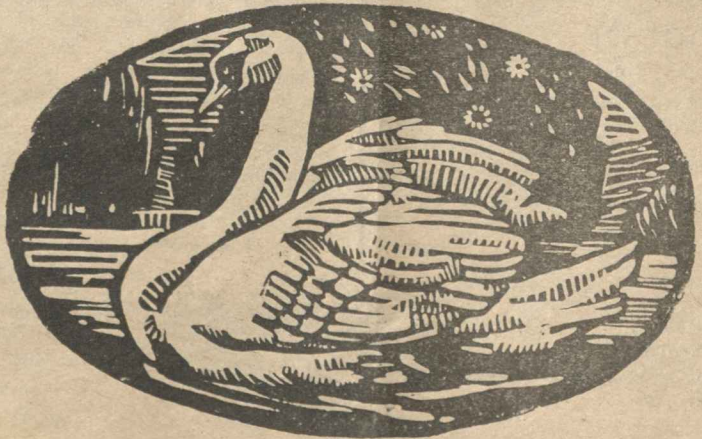
ΑΛΙΚΗ. —Θυμάμαι, βέβαια. 'Εγώ
δύως έβλαψα.

ΒΙΚΤΩΡ. —Οι άντρες έφευγαν με
τραγουδία για τον πόλεμο, κι' η γυ-
ναίκες έβλαψαν, γιατί ή γυναίκες εφ-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

νε πάντα πού κοντά στην
αλήθεια από μας... 'Η
γυναίκες βρίσκουν με την
καρδιά τους ότι δεν
μπορούμε να βρούμε
μεις με τό νοι μας. Έ-
φυγα μ' ένθουσιασμό
για τον πόλεμο. Και
Χά! Και πώς γύρσα!
Δεν φανταζόμουν πια
θα γυρίσω έτσι. Έλε-
γα: «'Η θα γύρισα
ζωντανός, ή θα πεθό-
νω». Μέσα στην ένθου-
σιασμό που με είχε κυριεύσει, δεν μπορούσα να σκεφθώ καί-
τερα. Και τί καλό έφερε όλος εκείνος ο ένθουσιασμός, όλη έ-
κείνη ή γενναϊότης; Ποιά κράτος τάχα εντύχισε; Δεν έμεινε
τόωρα τό ίδιο δυστυχισμένο και οι νικητές κι' οι νικημένοι...

ΑΛΙΚΗ. —Αλήθεια! 'Αδίκη χόρησε τόσο αίμα...

ΒΙΚΤΩΡ. —Ποτέ δεν χύνεται δίκαιο τό αίμα. 'Αλλοίμονο,
έπρεπε να μένω δίχως χέρια για να τό καταλάβω... 'Ανασ-
τασάμην, να σου πώ, 'Αλίκη... Μου φαίνεται πως είναι μιά βία
τιμωρία αυτό που έπαθα. Ναι, ο Θεός με τιμώρησε. Μου έπα-
ψε τα χέρια, γιατί θέλησα να χτυπήσω μ' αυτά τους δειλούς
μου. Δεν έπρεπε εγώ, ένας ζωγράφος, ένας άνθρωπος προση-
σμένος από τον Θεό να ξαναζωντανεύει τις όμορφες τις φέ-
σεις, ν' αφήσω τα πινέλα μου και να πάω στα χέρια μου τό
φονικό τουφέκι. Καλά μ' έτιμώρησε ο Θεός!...

ΑΛΙΚΗ. —Μην ταράζεσαι, Βικτωρ. 'Ας τό ξεχάσουμε τώρα
δλ' αυτά.

ΒΙΚΤΩΡ. —Είπε μαρτύριο για μένα αυτό που έπαθα. Δεν έχασα
μόνο τα χέρια μου. Έχασα τό μέσο της δημιουργίας... Καλύτερα να
είχα πεθάνει.

ΑΛΙΚΗ. —'Οχι, όχι... Μην τό λες αυτό... Σκέψου τό παιδί μας!

ΒΙΚΤΩΡ. —'Αλήθεια, πού εινε ο Πέτρος;

ΑΛΙΚΗ. —Μελετάει, όλο μελετάει. Είπε τόσο καλός κι' έμπειρός!

ΒΙΚΤΩΡ. —Μά δεν πρόκειται και να μελετάει διαρκώς... Θα κοι-
ραστή... Δεν τον φωνάζεις νάρθη λίγο εδώ;

ΑΛΙΚΗ. —Πάω να τον φωνάξω. (Βγαίνει έξω).

ΒΙΚΤΩΡ. (κυτιάζοντας από τό παράθυρο). —Τά ρόδινα χρώμα-
τα της δύσεως ένγιναν τώρα πορφύρα, τό κίτρινα ένγιναν χρυσά, τό
λάιλά μενεξεδένια... Τί όμορφη, τί άρμονία!... 'Ω, να μπορούσα
να κρατήσω ένα πινέλο!... 'Ω, να μπορούσα!... Νά, τα χρώματα
άλλαξαν πάλι.

(Μπαίνει ή 'Αλίκη, κρατώντας μιά εικόνα).

ΒΙΚΤΩΡ. —Τί είν' αυτό που κρατάς στα χέρια σου;

ΑΛΙΚΗ. (δείχνοντάς του την εικόνα). —Σ' άρσεει αυτή ή ε-
κόνα;

ΒΙΚΤΩΡ. —Τί άριστογεννητικό ήλιοβασίλειο!... 'Απαράλλογο
με τό άπομυνό!... Μά ποιος λοιπόν τη ζωγράφισε αυτή την εικόνα;

ΑΛΙΚΗ. —Τί λές; Θα γίνη καλός ζωγράφος αυτός που την έκανε;

ΒΙΚΤΩΡ. —Θά γίνη ένας μεγάλος καλλιτέχνης. Μά εινε, εινε κά-
λας ένας πολύ καλός ζωγράφος. Αισθάνεται θαυμάσια την άρμω-
νία των χρωμάτων. Μά ποιος την έφερε εδώ αυτή την εικόνα; Ποιος έ-
νε αυτός ο ζωγράφος που ζωγραφίζει τόσο ωραία; Θέλει να το πώ
τη γνώμη μου, δεν είν' έτσι; Ποιος εινε λοιπόν;

ΠΕΤΡΟΣ, (μπαινοντας μέσα ξαφνικά). —'Εγώ, πατέρα...

ΒΙΚΤΩΡ. —'Εσύ, παιδί μου;

ΑΛΙΚΗ. —Ναι, ο Πέτρος. Αυτός ζωγράφισε την άπομυνη δύση...

Την ώρα που πήγα να τον φωνάξω, άποτελείωνε αυτή την εικόνα!...

ΒΙΚΤΩΡ. —Μά, παιδί μου, μπορείς και ζωγραφίζεις τόσο ωραία
και δεν μάς είπες ποτέ τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. —Έχω κάνει ως τώρα πολλές εικόνες, αλλά δεν τολ-
μούσα να σ' τις δείξω, προσάντων σ' εσένα, πατέρα... Αυτήν όμως
έδω θά σου την έδειχνα... Τη στιγμή που την τελείωνα, ήθελε έξω-
φνα ή μαμά, κι' έτσι με πρόλαβε...

ΒΙΚΤΩΡ. (δακρύζοντας). —Παιδί μου, παιδί μου! Μά έχεις τάλαντο,
έχεις μεγάλο τάλαντο!... Έσθ' θά δο-
ξαστής όσο δεν πρόφτασα να δοξαστώ
εγώ. 'Α, τώρα, τώρα μονάχα παρηγο-
ρήθηκα αληθινά... Είπε σάν να έπα-
ράτησα τα χαμένα μου χέρια. 'Ω! τί
άνέλπιστο θαύμα! Έλα να σε φιλήσω!

(Ο Πέτρος άγκαλιάζει τον πατέ-
ρα του, ο οποίος τον φιλεί δακρύζον-
τας. 'Η 'Αλίκη, κλαίγοντας κι' αυτή
από συγκίνηση, άγκαλιάζει και τους
δύο).

ΒΙΚΤΩΡ. —Νά ζήσης, παιδί μου...
Μ' άνάστησες!... Έσθ' θ' άποτελειώ-
σεις και τό μεγάλο μου έργο, τον 'Θο-
ράμβο της Δύτης.

ΠΕΤΡΟΣ. —Ναι, πατέρα, εγώ...

ΑΛΙΚΗ. —Κι' ές παρακαλέσουμε τον
Θεό να μη διασκοπή κανένας καινοτο-
νισμός πόλεμος τό έργο του παιδιού μας.

ΒΙΚΤΩΡ. —'Ω!... ναι!... Μακά-
ρι! Μακάρι!...

ΜΕΤΑΒΥ ΘΥΡΑΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΔΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Γ' Αγνωστες πληροφορίες για τον 'Αθανάσιο Διάκω)

ρας οικίας, αναφέρει σύγχρονη πηγή, τό ωρολογιστάσιον, τό τζα-
μιόν, την εκκλησίαν, τους πύργους και άλλα μέρη, έφραξαν τας
όδους και τας στενωπούς και έξηλθον οι πλείστοι προς τον ρύακα
του προαστίου, προσμένοντες τους έχθρους έντός των όχυρω-
μάτων).

'Αλλ' ή δομημακτής των 'Ελλήνων άνέτρεψε τις προσπάθειες αυ-
τές. Στην πρώτη επίθεση οι Τούρκοι ύπεχώρησαν και πήρσαν στην πό-
λη. Οι 'Ελληνες έκαψαν τότε τό προάστειο και τό μεγαλύτερο μέρος
της 'Υπάτης. 'Επολιόκησαν δε και τα όχυρωμένα σάτια. 'Αλλ' οι
Τούρκοι άντιστάθηκαν μέχρι τα μεσάνυχτα της 18 'Απριλίου, όποτε
εφάνησαν προς τη Λαμία τα πρώτα φώτα των προφυλακών του τουρ-
κικού στρατού, υπό την ήγεσία του Κιοσέ Μεχμέτ και του 'Ομέρ Βου-
νώνη. Περύ το μεσονύκτιον της 18 'Απριλίου, λέγει ή ίδια πηγή,
καθ' ήν ώραν εξησθένησεν ο πόλεμος, είδαν οι 'Ελληνες επί της
πεδιάδος, κατά τό Διανουλάδι, παμπληθή πυρά των έχθρών, έλ-
θόντων εκεί διά νυκτός, και φοβηθέντες μη άποκλεισθώσιν υπό
του έπακολούθοντος ίππικού, άνεχώρησαν την επάρειον, ο μόν
Κοντογιάννης εις τα ίδια, οι δε λοιποί άσχηγοί εις Κομποτάδες,
άφήσαντες την πόλη ήμικανστον. Από τους Κομποτάδες οι άσχη-
γοί κατέβηκαν προς τη Χαλκιμάδα κι' εκεί, άφού συνσεκέρησαν, ά-
ποφάσαν όπως κλείσουν όλους τους δρόμους και τα στενά που έφε-
ραν προς τη Φωκίδα και τη Βοιωτία. Στις 19 'Απριλίου έγινε νέο
συνέδριο των άσχηγών κι' άποφασίστηκε δριςτικώς όπως άμυνθούν
στη γαμψή του Σπερχεϊού κι' ιδίως στους γύρω των γεφυρών της
ΑΛΑΜΑΝΑΣ και ΦΡΑΝΤΖΗ λόφους.

Η διάταξη της άμύνης ελχεν ως εξής κατά την επίστοπα έρευνα
του Γ. Κρέμου: Ο 'Ιωάννης Διοβουνιώτης κατέλαβε την προς δυ-
μάς γέφυρα του Φραντζή, οι άσχηγοί του Διάκου Καλύδας και του
Μπακογιάννης και ο 'Αναγνώστης Καλοπούς τη γέφυρα της 'Αλαμά-
νας, ο δε Διάκος την άντιαπό της γεφυ-
ρας κλιτύ του Καλλιδρομίου, κοντά στους
πρόποδας αυτού και άνω μέχρι Δομαστας
και Χαλκιματάς, κάτω δε μέχρι των
πλησίων της 'Αλαμάνας λόφους, ΠΟΥ-
ΡΙΑ καλούμενων. Ο Πανουριάς την
προς τα νοτιοανατολικά του Μονοταρ-
πη Χαλκιματών, πλησίον της δδού της
αγοράς εις ΓΡΑΒΙΑΝ και ο Κοινιάς
Τράκας τό Μονοταρπίτην. Κι' ο μόν
Διοβουνιώτης παρέταξε 400 άνδρας, ο
Διάκος 500, ο Πανουριάς 600 κι' ο Κο-
ινιάς Τράκας 250 ήτοι συνολικώς οι
'Ελληνες παρέταξαν χιλίους επαναστά-
τους πενήντα στρατώντας. 'Αλλ' απ' αυ-
τούς οι περισσότεροι ήσαν άπειροπλήμιοι
και κακώς άπαισμένοι. Μόνον τριακοσί-
οις μπορούσε να θεωρηθή κανείς ως την
πραγματική δύναμη που παρέταξαν οι
'Ελληνες στη μάχη της 'Αλαμάνας.

Απέναντι των άσθενών αυτών δύνα-
μεων οι Τούρκοι είχαν όχτώ χιλιάδες
πείρους και όκτακόσιους ίππείς. Ωδηγούν-
το δε οπισσώτικώς από τον 'Ομέρ Βου-
νώνη, ένα από τους πιο πεπειραμένους,
δραστήριους και πεισιμονας στρατηγούς
της 'Αλβανίας.

Και πραγματικώς, ενώ μόλις στις 9

'Απριλίου έξερρήσαν οι Τούρκοι στρα-
τός από τα Γιάννινα, στις 19 του μηνός έφτασε στη Λαμία κι' εν-
θης άμέσως άδενσε προς τα εμπρός, διατάσσας την πολιορκία της
'Υπάτης. Παρουσιάστη δε την 21ην 'Απριλίου ένώπιον των 'Ελλη-
νων επί της δδού των Θεμισσιδών. Την αυγή, τέλος, της 22 'Απρι-
λίου εμφανίστηκε ή κυρία δύναμις των Τούρκων στη γέφυρα του
Φραντζή. Κι' ο μόν 'Ομέρ Βουνώνης ώδηγόντας τους Τούρκαλδανούς
και τους Μακεδόνες, ο δε Μεχμέτ Πασάς τους 'Ασιανούς, ή μάχη
άρχισεν άμέσως μετά την πρώτη προσέγγιση των Τούρκων.

Ο επίσημος ύπασχηγός και φίλτατος του Διάκου Κοινιάς Τρά-
κας, ως εξής διηγήθηκε στον 'Οθωνα την πρώτη εμφάνιση των Τούρ-
κων και την τελευταία συντομία του με τό Διάκο: «'Εμμεν Ε-
φίπαιτοι επί σιδηρογάρων έπιων υπό την πλάτανον του χειμάρου
Πλατανιά, ενώ έπιπεν άδελφείμους γρή ή εσχή και έμλοήμεν πε-
ρι της μάχης. 'Οτε ιδόντες τους πέραν του Σπερχεϊού καταρ-
μένους Τούρκους προς τους εν 'Αλαμάνη όχυρωμένους 'Ελληνας,
μή έλπίοντες τους εκ της γεφυρώς Φραντζή και του Δόρου διεγ-
χόμενους, άνα των πυνκτών λευκών και έτιών όδους, έσπεύσαμεν
προς τους στρατώντας μας. Τότε ο μακαρίτης Διάκος ελεπε:

— Τράκα, οι Τούρκοι εινε πολλοί. 'Αλλ' εδρ, θά πεθάνουμε.

Δέν θ' αφήσουμε την 'Αλαμάνη.

— Δέν θά την άρρήσουμε, ελεπε κι' ο Τράκας, κι' έσπευσαν
προς τας θέσεις των.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΑ τον λόγο που έξεφώνησε ο Διάκος από
τον έξώστη της Μηροπόλεως της Λεβα-
διάς, ο κλήρος κι' οι προύχοντες, έχοντας
επί κεφαλής τους όπλοφόρους, κατευθύνθη-
σαν στην εκκλησία της 'Αγίας Παρασκευής,
έξω από την πόλη, κι' εκεί, ΕΠΙΣΗΜΑ πειά,
υψώθηκε κι' εύλογήθηκε ή σημαία της επα-
ναστάσεως. Παρευρέθησαν κατά την τελε-
τή ο μητροπολίτης 'Αθηνών Διονύσιος, ο 'Αμ-
φίσσης Νεόφυτος κι' ο 'Αταλάντης 'Ησαΐας.
Την ίδια μέρα ανέλαβαν τα νέα τους αξίω-
ματα οι προστάτες και διορίστηκαν οι νέοι
καπεταναίοι. 'Ανομόστησαν επαντακτοίσαρχοι
ο Βούσγος, Λάπτας, Τριανταφυλλίνας και
Σμαράσσης, «ΚΟΛΟΝΕΛΟΣ» δέ, γενικός
ο προστάτης ο 'Αθανάσιος Διά-
κος. Ο Διάκος τότε άνεπέτασε και τη σημαία του. 'Ηταν από χρώμα
λαμό κι' έφερε στη μιά πλευρά την εικόνα του 'Αγίου Γεωργίου και
στη άλλη τη σήρα της «Φιλικής 'Εταιρείας»: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 'Η
ΘΑΝΑΤΟΣ. Ο Διάκος ελεπε κι' ιδιαιτέρη σφραγίδα, καθώς και πολ-
λά άλλα άρματαλόι της Τουρκοκρατίας και της επαναστάσεως.
Έλεπε δε στην αναφέρη ο Βαλαωρίτης, επί κεφαλής των σταυρών,
καθώς διέ τον διέφυλον Βυζαντινόν δέτον, κεκοσμημένον διά των
καρπάλων Ο. Θ. Ν. Κ., τοντέτοι «Ο ΘΕΟΣ ΝΙΚΑ».

Μετά την επίσημη άνακήρυξη της επαναστάσεως, ο Διάκος όυτε
συναγέ με έμεινε άργός. Μόε όλα τα μέσα, προσπάθησε να στρατο-
λογήσει όσο μπορούσε περισσότερους πολεμιστάς και κατάσφωσε να
έκλση μετά μερικώς ήμεις άνω των χιλίων. Με τον σημαντικό αυτόν
αριθμό μπορούσε πια να κινηθή άνεπώτε-
ρα. Και πραγματικώς άπέστειλε στην 'Α-
πιδνή τον εξαδέλφου του Κοντοστόπουλον
με 150 άνδρας, ο όποιος, άφού επολιόρησε
στη πόλη, την έκαρτέωσε. 'Επίσης στη
θήβα άπέστειλε τον Λάπτα με 200. Και
κατ' άρχάς μόν οι Τούρκοι άντιστάθηκαν
κατέως κι' άπόθησαν τους πολιορκητάς.

'Αλλ' ο Διάκος έστειλε νέες ενισχύσεις και
όδεσσε πως κι' αυτός πρόκειται να τους
επική κι' έτσι οι Τούρκοι παρεδόθησαν
με τον όρο να μεταδοίν άνενόχλητοι στο
αρχηγό του Καραϊσχωρνού, απέναντι της
Χαλκίδας, ο όποιος, άφού έκαρτέωσε, στις 8 'Α-
πριλίου, παραδόθηκε στον Πανουριά. Δέν
παραέπειτο πια παρά ή 'Υπάτη κι' ή Βου-
δωνία, όπως όλόκληρος ή Βοιωτία με
τη Φωκίδα και τη Λαορία ξεκαίριστον
από τους Τούρκους.

Ο Διάκος, θέλοντας να καταλάβη και
τη δυό απά προφύρα, ενώθηκε μαζί με
τον Διοβουνιώτη κι' άγοντες και οι δυο έ-
ξουσίους άνδρας, έφτασαν στη Βουδου-
νία και την επολιόρησαν. 'Εκει άφησαν
αρκετές διυμείες και κατόπιν επροχώρη-
σαν προς τον Σπερχεϊό με άντικειμενικό
σκοπό τη ΛΑΜΙΑ. Στο χωριό Κομποτά-
δες, την 12 'Απριλίου, έφτασε κι' ο Πα-
νουριάς κι' ενώθηκε μαζί τους. 'Αλλά πρό
και νέας ενεργείας, άποφασίστηκε όπως πολιορκηθή ή 'Υπάτη. 'Ε-
κείσιν λοιπόν τον άρματολό Κοντογιάννη όπως τους ενισχύση και
στην κι' αυτός μέρος στην πολιορκία, αλλά ο Κοντογιάννης άμφέβα-
λε για τό σκάμιο της επαναστάσεως κι' άρνήθηκε. Δέν ήθελε να δια-
κρίνην τα πληρονομικά του δικαιώματα επί του άρματολικίου της
'Υπάτης. Τον κάλεσαν και δεύτερη φορά και τρίτη, και τέλος, μόλις
στις 17 'Απριλίου, φάνηκε πως ύποχώρησε κι' έτσι όλοι οι ύπασχηγοί
της Βοιωτίας, της Φωκίδος και της Δωριδος, ο Διάκος, ο Διοβουνιώ-
της, ο Πανουριάς, ο Κοινιάς Τράκας, ο Κοντογιάννης κι' ο Σιαρά-
κας, ώδηγόντες δυό χιλιάδες όπλοφόρους, έδωσαν προς την 'Υπάτην
προς της 18 'Απριλίου. Προστέταξαν δε μόλιαν στρατού υπό τον
Κοινιά Τράκα, όπως καταλάβη τα στενά της Φούρκας κι' άποκροήση
ένωπιον των Τούρκων. Καί τό μόν σχέδιο ελεπε καλώς μελετηθεί. 'Αλλ'
ο άναβλαστήτος τόνον ήμερών, έδωκε τον άπατούμένο χρόνο στους
Τούρκους όπως παρασκευάσουν την άμυνα της 'Υπάτης. Πολλοί ά-
παιδον την όχρυση της πόλεως στις συμβουλές και τις ύποδείξεις
των Κοντογιάννη, που χρομά διαμήνησε στους Τούρκους τα σχέδια
των 'Ελλήνων. 'Αλλ' είτε ο Κοντογιάννης ύπέδειξε, είτε μόνον τους
ο Τούρκοι έλθαν τα μέτρα εκείνα, τό γεγονός εινε πως ή άναβλη-
τική του Κοντογιάννη ΕΚΡΙΝΕ την πολιορκία της 'Υπάτης και γε-
νησεν ΕΒΑΡΥΝΕ άποτελεσματικά πάνω σ' ολόκληρη την επα-
στάση της ανατολικής 'Ελλάδος.

Άποσπάρητε οι Τούρκοι της 'Υπάτης «ώχόρησαν τας δυνατοτέ-
τες από τα Γιάννινα, στις 19 του μηνός έφτασε στη Λαμία κι' εν-
θης άμέσως άδενσε προς τα εμπρός, διατάσσας την πολιορκία της
'Υπάτης. Παρουσιάστη δε την 21ην 'Απριλίου ένώπιον των 'Ελλη-
νων επί της δδού των Θεμισσιδών. Την αυγή, τέλος, της 22 'Απρι-
λίου εμφανίστηκε ή κυρία δύναμις των Τούρκων στη γέφυρα του
Φραντζή. Κι' ο μόν 'Ομέρ Βουνώνης ώδηγόντας τους Τούρκαλδανούς
και τους Μακεδόνες, ο δε Μεχμέτ Πασάς τους 'Ασιανούς, ή μάχη
άρχισεν άμέσως μετά την πρώτη προσέγγιση των Τούρκων.

Ο επίσημος ύπασχηγός και φίλτατος του Διάκου Κοινιάς Τρά-
κας, ως εξής διηγήθηκε στον 'Οθωνα την πρώτη εμφάνιση των Τούρ-
κων και την τελευταία συντομία του με τό Διάκο: «'Εμμεν Ε-
φίπαιτοι επί σιδηρογάρων έπιων υπό την πλάτανον του χειμάρου
Πλατανιά, ενώ έπιπεν άδελφείμους γρή ή εσχή και έμλοήμεν πε-
ρι της μάχης. 'Οτε ιδόντες τους πέραν του Σπερχεϊού καταρ-
μένους Τούρκους προς τους εν 'Αλαμάνη όχυρωμένους 'Ελληνας,
μή έλπίοντες τους εκ της γεφυρώς Φραντζή και του Δόρου διεγ-
χόμενους, άνα των πυνκτών λευκών και έτιών όδους, έσπεύσαμεν
προς τους στρατώντας μας. Τότε ο μακαρίτης Διάκος ελεπε:

— Τράκα, οι Τούρκοι εινε πολλοί. 'Αλλ' εδρ, θά πεθάνουμε.

Δέν θ' αφήσουμε την 'Αλαμάνη.

— Δέν θά την άρρήσουμε, ελεπε κι' ο Τράκας, κι' έσπευσαν
προς τας θέσεις των.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟΝ ΤΟΝ ΕΧΕΙΣ ΖΩΓΡΑΦΙΣΕΙ...

ΒΙΚΤΩΡ. —Όταν ήταν ακόμα βρέφος... Τότε δεν είχε ακόμα το
παιδί μας την έκφραση που έχει τώρα. Θα μπορούσα να το χρησιμο-
ποιήσω ως μοντέλο για έναν άγγελο.

ΑΛΙΚΗ. —Μά και η εικόνας που πρόφτασες να ζωγραφίσεις, είναι
τόσο ωραία!... Τις θαύμασαν τόσο οι κριτικοί...

ΒΙΚΤΩΡ. —Τό όνομά μου είχε αρχίσει να γίνεται πια ένδοξο.

Αλλά σήμερα θα ζωγραφίζα πολύ καλύτερα αν είχα τα χέρια μου...

Προσάντων λιπάρια που δεν πρόφτασα να τελειώσω τον μεγάλο μου
πίνακα, τον 'Θοράμβο της Δύτης. Θυμάσαι με τί ένθουσιασμό, με
τί πίστη τον ζωγραφίζα;

ΑΛΙΚΗ. —Θυμάμαι...

ΒΙΚΤΩΡ. —'Ηταν τό όνειρό μου
να την ίδια τελειωμένη αυτήν την ε-
κόνα. 'Αλλοίμονο όμως... Δεν πρό-
φτασα, δεν πρόφτασα. Και μένουν
πάντα μέσα στη σκέψη μου τα χρώ-
ματα και τό φως που ήθελα να σκορ-
πίσω στο μεγάλο μου αυτό έργο.

ΑΛΙΚΗ. —Δεν πρόφτασες να τό τε-
λειώσεις, γιατί τον καιρό που τό ζω-
γραφίζες κηρύττιζε ο πόλεμος.

ΒΙΚΤΩΡ. —Κι' εγώ, τότε, διών
τον ένθουσιασμό που έννοιωθα για
την τέχνη, τον έδωσα στην πατρίδα.

Θυμάσαι με ποιά μέθη, με πόσο έν-
θουσιασμό, έφυγα για τό μέτωπο;

ΗΡΩΪΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΘΑΜΑΡ, Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝΩΝ

Ο πρώτος και τελευταίος έρωτας της Θαμάρ. Ο άπιστος και επίβουλος σύζυγός της. Μιά βδελυρή καταγγελία κατά της σύζυγού του. Η μετανοια των ψευδομαρτύρων. Η εξορία του σύζυγού της βασίλισσας. Στο Βυζάντιο. Η έκστρα-
τεία του εναντίον της Κευνάιδας. Η ήρωική Θαμάρ επί κεφάλι του προδότη. Στο μυστικό καλλι-
τεύ μοναστηριού. Δεήσεις και δάκρυα, κτλ.

ΤΗΝ Ύπερηφανία, το μεγάλο αυτό τμήμα της απέραντης Ρωσίας, υπάρχει και μια πόλις μ' ένδοξότατο ιστορικό παρελθόν. Η πόλις αυτή εινε η Κουταΐς, πρωτεύουσα της αρχαίας Κολχίδας, πατρίδος του Ίάκωνος και της Μήδειας. Θεωρούσαν δρόμοι και πικνά δάση από κα-
στανιές τριγυρίζουν από παντού την πόλι αυτή, την όποια σκεπάζει ένας ούρανός πάντα βαρύς και μολυβένιος, ο ίδιος κα-
ταβλητικός ούρανός που δίνει στον Καυ-
κασο το τραγικό έκτενο μεγαλείο του...

Μά η Κουταΐς εινε διάσημη και για ένα άλλο λόγο: Ύπηρεσε επί πολλές δεκαετηρίδας, κατά τη διάρκεια του μεσαίωνα, η πρωτεύουσα της Γεωργίας, της χώρας όπου βγάζει παλληκάρια με γενναία κ' από λεοντάρια και παρθένες με διορφες κ' από περιτέρρες, όπως λέει σ' ένα τραγούδι του ο Μιχαήλ Λέμοντωφ, ο Ρώσος ποιητής που εξύμνησε τις άγιες όμορφες του Καυκάσου.
Απ' όλους όμως τους βασιλείς που διέπρεψαν στην Κουταΐδα, μεγαλύτερη αίγλη έδωσε σ' αυτήν την πόλι μια γυναίκα, η βασί-
λισσα Θαμάρ, της όποιας ολόκληρη η ζωή στάθηκε ένα μυθικό-
ρημα με άπιστες, με κατατλητικές περιπέτειες. Αυτής της ή-
ρωικής γυναίκας την ιστορία θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Η Θαμάρ ανέβηκε στο θρόνο της Γεωργίας το 1180, ύστερ' από τον τραγικό θάνατο του πατέρα της, του βασιλέως Δανίλ Γ', που τον έπληξε με τα χέρια του ο ίδιος ο αδελφός του.

Τον καιρό που η Θαμάρ ήταν ακόμα πριγκίπισσα—παιδούλα δε-
καπέντε χρονών—πήρε άντρα ένα Ρώσσο πριγκίπα, τον όποιο αγά-
πησε με όλη τη δύναμη της παρθενικής καρδιάς της. Στην αρχή ο
σύζυγός της ήταν καλός και τρυφερός μαζί της. Όταν όμως αρ-
γότερα η Θαμάρ έγινε βασίλισσα, ο
σύζυγός της, ο όποιος δεν μπο-
ρούσε να βασίλευσε επειδή ήταν από
άλλο τόπο, συνέλαβε το σατανικό
σχέδιο να διώξει τη γυναίκα του
από το θρόνο, με την κατηγορία έ-
νός μεγάλου παραπτώματος. Έτσι
θα είχε το δικαίωμα να γίνει αυτός
βασιλεύς και να εξουσιάσει μόνος
τον το μεγάλο έκτενος κράτος...

Από την πρώτη μέρα που ανέβη-
κε η Θαμάρ στο θρόνο, έδειξε, πα-
ρά τη νεαρή ηλικία της, διοικητική
ιδιοφυΐα και οργανωτικό πνεύμα,
που δεν το περίμενε κανείς από μια
γυναίκα. Άρχισε να ψηφίζει νό-
μους που ανακούφιζαν το λαό της,
να φροντίσει για τους φτωχούς και
για τους άρρωστους, να βάλει κά-
ποιο χαλινό σ' άρπακτικά ένστικτα
των πλουσίων μεγατόνων, γ' α-
πλουστερή το σύστημα της εισπρά-
ξεως των φόρων κλπ.

Ο σύζυγός της υπεκρίνεται τον έν-
θουσιασμό από τα έργα της και
φανότανε πρόθυμος να την βοηθή-
σει σε όλα τα ζητήματα. Μά δεν έ-
παινε συγχρόνως να έποφθαλμι-
σέ το θρόνο. Η Θαμάρ, έρωτευμένη ακό-
μα μαζί του, δεν μπορούσε, η δυ-
στυχημένη, να φανταστεί πως έ-
σταινε ένα φεϊδι στην άγκαλιά της.

Η τραγική αλήθεια της άσεκα-
λύφτης την ημέρα που ο σύζυγός
της την κατήγγειλε στο λαό ότι εί-
χε δηθεν άνολες σχέσεις μ' ένα
μυθικό σκλάβο των άνατόρων!...
Ο λαός—κοπάδι πάντα άβουλο και
εύκολόπιστο—πίστεψε στα πλανερ-
λάγια του πριγκίπου και ζήτησε την
αποστήριξη τιμωρία της βασίλισσας,
που άτίμασε μ' ένα δδελυρό έρωτα
το θρόνο της Γεωργίας!

Η Βασίλισσα Θαμάρ.

Μά οι ψευδομάρτυρες που τους είχε πληρώσει ο πρίγκιπς για να
καταθέσουν πως είδαν τη Θαμάρ στην άγκαλιά του μύθου σκλ-
βου, όταν βρέθηκαν μπρος στους δικαστές, όταν αντίκρουσαν το όνει-
μα που περήφανο λόνο της βασίλισσας—που δεν καταδεχότανε όσα γ'
άπολογηθή—μετανόησαν και, πέφτοντας στ' όνομα, εξομολογήθη-
καν στους δικαστές όλη την αλήθεια, με δάκρυα συντριβής...

Η είδηση αυτή προσέξινε κατάληξη σ' όλους τους Γεωργιανούς.
Συνέλαβαν άμέσως τον πρίγκιπα, που έτρεμε τώρα από το φό-
βο, και τον κάθισαν αυτόν στο έδωλο του κατηγορουμένου. Και οι
ίδιοι οι δικαστές, που επρόκειτο να καταδικάσουν τη βασίλισσα, για
ένα φανταστικό έγκλημα, καταδίκασαν τον πρίγκιπα σε θάνατο και
βασανιστήριον, για την βδελυρή του πράξη.

Τότε η Θαμάρ έδειξε όλο το μεγαλείο της καρδιάς της.
Δεν μπορούσε να ξεχάσει πως ο έλαυνός έκτενος άνθρωπος που
την κίταζε τώρα με βλέμματα γεμάτα άγνοια και ίερα, πως ο
άνθρωπος έκτενος που δεν έδίστασε να διασύρει την ύπαιθρο της
ήταν ο πρώτος άνδρας που αγάπησε, ο άνθρωπος που άγαπήσε ή-
κόμα, χωρίς να τολμά ούτε η ίδια να τ' όμολογήσει στον έαυτό της.

Και τον συνεχώρησε! Του χάρισε τη ζωή, εις ανάμνηση της
πρώτης των αγάπης, με τόν όρο όμως να φύγει από την Κουταΐδα
και να μη ξαναπατήσει το πόδι του στη Γεωργία.

Όστόσο, ο άναξιος αυτός άνθρωπος, αντί να μεταμελήσει για
την πράξη του ύστερ' από τη μεγαλοφυΐα που έδειξε απέναντί του
η γυναίκα του, αντί να αλαβανθή εύγνωμοσύνη προς τη Θαμάρ που
του χάρισε τη ζωή, έμισε περισσότερο τη σύζυγό του! Και άρ-
στήκε να την εκδιώξει, σαν να έφταγε η Θαμάρ άν τον έδιωξε μ'
δριούς ο λαός της Γεωργίας...

Φεύγοντας λοιπόν από την Κουταΐδα, τράβηξε για την Κωνσταν-
τινούπολη.

Έκει συναντήθηκε με πολλούς στρατηγούς του Βυζαντίου, και
έκείνους τους στρατηγούς που προ-
σέφεραν τις ύπηρεσίες του σε έ-
ποιον τους πληρώνε. Έμειψε να
λοιός απ' αυτούς, στρατολόγησε με-
ρικές χιλιάδες άνδρων και τους έ-
δήγησε στη Γεωργία για να έλθου-
ν στη Θαμάρ!

Η πρώτη του όμως διαταγή
ήταν τραγική άποψη. Τα ση-
μεία της Θαμάρ άπεδείκνυν
τά άτακτα στήθη του πριγκίπου.
Όστόσο έκτενος δεν έλασε το θέ-
ρος του. Το μίος του κατά της συ-
ζύγου του που έδινε διαβολικά θέ-
ναμ για να συνεχίσει τις προπα-
θείες του. Και άφου περιελάνθημε
κάμπος καιρό στα δυνά και στα
χωριά του Καυκάσου, κατόρθωσε να
μαζέψει, με άπατηλές ύποψεις,
μερικές εκατοντάδες άγροφυλά-
κων. Και μ' αυτό το στρατό, έ-
στράτευσε για δεύτερη φορά εναν-
τίον της πρωτεύουσας της Γεω-
ργίας...

Η Θαμάρ έχασε την ύποψή της
αυτή τη φορά. Μπήκε η ίδια επί
κεφαλής του στρατού της και έ-
παιτε κατά του πρώην συζύγου της
με την άποψη να ξεπερνέται για
για πάντα μαζί του.

Οι Κανκασιοί πολεμιστές που φη-
κίως ήσαν σκληροί και έρωτες
πολεμιστές, άφου ο πόλεμος ή-
ταν άγαπημένη τους άσχολία,
'Αλλ' η παρουσία της βασίλισσας
τον έδινε υπεράνθρωπη δύναμη και
άντοχη στους Γεωργιανούς. Ποί-
μους σαν λιοντάρια, έλέσσαν
την ίδια τη Θαμάρ να πολεμά
ναίκα, καθάλλα σ' ένα φρενα-
μυθικό άλογο...

Και η νίκη στεφάνωσε τα δόξα
τους.

Αναφέρεται όμως κ' ένας
άλλος ιστορικός άφηρημένος,
που έλεγε έκτενος άκατο θέμα της
ιστορίας του:

Αλλά, μια μέρα, σημάθηκε
απ' το γραμμό του που έγραφε
και άρπιντας το άποστογα-
μό στην καρδιά, πέταξε....
στην έαυτο του απ' το παράθυρο!

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Από τι πέθανε ο γιατρός του χωριού. Η κλασική μύτη του
Καμπά. Πως του την έμικρυναν. Παλιές αθηναϊκές έπι-
γραφές. Ο θάνατος ένός μπεκρη. Στόν άλλο κόσμο με μια
μπουκάλα ρούμι! Ένα κεφάλι που... στένεψε μέσα σε εί-
κοσιτέσσερες ώρες!...

Ένας πρωτεύουσας έπεσε κέρη κάποτε ένα χωριό της Άττι-
κας, προκειμένου να ένοικιάσει εκεί ένα σπίτι, για να μείνη το κα-
λοκαίρι με την οικογένειά του.

— Είπε λοιπόν ύγεινόν το χωριό σας; Έχετε ύγεια εδώ; οδ-
ησε τους χωρικούς.

— Υγεία, λέει; Άλλο τίποτε...

— Μά, πολλή ύγεια!

— Όση δεν μπορείς να φαντασής. Από τότε που χρίστηκε το
χωριό, ένας μονάχα πέθανε κ' αυτός ήταν γιατρός.

— Μπ! Κ' από τι πέθανε;

— Πέθανε.... από την πείνα, γιατί δεν είχε
κανέναν άρρωστο να κουράσει!...

Στη Λαχαναγορά Άθηνών συνέβη στα 1899 το
έξης κομικοτραγικό έπεισόδιο:

Κάποιος, Καμπάς ονομαζόμενος, ο όποιος είχε
το μειονέκτημα—ή μάλλον το... πλεονέκτημα— να
διατηρή μια τεραστία μύτη, ύψιστο διαρκώς τα
περιγίματα των γνωστών του με στωική απάθεια.
Μία μέρα όμως τον παραφούρξισαν. Κ' άποφάσισε
να μην ξαναπατήσει στην άγορά.

Τη στιγμή όμως που έφραγε, τον συνάντησε ένας
γνωστός του που πάντα τον πείραζε.

— Πόσο χρόνον εινε η μύτη σου, Καμπά; του
φώναζε.

Ο Καμπάς τότε δεν βάσταζε πεία. Χύθηκε έ-
πάνω του κ' άρχισαν να δέχονται άγρια.

Έξαφνα, ο Καμπάς έννοιωσε έναν τρομερό πό-
νο στη μύτη κ' άμέσως κατόπιν ελδε τον αντίπαλό
του να το βάλει στα πόδια.

Τι είχε συμβεί;

Ο άθεόφοβος του είχε κόψει τη μύτη πέρα-πέρα
με τα δόντια!...

Όταν άργότερα έγινε η σχετική δίκη στο Πλημ-
μελειδικείο Άθηνών, ο δράστης προσπάθησε να
δικαιολογηθή, λέγοντας ότι δεν έλασε και κανένα
μεγάλο κακό στον Καμπά, αντίθετος μάλιστα του
μίκρυνε την άνοικονόμητη μύτη του! Μά το δικα-
στήριο δεν συμφώνησε με τον κατηγορούμενο, και
τον κατέδωσε σ' ένός έκτος φυλάσει.

Σ' ένα μαγαζί της όδοσ Πατησίων ύπηρεζε κά-
ποτε η έξης έπιγραφή:

«Γαιανθρωποπωλείον Σμαρπούγερα. Πουλήται
κριθάρι σαρός και άχρα. Είς τιμής συγκρατασαι-
κας. Τρέξτε πριν σωθώ!»

Και σ' ένα κατελλάδιο:

«Εργοστάσιον κατασκευής γυναικείων κατελλί-
ων και κορσίων».

Η από έξωφρενή άμους έπιγραφή εινε η έξης:
«Γεώρ. Κιονης. Σαπούνος το έπάγγελμα. Πέ-
ρις των σταβών της πελοποννήσου»!...

Σε μια έφημερίδα του Άργοντίου έδημοσιεύθη η έξης είδηση:

«Πρό δλίγων ημερών έν Αιτωλικό άπεδίσανεν εις γερων, Γ.
Πολυμήρης ονομαζόμενος, άνθρωπος της αινιόν ταβέρας. Και η
τελευταία διαταγή του ήτο να θέσουν έντός του φρετρου του μίαν
μεγάλην φιάλη ρούμι. Και οι οικείοι του και οι φίλοι του, σεβα-
σθέντες την τελευταίαν έπιθυμίαν του, την έτέλεισαν.

«Αλλά καθ' ην στιγμήν έγινετο η έκφραση του, αίφνης πίπτει
η φιάλη έν το φρετρόν και θρυμματίζεται. Τούτο αναγκάζει έναν
να προμηθευθή έτερον φιάλην με ρούμι, την όποιαν έδωσε επί του
φρετρου καθ' ην στιγμήν έφάλλετο η νεκρωσις άκοιμήθια. Ο
ταν δε κατέτελλε εις τον τάφον, έροσθήσαν και τρεις νεκροβόλοι».

Κάποιος Άθηναίος άγόρασε μια μέρα ένα καπέλο, αλλά την έ-
πονη έλδε πως του έχοχόνταν πολύ πλατύ. Πήγε λοιπόν πίσω στο κα-
τάστημα για να το αλλάξει.

Με ευχαφέρε, κύριε, αλλά
χτες σας πείναμε ίση-ίση και μύ-
λιατα μου κινείται ότι σας έστέ-
νευε και λίγα.

— Καί μένα έτσι που φαί-
ται. Σήμερα όμως γιατί πλάτνυ-
ται;— Έρω κ' έγώ, κύριε...

— Σας να στένευε... το κεφάλι
σας!

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Η τρομερή επιδημία που άφρανίζει τους μαύρους της Άφρικής. Τα συμπτώματά της. "Ανθρωποι νεκροζώντανι! Άσθενείς που τους κατατρεχίζουν τα σκουλήκια πριν πεθάνουν! Ο τρόμος των ιθαγενών. Ο ρόλος των μαύρων εξαρκιστών. Η περιεργές τελετές των. Τι τραβούν οι Εύρω παίοι γιατροί. Χαρακτηριστικά έπεισόδια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΑ απ' τις τρομερότερες αρρώστιες που βασανίζουν και άφρανίζουν τους ιθαγενείς της Άφρικής, είναι και η αρρώστεια του ύπνου.

Οι μαύροι ιθαγενείς που θα προσβληθούν απ' την αρρώστεια αυτή, είνε χαμένοι πειά, είνε έλεεινοι και άξιοδάκρυτοι. Με δλέμμα κενό και χαμένο, με υφός ήλιθο, ναρκωμένοι και ασάλευτοι, έχουν την πό έλεεινή και άθλια όψη που μπορεί κανείς να φανταστή. Το σώμα τους, άνημπορο να σταθή ίσια, γέρνει προς τα έμπρός, όπως έπίσης και το κεφάλι τους.

Τα κόκαλα του στήθους και των πλευρών τους έξέχουν. Τα πόδια τους και τα χέρια τους, που έφυγε από πάνω τους σχεδόν όλο-τελα ή σώμα, μούζουν περισσότερο με μέλη σκελετών, παρά με ζωντανών ανθρώπων. Ο θάνατος τους άγγιξε κόλα και αγά-αγά έποτελείονται το έργο του.

Είνε όθματα της φροσύνης και μυστηριώδους και άγιάτρευτης. ως έπί το πλείστον, αρρώστιας του ύπνου.

Ανέκωνι να κινήθουν, κατατρεχίζονται από διάφορα έντομα και σκουλήκια, από τα όποια βοήθουν τα θεριά κλίματα. Ένα είδος μάλιστα μεγάλων σκουληκιών δόσκει πάνω στο σώμα τους! Σκάβουν φωνήες κάτω από το δέρμα τους και γεννοβολούν εκεί μέσα αηγά μεγάλα σαν μπέζια. Μα οι άρρωστοι ούτε παίρνουν καν έλ-δρα από το πόνον. Έλα αυτόν των σκουληκιών, κάτω από το δέρμα τους. Τόσο βαθιά είνε η νόση τους!

Και όταν οι Άλλοι ιθαγενείς, οι συντοπίτες τους, οι φίλοι και οι γνώριμοί τους, περνούν και βλέπουν τους έτοιμθανόντους αυτούς, όχι μόνον δεν τους παρέχουν την παραμικρότερη βοήθεια, αλλά κυριολεκτικώς πανικόβλητοι, το βάζουν στα πόδια.

Η άσθένεια του ύπνου, πρωτοεξηλώθηκε στις θερμότερες ζώνες της Άφρικής, στην τροπική Άφρική ιδίως, σε πολλές περιοχές της οποίας έγινε και ένδημη. Κατά την διάρκεια του πόλεμου, σημειώθηκαν μερικά κρούσματα και στην Εύρώπη, άραστάτα όμως, και τα όποια εξαφανίστηκαν έντελως σχεδόν σήμερα.

Η τρομερή αυτή αρρώστεια μεταδίδεται από ένα μικρόδω, το «τρυπανόσωμο», το όποιον εισάγει στον οργανισμό του ιθαγενούς, με την προβο-σάδα της, ή περίφημη μυγα τσέ-τσέ. Μα η αρρώστεια μεταδίδεται και από έ-τομο σέ έτομο, χωρίς διάκριση της μυ-γας αυτής. Πολλές φορές μάλιστα προ-σβλήθησαν απ' την αρρώστεια του ύ-πνου οικογένειες δόλλοιρες, και χωριά άδωια, δόλλοιρα, χωρίς να υπάρχουν έ-κει γύρω μυγες τσέ-τσέ. Φαίνεται λοι-πόν ότι το μύαμα της νόσου το μεταδί-δουν έπίσης από τα άρρωστα έτομα στα ήγια μερικά κοινωνικά μικροσκοπικά κ' επανίδνουν, όσο και η μυγες τσέ-τσέ.

Γά τους μαύρους ο προσβεβλημένος απ' την αρρώστεια του ύπνου είνε χειρό-τερος από χολερισμένο και από λεπρό. Οι συγγενείς του τον παρατούν όλομ-ναγο μέσα σε μια μικροκαλύδα που του χιτίζουν έπί τούτο, κάποτε δέ τον ρί-χνουν σάν ψωμί, κ' έξω από το χω-ριό!...

Τόση δέ είνε η τρομάρα των ιθαγενών προς την αρρώστεια του ύπνου, ώστε σ' όρισμένα χωριά ποτέ δεν προφέρεται τ' όνομά της. Όταν ένας κάποιος πεθάνει απ' την αρρώστεια αυτή, οι συγγενείς και οι φίλοι του σκεπάζουν τα μάτια τους μ' ένα πανί για να μην ιδούν το πτώμα και το θάβουν δίχως να το κυ-τάξουν διόλου. Δεν κάνουν έπίσης καμ-ιά νεκρική τελετή. Δεν χτυπούν, όπως γίνεται συνήθως στις κηδείες των ιθαγε-νών, τα περήνια τάν-τάμ, τα ταμπού-λα της Άφρικής, ούτε ρίχνουν τουρκουές σάν, άέρα, απ' το πρόδο μήπως ξυπνή-

σουν τα σκακά πνεύματα.

Η αρρώστεια του ύπνου έχει για τον μαύρο ένα χαρακτηρισ-στηριόδι. Όποιος δηλαδή πεθαίνει απ' αυτήν, δεν πεθαίνει και άρρώστος, αλλά γιατί κάποιος μελέτησε το θάνατό του. Υπάρχουν λοιπόν έξορκιστά μαύροι, οι όποιοι αναλαμβάνουν να εδωξουν απ' το χωριό την αρρώστεια, με τα ξόρκια τους, με το άγνιστο, ένε-είται. Οι έξορκιστά αυτοί είνε ντυμένοι με δρώμικα και κομμάτια λήθρονα, και προσκαλούν τα άγαθα πνεύματα με τον πιο έπαιμο τρόπο, ή σαλεύουν και άναταράζουν κομμάτια το σώμα τους για άπομακρύνουν τα πονηρά πνεύματα.

Κάποτε οι έξορκιστά παίρνουν άληθινές κομωδίες. Ο ένας απ' αυτούς κρύβεται πίσω από ένα μπερντέ, Υποτίθεται ότι παριστά ένα έτομο που πέθανε από την αρρώστεια του ύπνου. Έμπρός και τον μπερντέ μαζίνονται ήμικινικά πολλοί μαύροι, οι όποιοι τρανε-δούν όλοι μαζί ένα τραγούδι λιπητερό και μονότονο, στο όποιο σ-οιγράφονται διά μακρών η αρρώστεια του ύπνου και ή φρόση της. Κάθε φορά που τραγουδιέται το τραγούδι αυτό, δ έξορκιστής που πα-ριστάνει τον πεθάνενο, τσάριζε τον μπερντέ, δείχνοντας έτσι πώς μπορεί ακόμη να κινή κακό. Μα ύστερα από κάθε στροφή του τρα-γουδιού, το σάλεμα γίνεται όλο και πιο έλαφρό, πράγμα που δείχνει ότι το κακό λιγοστεύει. Στο τέλος του τραγουδιού, ο μπερντέ έπ-σαλεύει πειά. Κ' αυτό σημαίνει ότι ο νεκρός είνε νεκρός για καλό και ότι δεν θα ξαναταράξει πειά την ήσυχια των συντοπίτων του.

Μά αν οι έξορκιστά επιβάλλονται έθικολα στους όμοφύλους του, δεν συμβαίνει το ίδιο και με τους Εύρωπαίους γιατρούς. Αυτοί χρησ-ζονται πολλήν επιδεξιότητα, ύπομνη και γλυκύτητα για να πείσουν τους άρρώστους μ' άκοιλουήσαν τακτική θεραπεία, το κυριότερο με-ρος της οποίας είνε ή ένεσις.

Συχνά όταν ή εύρωπαϊκή λατρική άποστολής πληθαίνουν επί χωριά αυτά, οι ιθαγενείς το βάζουν στα πόδια. Για να τους πεί-σασουν τότε και να τους προσελκύσουν οι γιατροί τους δίνουν πα-ντρες, καθρέφτες και μουνοβόγια, δ.τι δηλαδή περισσότερο άγαπη-τά ή άγρια. Έκτός δέ αυτού τους έξηγοούν ότι τα διάφορα λατρικά έρ-γαλεία τους και ιδίως τα μικροσκοπικά τους, είνε εφίλαχτα για την αρρώστεια!

Μιά μαύρη, ή όποια ένθουσιάζτηκε μ' ένα καθρεφτάκι που της χάρισαν οι Εύρωπαίοι γιατροί και γελοῖος από τη χαρά της, στη πρώτη ένεσι που της έκαναν δεν έπα-τίποτε. Στη δεύτερη άρχισε να δα-μαρτύρεται, και όταν ήρθε ή σφαί-ρα της κάνουν την τρίτη ένεσι, πέλα-στα πόδια φωνάζοντας:

— Δέ θέλω να μέ... σπασίται ο γα-τρός!...

Μιά Άλλη μέρα πάλι συνέθε ένα ρε-τιονέμο έπεισόδιο, που δείχνει ως πώ-φτάνει ή στενοκεφαλιά των ιθαγενών. Οι Εύρωπαίοι γιατροί έχασαν τα έ-δικα γυάλινα δοχεία, στα όποια έβαλ-γαν τα έντόσθια και τους έγκρεμύς των ιθαγενών που πέθαιναν απ' την ά-ρώστεια του ύπνου, για να τα έξω-σουν κατόπιν προσεκτικά, κ' άναγ-στηκαν να χρησιμοποιήσουν παλιά τε-κεδένια κουτιά κονσερβών και δοχεία μαριμελάδας. Μιά νύχτα λοιπόν οι-τους χρειάστηκε ξαφνικά κάποιος χε-ρουργικό έργαλείο, έστειλαν ένα μαύρο να το ζητήσει από τον ιτάλλιο πώ-εργαστήριό τους, στο όποιο έφτασε-σονται και τα άναφερόμενα κουτιά.

— Θα πιάς στο έργαστήριό, τώ ε-παν. Ξέρεις που είνε βέβαια...

— Ναί, ναί, άποκρίθηκε ο μαύρος ξέρος. Με στέλντε εκεί που μάς έ-ζετε κομματιασμένους σε κουτιά μ' μιάς στέλντε... κονσερβές στη Γαλλία για να μάς φάνε!...

Το περιστατικό αυτό δείχνει, όπως είδαμε, όλη τη στενοκεφαλιά των μα-ρών. Δεν έμπιστεύονται τους Εύρωπα-ούς γιατρούς κ' έτσι η αρρώστεια του ύπνου τους άφρανίζει, τους άποδυναμώ-κυριολεκτικώς

Ιθαγενείς έξορκιστά της αρρώστειας του ύπνου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

.....

ΣΤΗ ΧΟΒΟΛΗ

.....

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Είχε χωνέψει ή φωτιά, από ώρα άρεκτι. Το καρεκλού βρισκόταν δίπλα στο καθύμικο που άχνιζε άκόμα, και παρέκει ήταν άφημένο το φλιτζανάκι του καφέ.

Πόσες καφέδες είχε πει ή κυρά-Μαρίνα από το πρωί!... Ο κα-φές ήταν ή μόνη ποικιλία στη γερασμένη ζωή της. Το μόνο άνταρτίχι του σώματός της που έδινε, ή μόνη άπάλασις μέσα στην άγλυκη, άπ' καρό, ζωή της!...

Η φωνή ελς το μαγκάλι κ' ο καφές!

Μά τώρα χωνέψει και ή φωτιά κ' έσώ-φθηκε ή ζάρα, κ' ή μέρα έγεννε στη δύση. Η γρηούλα άνακάτευε τη χόβολη, προσπα-φώντας να ζωντανένη τη φωτιά. Και σε κό-ψε άνακότεμια, άναμμένα ύπολείμματα καρ-βόνων λαμπακοποῦσαν σάν ν' άνακατεῖονταν χρυσόκοινη.

Κ' ή χωνεμένη αυτή άνθρακιά έχινε κάποιον φός έσοτής έλπίδας, μέσα στην χωνεμένη της γρηιά καρδιά... Κ' ή κυ-ρά-Μαρίνα βυθίζονταν σε όνειρα. Όνειρα που έτύπων ή πό ύπνου; Πούδς τα ξεχω-ρίζει;...

Ξαφνικά κάτω από το δρόμο άκούστηκε ένα παλιό τραγούδι. Ένα μπουλούκι από νέους που γλέντουσαν σ' ένα σπίτι, σε κά-ποιου Θανάσση τη γιορτή, είχε βγει τώρα να φωνάξει και στους δρόμους τους αιώ-νους πόνους της καρδιάς... Το σπίτι πειά δεν πούδς χωρούσε. Ξεπρεσε ο πόθος, φλογι-σμένος από το καρό, τα όζα και την άνοι-χτη νεανική διάθεση, να ξεχυθή μέσ' στα κατόνυια και να σκεπάζει όλο το χωριό, να

δουά άπάνω στα βουνά, να φτάσει ως τα όρηνα, για να τ' άκούση κ' ή Πλάστη 'κει ήηλά, που έπαισε με έπιθυμίες τους άνθρώπους, έπιθυμίες που μένουν άνεκλήρωτες ή πιο πολλές, κ' ή πιο καλές... άπ' ύπνευ για μένα νεότης, άπ' ύπνευ για μένα νεότης, άπ' ύπνευ για μένα νεότης, άπ' ύπνευ για μένα νεότης...

Ήταν ένα παλιό τραγούδι προτεραιμένων γενεών, με το όποιο έ-λάσαν, έπείνασαν και γλέντησαν κ' οι πατέρες των, παμένο από κάποια πάρα γελασιμόνους... Και το τραγούδι αυτό έπαισε το άκούσθησε ένα Άλλο, που έλα-μυρο, συμβολικτικό και φιλοσοφικό, με το όποιο ή περασμένη γε-νή, πώ θεώζει απ' τις προτεραιμένες, δεν παρεπονούντο πειά κατά τα όσα, άλλα μύνοσαν την άληθεια της φύσεως:

Τού Μαγισού έμμερών' ή άδη, και τ' άστέρια άπάνω χλωμαῖον, στην καρδιά που ή νεότης γελά νείο πόδοι κ' έλπίδες φωνάζουν...

Το τραγούδι που άντιώλθηκε μένος στο δρόμο τον στενό, άνέθηκε ές τα παράθυρα της γρηιάς σάν ήμενος λιτανείας θετήρος, γέμισε την καρμίσια της και χάθηκε μέσ' στην ψυχή της και στις άναμνήσεις της, σάν κρουῖες άφρόνου δροσερού νερού άναψωγονητικού, που πέ-τυχε ύπνευ σ' ένα κεφάλι που το καίει ο πυρετός:

Έλα, έλα, γλυκειά μου μικρή, πριν ο πόθος κ' ή νεότης διαδέι, της άγάπης να πούμε τρα- και πριν πέσουν χλωμά τα λου- (γούδια, λουδια...

Στο τραγούδι αυτό, που φήμιζε Άλλες εύτυχισμένες έσοχές, όλη της κυρά-Μαρίνας ή ξερή ζωή ξανάνησε, όπως τα γυνιά τα δέντρα τήν Άπριλ όταν πετούνε νέα φύλλα, νέα βλαστάκια κ' άνθους...

Έλα, έλα, γλυκειά μου μικρή!...

Άγ! Ήταν κ' αυτή μικρούλα και γλυκειά κάποια φορά, γεμάτη έλπια και ήμους και χαρές, με άνοιξε δόλλοιρη μέσα στην παιδική καρδιά της. Και ήταν γλυκειά και δροσερή, σάν των λουλουδιών πό

μά. Και περνούσαν όλονυχτίες οι νέοι κάτω από το σπίτι της, για να φωνάζουν τον καῖμό τους σάν ούρανό, στη νύχτα, στο άργυρό φεγ-γί, στο κλειστό, σάν κουφό, παράθυρο, στοῦ δρόμου το φανάρι, που της κίταζε άκίνητο κ' όλόφωτο, σάν φλόγας κ' έπαιση στολή!...

Τό άκουγε ή κυρά-Μαρίνα τότε και κάποια δύναμις ύ-πέροστη την άνατάραζε απ' το κάρφενικό της το κρεββά-τι και την έφερνε ελς το πα-ράθυρο. Πατούσε στις μύ-ρες των ποδιών, σάν να φο-δόνταν μίπως ξυπνήσει του διαματιού το σκοτάδι κ' ά-κουστεί απ' τα άκίνητα και βλαπτικωμένα της κάμαρας της έπιπλά!...

Πόσες φορές δεν σήκωσε με δύναμι το χέρι της ν' ά-νοίξη το παράθυρο. Άλλά και πόσες φορές δεν άνατρί-

χασε μόλις έπιασε το κρύο του παραθυρόφυλλου πόμοιο, σάν νάπιασε την ψυχή την κεφαλή φρενιού, που θα τη δάγκανε και θα τη φαρ-μάκωνε για πάντα!...

Κ' έτσι δεν άνοιξε, νύχτες μελωδιών και νύχτες πόθων, το παρά-θυρό της, κ' έτσι ή νεότης της ζωής έμεινε πάντα κλεισμένη ως το τέλος...

Και τώρα, καθώς άπλωσε το χέρι της και πάλι, γελασμένη απ' το τραγούδι, τη νύχτα και το σκοτάδι, για να ξανανοίξη το κλεισμένο πειά για πάντα παραθύρι της ζωής της, ά-νασκάσις με τη σιδερένια μασσιά που κρατούσε, άσυνείδητα, του μαγκαλιού τη χόβολη.

Και χίλια-δύο ματάκια, φωτεινά και συνθηροδία, σάν άναμμένα από πόθους και καῖμούς, πεταγίτηκαν και την κυττοῖ-σανε κατόματα, θα νόμιζε κανείς, από μέ-σα από τη στάχη.

Έλα, έλα, γλυκειά μου μικρή, της άγάπης να πούμε τραγουδία, πριν ο πόθος κ' ή νεότης διαδέι, πριν να πέσουν χλωμά τα λουλούδια...

Ω, τα βλέπει ακόμα τα άναμμένα αυτά μάτια μπροστά της δλοζώνοντα, όπως της καίγανε και της άναβαν και της κοκκί-ζαν τα μάγουλα, όταν, κοπέλλα πειά με-γάλη, τη συνάδερναν μια μέρα οι γονείς της στο μεγάλο πανηγύρι του χωριού, που είχαν κατεβεί οι νέοι, απ' όλα τα γύρω χωριά και τα μεγαλοχώρια, για να νηροδιαλέξουν. Ήταν νύφη έα-κουστή... Κ' έκείνοι, στόν πλάτανο από κάτω τον μεγάλο και τον ίσκιερο, κοντά στο κεφαλόδεκανο που κυλούσε γάργαρο νερό, πίνοντας κατακόκινο κρασί, σάν αῖμα της καρδιάς των, άκούουθουνσε με κι-θάρες, σατανόνα και βιολιά, το ίδιο το τραγούδι...

Πριν ο πόθος κ' ή νεότης διαδέι!...

Μά πούδς νέος συλλογίζεται τη νεότη που διαβαίνει;... Και σιγά-σιγά, τα μάτια έκείνα τα άναμμένα από πόθο, έδοσαν όπως ή σάιες της φωτιάς που τις σκέπτως ή στάχη!...

Μά και πάλι κίνησε τα χέρια της ή κυρά-Μαρίνα, άπειλαστικά, σάν νάθελε να σταματήσει τον χρόνο που πέρασε και να κρατήσει για πάν-τα δική της έκείνη τη στιγμή, έκείνη την εικόνα που χανόταν ως πού να διαλέξει και να πη το ένα!

Και με το κίνημα έκείνο πάλιν άναταράχτηκε ή χόβολη και πάλιν σάιες και λανόμενα καρδονόκια πετάχτηκαν από μέσα.

Τού Μαγισού έμμερών' ή άδη, και τ' άστέρια άπάνω χλωμαῖον...

Ω, είχαν χλωμαῖσει τ' άστέρια και τ' άναμμένα καρδονόκια δεν ήσαν πειά τόσο ζωρόα. Τα χρόνια πέρασαν, οι άνθρώποι γεροντοί, από το τραγούδι σέρνεται άγέροστο στους δρόμους...

Χλωμαῖζονε τ' άστέρια και τα μάτια τώρα δεν είνε τόσο καυτερά. Ένας μωόκοπος και παλαιός φάνηκε στη ζωή της... Μά τώρα πειά ξεθωιάζει και το όνειρο αυτό...

Θημάτα λίγα καρδονα σ' ένα μικροπύκνο λιμνοστήρι, κατακαί-νοντο, σάν χρυσό, π' άνατανάζει έρωτός τις λυμψες περικών λαμ-πάδων!...

Άλλά κομμάτια τώρα ή ψυχή κ' ή μνήμη δεν τη βοηθάει.

Ήταν τάχα λιμνοστήρι έκείνο που προσχολήθηκε με της πίστεως την καλοσύνη, γάμους που ήσαν πλάκατοι, ή ήσαν καρδονόκια θυ-ματιού, που έθιπσε, για τελευταία πειά φορά, κάποιον δικόν άγαπη-τό νεκρό, που έφυγε για πάντα με σταυρωμένα τα χέρια, σάν άποκα-μωμένος από τη ζωή, με πρόσωπο ώχρό και περμαμένο από του βίου τη φωτιά!...

Κ' άπλωσε πάλι ή κυρά-Μαρίνα, τραυμαμένη και τα δύο της χέ-ρια για να διώξη από κνήτα της το φάντασμα αυτό. Και με το άπτότομο κίνημα της το μαγκάλι άναπαυόυσε.

Τότε έσπινσε, σπινίλε κ' εί-δε πώ βρισκόταν ή γρηούλα.

Στάχη, στάχη, στάχη όλα γύρω της.

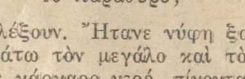
Στο μαγκάλι δεν είχε μείνει ούτε σπύθα πειά φωτιάς, στάχη στόν ούρανό της χονεμένης ήμε-ρας, στάχη στα μαλλιά της, στα πόδια της, στο δαματιού, στην καρδιά της, στη ζωή της, έλα σβυστά και σκοταδιασμένα...

Στάχη και ή ύπαρξής της, στά-χη, πού τη βρέχει σάν βορρά ήψη και σιγαλή των δακρύων της ή ψυχής!...

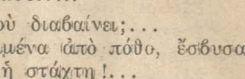
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. Στάχη όλα γύρω της...

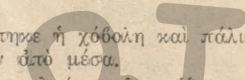
Πόσες φορές δεν σήκω-σε το χέρι της ν' άνοίξη το παράθυρο;

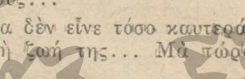
Ήταν νύφη έα-κουστή... Κ' έκείνοι, στόν πλάτανο από κάτω τον μεγάλο και τον ίσκιερο, κοντά στο κεφαλόδεκανο που κυλούσε γάργαρο νερό, πίνοντας κατακόκινο κρασί, σάν αῖμα της καρδιάς των, άκούουθουνσε με κι-θάρες, σατανόνα και βιολιά, το ίδιο το τραγούδι...

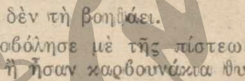
Πριν ο πόθος κ' ή νεότης διαδέι!...

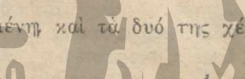
Μά πούδς νέος συλλογίζεται τη νεότη που διαβαίνει;... Και σιγά-σιγά, τα μάτια έκείνα τα άναμμένα από πόθο, έδοσαν όπως ή σάιες της φωτιάς που τις σκέπτως ή στάχη!...

Μά και πάλι κίνησε τα χέρια της ή κυρά-Μαρίνα, άπειλαστικά, σάν νάθελε να σταματήσει τον χρόνο που πέρασε και να κρατήσει για πάν-τα δική της έκείνη τη στιγμή, έκείνη την εικόνα που χανόταν ως πού να διαλέξει και να πη το ένα!

Και με το κίνημα έκείνο πάλιν άναταράχτηκε ή χόβολη και πάλιν σάιες και λανόμενα καρδονόκια πετάχτηκαν από μέσα.

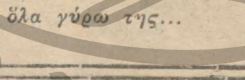
Τού Μαγισού έμμερών' ή άδη, και τ' άστέρια άπάνω χλωμαῖον...

Ω, είχαν χλωμαῖσει τ' άστέρια και τ' άναμμένα καρδονόκια δεν ήσαν πειά τόσο ζωρόα. Τα χρόνια πέρασαν, οι άνθρώποι γεροντοί, από το τραγούδι σέρνεται άγέροστο στους δρόμους...

Χλωμαῖζονε τ' άστέρια και τα μάτια τώρα δεν είνε τόσο καυτερά. Ένας μωόκοπος και παλαιός φάνηκε στη ζωή της... Μά τώρα πειά ξεθωιάζει και το όνειρο αυτό...

Θημάτα λίγα καρδονα σ' ένα μικροπύκνο λιμνοστήρι, κατακαί-νοντο, σάν χρυσό, π' άνατανάζει έρωτός τις λυμψες περικών λαμ-πάδων!...

Άλλά κομμάτια τώρα ή ψυχή κ' ή μνήμη δεν τη βοηθάει.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

ΚΡΗ, στην άκρη της οδού Τεμπέσσα, στην έδραρη συνοικία του 'Αλγερίου, ήταν χτισμένο ένα σπίτι, βαμμένο με χρώμα ρόδινο και με παράθυρα στενά και καγκελωτά.

Το λούγιο αυτού του σπιτιού, ήταν διασκευασμένο σε κατόστημα, γεμάτο υφάσματα, έσφορες μεταξωτές, σερίφια και κεντήματα χρυσά και άσημένα καρτάνια και μπουρνούζια άνατο-λίκια.

Στο βάθος του κατωσώματος, ήταν το ταμείο, πίσω από το όποιο καθόταν ο γέρος έμπορος 'Ισραηλίδης, Γιουσούφ.

Τα μάτια του, μισοκλεισμένα από βλέφαρα χοντρά και κόκκινα, κίττασαν τότε ένα μεγάλο τρεπτήρι άνοιχτό άπάνω στο ταμείο, και τότε τα διάφορα έμπορεύματα που ήταν γύρω του.

Ο Γιουσούφ ήταν έμπορος υφασμάτων και φορεμάτων φαινομενικά. Στην πραγματικότητα ήταν τοκαγλύρος. Δάνειζε με μεγάλον τόκο και με ένδεχρα, κλέδοντας κι' άδικώντας τον φτωχόκοσμο.

Είχαν περάσει τριάντα χρόνια, από τότε που είχε διαδεχτεί τον πατέρα του στην τοκαγλυρία και στο έμπόριο. Και καθώς ήταν παμπόνηρος και φοδερά φιλάργυρος, είχε κατορθώσει ν' άποχτήσει μία σημαντική περιουσία.

Είχε τοποθετήσει τα χρήματά του, στις πιο άσφαλεις Τράπεζες της Εύρώπης και του 'Αλγερίου, κι' όμως εξακολουθούσε το διπλό του έμπόριο, χωρίς ν' αλλάξει καμιά από τις παλιές του συνήθειες. Ζούσε πάντα φτωχικά και ταπεινά, σκληρός για τον έαυτο του και πιο σκληρός ακόμα για τους άλλους.

Ο τοκαγλύρος αυτός ο σκληρός κι' άκαρδος, δεν είχε παρά μόνον ένα ενδιαφέρον σημείο στην ψυχή του. Σε μία μικρή γωνιά της καρδιάς του, είχε φυλάξει η πατρική αγάπη.

Ο Γιουσούφ, ήταν πατέρας. Είχε έναν μοναχικό γιόκο, ο όποιος ήταν ή μόνη του χαρά κι' ή μόνη του περηφάνεια.

Και οι 'Αραβες, όμως και οι χριστιανοί, δεν έδειχναν στο Γιουσούφ παρά μόνο μίσος, και περιφρόνηση, έκτός από τις μέρες που άναγκαζόταν να τον ζητήσουν δανεικά.

Κι' ο Γιουσούφ τα ύπεφερε όλα, χωρίς να λήη τίποτα. Είχε ένα γιόκο.

Κι' έλπιζε πως μία μέρα, ο γιός του θα τον εκδικιόταν για τις περιφροήσεις και τις βουλιές που κατάνει...

Τί θυσίες, αλήθεια, έκανε για το γιόκο του ο Γιουσούφ! Τόν έλεγε σπουδάσει πρώτα στο λύκειο του 'Αλγερίου, έπειτα στο λύκειο του Μεγάλου Λουδοβίκου στο Παρίσι, κι' ύστερα τον έστειλε στο Πανεπιστήμιο, στη σχολή της Νομικής. 'Ηθελε να γίνει ο γιός του ένας πρώτης τάξεως δικηγόρος και πολιτικός.

Θέλω, έλεγε, να ξέρη καλά τους νόμους ο γιός μου και ν' άνακατευτή στην πολιτική. Χρήματα έχει άκριτά. Θα πετύχη λοιπόν σ' όλα. Και θα γίνει άκομα πιο πλούσιος. Κ' έτσι, δλοι όσοι περιφρονούν σήμερα τον πατέρα, θα προσανήσουν μία μέρα το γιόκο. Ναι, ναι... Άδτοι που δεν καταδέχονται τώρα να με χαμερτούν, μεθαύριο θα περιμάνουν σάν δοῦλοι σάν αντίδωλο του γιός μου.

Κι' αλήθεια ο Δανιήλ—έτσι λεγόταν ο γιός του Γιουσούφ— ήταν πολύ μετρημένος, τόσο λογικός!... Δεν άγαπούσε τα γλέντια, και ζούσε με το μινιτικό που του έστειλε ο πατέρας του για να σπουδάσει. Έκανε μεγάλας προόδους στή μαθηματά, οι καθηγητά του τον έπαινεσαν, σόχναζε στή καλύτερα στήτα του Παρισίου.

Ο πατέρας του τα μάθαινε

Η ΧΑΡΙΤΟΠΟΥΛΑ

(Πίναξ του Γκρέζ).

δλ' αυτά και πετούσε άν' τη χαρά του.

«Αχ, ναι, δεν θ' άργούσε ή ώρα που ο Δανιήλ θα γινόταν έδ-ξος, μεγάλος και πλούς...

«Μην έρθεις ακόμα στο 'Αλγέριο, τούγραφε ο πατέρας του. Μην βιάζεσαι. Όλοι έδω σε γνωρίζουν από την άξια σου και τις επιτυχίες σου. Άφης να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο ή φτω- σου. Έγώ έντωμεταξύ θα σ' έπαινώ σε όλους και θα πληρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν. Χωρίς άλλο θα γίνει το- λυ μεγάλος μία μέρα. Χρειάζεται όμως μεγάλη ύπομονή, έπαυση και διπλωματία. Θα σου γράφω τότε πρέπει νάρθης».

Ένα βράδυ, ο Γιουσούφ ήταν μόνος στο κατώστημά του. Κα- σμένος μπροστά στο ταμείο, κίτταζε τότε το τρεπτήρι του και στα- τα έμπορεύματά του. Και μουρμούριζε σιγά-σιγά:

— Όραία!... Όραία!... Όλο και περισσότερα κερδίζω, όλα και περισσότερα... Έκανα πολύ καλά, να μη χριστώ ποτέ τίποτα τ' δλη μου τη ζωή, και μόνο να παίρνω, να παίρνω... Έχω βάλει κάθε φτωχό, που μου ζήτησε έλεημοσύνη. Κι' έτσι είμαι ήσυχος, νένας δεν τολμάει πειά να μου ζητήσει τίποτα...

«Άξαρνα, ο Γιουσούφ, είχε εκπληκτος να μαζεύονται μακριά στην μισοκλεισμένη πόρτα του μαγαζιού του, ένα σωρό φτωχοί ά- θρωποι, οι όποιοι, καθώς γίνεταν, είχαν τρέξει πολύ, γιατί ήσαν λαχανιασμένοι.

— Ζητάνοι στην πόρτα μου! φώναζε ο Γιουσούφ. Μά δεν έ- ρεπε, λοιπόν, ότι εγώ δεν δίνω τίποτα σε κανένα; Τίποτα... τί- ποτα...

— Τό ξέρουμε, άρχοντα Γιουσούφ, είτε ένας από τους φτωχούς ή ήρθαμε να σου πούμε πως κάποιος έχει πέσει στο δρόμο, δη- μάς σου έδω, και πρέπει να του δώσουμε να πιη λίγο ροφή, να συνέρθη. Δώσε μας να του πούμε λίγο ροφή, άρχοντα Γιουσούφ...

Ο Γιουσούφ ζάρωσε τα φρύδια του, και γελώντας σαρκαστικά φώναξε:

— Και μήπως εγώ έχω καμιά ειθύνη για τους τυχερούς που πέφτουν στον δρόμο. Φύγετε από δω γρήγορα!

Οι άθρωποι έφυγαν τραυ- μένοι, μα έπειτα από λίγο έ- νανθίσαν.

— Άρχοντα Γιουσούφ, είναι σήτος ο άθρωπος έπεσε άτ' ά- λονό του. Τό ξόο άφίνα τον έροιξε κάτω, κι' έφυγε. Ζή- χόταν από μακρό, πηλ' μισού, και τον όορξε ξαπλωτό ή σπασ- οά που σου είπαμε. Έτσι έ- νη από έναν νατρό. Μας γλε- ζεται άκόμα ένα κορμί να ν' τον μεταφέρουμε στην πόλ. Έ- χεις νανένα πορτίο;

— Βέβαια έχω, είτε ο Γιου- σουφ.

— Δάνεισε μας το, λοιπόν.

— Δεν μπορώ να σας το δώ- νίσω. Θα σας το νοικιάσω με- νο, για πενήντα φράγκα.

— Δεν έχουμε καθόλου χρήμα- τα, άρχοντα. Σπλάχισον τον τυ- γο ταξειδιώτη...

— Δεν δίνω τίποτα χωρίς χρέ- ματα, μουρμούρισε ο σκληρός βράιος.

Οι άθρωποι έφυγαν, μα και- πάλι ξαναγύρισαν σε λίγο, έ- θειά λυπημένοι:

— Ο άθρωπος θα πεθάνη ά- παν στο Γιουσούφ. Δώσε μας έ- σεντόνι για να τον σαβαλώσουμε.

— Άφίστε με ήσυχ. σόναξ άγοιμένος ο Γιουσούφ. Άν πρ- μήθαινα σάβανα σε κάθε ένοχο θάνατο, τό μαγαζί μου θ' έλα- ξε γρήγορα. Δώσε μου έσεντό- νι, για να σ' έπαινώ και να πλη- ρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν.

Ένα σεντόνι από γνήσιο λινό, σπ- αμένο από έδω. Για κίτταζε το! Δε- λία κατόστα, που άρχισαν τό πύνο άργότερα, μόνον δια- ρο πουθενά άλλω.

— Δεν έχουμε χρήματα. άπο- με λύτη κι' άτελπίσος οι φτωχοί. Σε παρακαλούμε κάνε ένα φτω- χό...

— Άφίστε με ήσυχ. σόναξ άγοιμένος ο Γιουσούφ. Άν πρ- μήθαινα σάβανα σε κάθε ένοχο θάνατο, τό μαγαζί μου θ' έλα- ξε γρήγορα. Δώσε μου έσεντό- νι, για να σ' έπαινώ και να πλη- ρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν.

Ένα σεντόνι από γνήσιο λινό, σπ- αμένο από έδω. Για κίτταζε το! Δε- λία κατόστα, που άρχισαν τό πύνο άργότερα, μόνον δια- ρο πουθενά άλλω.

— Δεν έχουμε χρήματα. άπο- με λύτη κι' άτελπίσος οι φτωχοί. Σε παρακαλούμε κάνε ένα φτω- χό...

— Άφίστε με ήσυχ. σόναξ άγοιμένος ο Γιουσούφ. Άν πρ- μήθαινα σάβανα σε κάθε ένοχο θάνατο, τό μαγαζί μου θ' έλα- ξε γρήγορα. Δώσε μου έσεντό- νι, για να σ' έπαινώ και να πλη- ρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν.

Ένα σεντόνι από γνήσιο λινό, σπ- αμένο από έδω. Για κίτταζε το! Δε- λία κατόστα, που άρχισαν τό πύνο άργότερα, μόνον δια- ρο πουθενά άλλω.

— Δεν έχουμε χρήματα. άπο- με λύτη κι' άτελπίσος οι φτωχοί. Σε παρακαλούμε κάνε ένα φτω- χό...

— Άφίστε με ήσυχ. σόναξ άγοιμένος ο Γιουσούφ. Άν πρ- μήθαινα σάβανα σε κάθε ένοχο θάνατο, τό μαγαζί μου θ' έλα- ξε γρήγορα. Δώσε μου έσεντό- νι, για να σ' έπαινώ και να πλη- ρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν.

Ένα σεντόνι από γνήσιο λινό, σπ- αμένο από έδω. Για κίτταζε το! Δε- λία κατόστα, που άρχισαν τό πύνο άργότερα, μόνον δια- ρο πουθενά άλλω.

— Δεν έχουμε χρήματα. άπο- με λύτη κι' άτελπίσος οι φτωχοί. Σε παρακαλούμε κάνε ένα φτω- χό...

— Άφίστε με ήσυχ. σόναξ άγοιμένος ο Γιουσούφ. Άν πρ- μήθαινα σάβανα σε κάθε ένοχο θάνατο, τό μαγαζί μου θ' έλα- ξε γρήγορα. Δώσε μου έσεντό- νι, για να σ' έπαινώ και να πλη- ρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν.

Ένα σεντόνι από γνήσιο λινό, σπ- αμένο από έδω. Για κίτταζε το! Δε- λία κατόστα, που άρχισαν τό πύνο άργότερα, μόνον δια- ρο πουθενά άλλω.

— Δεν έχουμε χρήματα. άπο- με λύτη κι' άτελπίσος οι φτωχοί. Σε παρακαλούμε κάνε ένα φτω- χό...

— Άφίστε με ήσυχ. σόναξ άγοιμένος ο Γιουσούφ. Άν πρ- μήθαινα σάβανα σε κάθε ένοχο θάνατο, τό μαγαζί μου θ' έλα- ξε γρήγορα. Δώσε μου έσεντό- νι, για να σ' έπαινώ και να πλη- ρώνω και τους άλλους για να σ' έξυμούν.

ΤΟΥ PONTSEVREZ

α, άπό πρόκειται για έναν έτοιμοθάνατο.

— Δεν έχω τίποτα να δώσω, είμαι έμπορος, πουλδ, δεν χαρίζω. Οι άθρωποι έφυγαν πάλι, μα και πάλι ξαναγύρισαν σε λίγο ά- ρα.

— Ο άθρωπος πέθανε! είπαν στο Γιουσούφ. Λίγο πριν πεθάν- η, μάς είπε να τον φέριμε έδω, για να τον πλύνουν, σύμφωνα με την έβραική συνήθεια, και να ξενυχτίσουν κοντά του.

— Ήταν δίχως άλλο τρελλός! Ξεφώνισε ο Γιουσούφ καταθυμω- μένος, νομίζοντας ότι οι άθρωποι αυτοί ήθελαν δίχως άλλο να του πείσουν κάποια φάρσα.

— Δεν φανόταν τρελλός, άφέντη Γιουσούφ.

— Τότε, είπατε τρελλοί δλοι σας. Συμφωνήσατε να μου ταρά- ξετε την ήσυχία μου.

— Και τό πτώμα, τί να τό κάνουμε τό πτώμα, άφέντη Γιουσούφ;

— Άλάστε το! Άποκρίθηκε ο Γιουσούφ, με ύφος ειρωνικό και κα- λήρη διάθεση, για να μην χαλάση.

Τότε ένας από τους φτωχούς ρώτησε κοροϊδευτικά τον Έβραίο:

— Θα μάς δώσεις τούλάχιστον τό άλάτι;

— Μάλιστα, είτε ο Γιουσούφ, θέλοντας να τους ξεπεράσει δλους στην άρνηση.

Και παίρνοντας μία φούχτα άλάτι από ένα βάξο, τό έριξε στην έτοιμοθάνατο άκρη του μπουρνούζιού εκείνου που μίλησε τελευταίος.

Οι άθρωποι έφυγαν, μα δεν άργησαν να ξαναγυρίσουν.

Απλή τη φορά, κοιταλούσαν μαζί τους, τυλιγμένο σ' ένα παλινό καπνί, τό πτώμα του ταξειδιώτη, τό όποιο, παρ' όλες τις διαμαρ- τήρες του Γιουσούφ, τό άνομιμωσαν άπάνω στο ταμείο του.

— Πνε αυτά! φώναζε άγοιμένος ο τοκαγλύρος. Πάρτε το άπό το άπό αυτό τό πτώμα. Τό μαγαζί μου δεν είνε νεκροτα- φείο...

— Έως άς τους άνθρώπους διέ- σπρε τότε τό Γιουσούφ και του είπε πάλι κι' άρα:

— Σας φέρνωμε πίσω δ.τι μάς έλασε, άρχοντα. Τό άλάτι είνε κι' από έδω ριγμένο πάνω στο πτώμα. Κίτταξε... Κίτταξε λοι- πόν...

Κι' έπειτα από ένα ξαφνικό κρηκό προαίσθημα, ο φιλάργυρος σήκωσε μιν άκρη του καρτανιού, με τό όποιο ήταν τυλιγμένος ο νε- κρός.

Με τό πρώτο όμως βλέμμα ποθ- ρέσε στο πτώμα, γλόμεσε πιο πολύ απ' τον νεκρό και μία κραυγή φρίκης και μαύρης άτελπίσας ξεφύ- γη απ' τα γονατικά του στήθη.

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...

Ο νεκρός που βρισκόταν μπρός του, ήταν ο γιός του, ο άγα- πός του Δανιήλ!...

ΜΙΛΗΣΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μία μέρα, ένας γιατρός συνάντησε στο δρόμο έναν πελάτη του. — Άνιστο έδω, του είπε. Πέθαναν έξη μήνες άπ' τον καιρό που πέθανε ή μακαρίτισσα ή γυναίκα σου. Δεν ήθελα να σου πω τίποτα πρ- ος το, γιατί είχες τό πένθος σου. Τώρα όμως...

— Έ, τώρα τί θέλεις να μου πής;

— Θέλω να σου πω πως δεν μου πλήρωσες τίποτα για τις έπι- σκεπές που έκανα στη μακαρίτισσα, όσο ήταν άρρωστη. Είνε και- ρός λαλόν να λογαριαστούμε.

— Είμαι προθυμώτατος, γιατρέ μου. Άλλά δέ μου λές, τη γιά- ρη της γυναίκα μου;

— Μάλιστα λοιπόν τη σκότωσες;

— Είπα στή καλά σου; Τι είν' αυτά που μου λές;

— Μά τότε, άφού δεν τη γιάτρεψες, ούτε τη σκότωσες, τί λο- γαριαμώς γινέμενός να ξεκαθαρίσουμε; Ούτε σου χρωστώ, ούτε σου χρωστάς!...

ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ

Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

— Η στατιστική αποδεικνύει —και τί δεν αποδεικνύει— ότι ή έκτομη στατιστική! — ότι σε χίλια κορίτσια, ένα άρχισαν να παίζουν πιάνο πρδ του δωδεκάτου έτους.

— Ένας γάλλος γιατρός συμβουλεύει τους γονείς να μην άφίνουν τα κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν την ήλικία των έξι ή έπτα ετών.

ΣΙΚΕΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΧΤΙΣΤΗΚΕ ΤΟ ΠΑΛΕΡΜΟ

Ήταν μία φορά μία νεράιδα, πιο όμορφη κι' από τα ρόδα της άγλης και πιο όμορφη απ' τον ήλιο του 'Απριλιού.

Έβγανε μέσα από τα πρόσωπα χαμόγελα και άσπρη κι' έπαιρνε τό δρομάκι τό μικρό, που βγαίνει στην άκροελαγιά. Έκει κάτω απ' τα βράχια, βρισκόταν μία σπηλιά και μέσα στη σπηλιά αυτή, ήταν μία μεγάλη γούβα, πουχε τό σχήμα μάς άχιβάδας, δλόχουρη και γεμάτη ως τα χείλη από θαλασσινό νερό, ενδοδιαμένο ν' άνη της πορτοκαλιάς.

Η όμορφη νεράιδα —μακρόν απ' τα μάτια του κόσμου— έπε- φτε μέσα στην δλόχουρη άχιβάδα και λουζόταν. Τό άλαβάστρινο κορμί της λαιποκοπούσε στις άκτινες του ήλιου, ενώ τα μακρόν δ- λώματα μαλλιά της κυματίσανε μαζί με τον άερό που έμοιαζε γύ- ρω στο κεφάλι της, σάν διάδημα από μαργαριτάρια.

Έκει μία μέρα είδε τη νεράιδα να λουζεται ένας γυός της Αίτ- νας, του φοβερού ήφαιστείου, άνθρωπος και πανέμορφος, και την άγάτησε. Σαφιασμένη από τό βέβηλο βλέμμα του, ή πεντάμορφη νεράιδα τινάχτηκε πάνω, έφυγε γρήγορα και χάθηκε σάν άχνός.

Ο νέος νησιώτης όμως, από την ήμερα εκείνη έννοιωσε στην καρδιά του όλη τη φλόγα του ήφαιστείου της Αίτνας και τον καή και να του άνάθη τό αίμα.

Έχασε πειά την ήσυχία του και φανόταν πως είχε χάσει και τα λογικά του, γιατί όλημερίς τριγύριζε στις βουνοκοφές του Πε- λεργίου και του 'Ορφίνου, ζητώντας να βρη την έπείροχη νεράιδα.

Μία μέρα τέλος την πρόβρισε την ώρα που λουζόταν στη χροστή άχιβάδα.

— Γιατί μ' άποφύγεις, όμορφη νε- ράιδα του δάσους; τη ρώτησε με λα- χτάρα. Σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά. Θα γίνει ο ταπεινός σου σιλά- βος άν θελήσεις. «Ο.τι κι' άν μου γυ- ρήσεις θλάνω δινδ σου. Για σένα και στη φωτιά θα πέσω να πεθάνω, όταν τό θελήσεις. Θέλεις να πολεμήσω με τους Λαοστρυγόνες, τους Σικαούς, τους Πελαγονούς και να τους πάρω τις χώρες τους για να σου τις χαρί- σω, κυρά μου και βασίλισσά μου;

— Όχι, δεν θέλω τίποτα, άπάν- τησε με σκληρότητα ή όμορφη κοπέ- λα. Μου φτάνει ή χρυσή μου άχιβάδα

για να λουζομαι.

— Έχω στην έξουσία μου χιλιάδες εργάτες, σιδηρουργούς και χρυσοκούς. Θέλεις να σου φτιάξω ένα παλάτι χρυσό σάν την άχι- βάδα σου, ένα παλάτι τέλειο, για να μπορείς ν' άναπαύεσαι μέσα σ' αυτό πιο ήσυχα παρά στο άγριο δάσος σου; ρώτησε πάλι ο γυός της Αίτνας.

— Όχι, όχι, τίποτα δεν μπορείς να μου δώσεις, που να μου ά- ρέσει, άποκρίθηκε ή νεράιδα.

Ο δινάτος άρένης του σίδερον και της φωτιάς, σταύρωσε τότε άτελπισμένος τα χέρια του.

— Θέλεις, είτε σε λίγο στη νεράιδα, να χρίσω γύρω σ' αυτή τη μικρή σπηλιά σου μία χώρα, που νάχη τέσσερα μίλλια περιφέ- ρεια;

Τό θείο πλάσμα σήκωσε τότε τα μαγευτικά του μάτια στο νέο νησιώτη, σάν να ζητούσε να μαστήρη άν έκρυβε την αλήθεια μέσα στην ψυχή του.

Έκείνος κρατούσε καρφωμένα τα μάτια του στο άκτινοδόλο πρόσωπό της κι' έπερίμενε.

— Λοιπόν, ναι, άποκρίθηκε ή νεράιδα. Άν μου δώσεις αυτή την άπάδειξή της τέχνης σου, τότε θα γίνει δική σου...

Ευτυχισμένος ο γυός της Αίτνας, έτοιμάστηκε για τό έργο του. Δινδ χιλιάδες εργάτες, με τα σύμβολα της τέχνης του ο καθέ- νας, μαζεύτηκαν την άλλη μέρα γύρω από τη σπηλιά της νεράιδας κι' άρχισαν να δουλεύουν στή γεμάτα. Χτίσανε, πελεκύσανε, κα- ρφώνανε, άσφαζαν μέρες και μέρες. Κι' έτσι γύρω απ' τη σπηλιά της νεράιδας άρχισε πύρα να ξεπροβάλλη ή πιο όμορφη πολιτεία του κόσμου.

Κι' όταν τελείωσαν πειά όλα, ή πιο όμορφη νεράιδα θέλησε να γυρίση παπού και να θαμίστη την καινονομοχτισμένη πο- λιτεία. Προσέτησε έμπόληση σ' όλους τους δρόμους της χώρας της κι' έπειτα έπεσε κοιμισμένη, μα κι' ευχαρι- στημένη, στην άγκαλιά του νέου νησιώτη.

Έτσι, από μέρες που ήταν άλλοτε ή χρυσή σπηλιά της νεράιδας φάνερε σάν πανώρη κομητιό το Παλέ- μο, ή όμορφη πόλις της 'Ιταλίας, έξω από έργο του γυός της τρομερής Αίτνας, καμωμένο για την αγάπη της πιο όμορφης νεράιδας του δάσους....

Κι' όταν τελείωσαν πειά όλα, ή πιο όμορφη νεράιδα θέλησε να γυρίση παπού και να θαμίστη την καινονομοχτισμένη πο- λιτεία. Προσέτησε έμπόληση σ' όλους τους δρόμους της χώρας της κι' έπειτα έπεσε κοιμισμένη, μα κι' ευχαρι- στημένη, στην άγκαλιά του νέου νησιώτη.

Έτσι, από μέρες που ήταν άλλοτε ή χρυσή σπηλιά της νεράιδας φάνερε σάν πανώρη κομητιό το Παλέ- μο, ή όμορφη πόλις της 'Ιταλίας, έξω από έργο του γυός της τρομερής Αίτνας, καμωμένο για την αγάπη της πιο όμορφης νεράιδας του δάσους....

Κι' όταν τελείωσαν πειά όλα, ή πιο όμορφη νεράιδα θέλησε να γυρίση παπού και να θαμίστη την καινονομοχτισμένη πο- λιτεία. Προσέτησε έμπόληση σ' όλους τους δρόμους της χώρας της κι' έπειτα έπεσε κοιμισμένη, μα κι' ευχαρι- στημένη, στην άγκαλιά του νέου νησιώτη.

Ἔτσι ἐπιδέχονται τὸ ἐμπλαστρὸν μάρκας λέοντος

καὶ ἀμέσως ἐπέρχεται ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις.

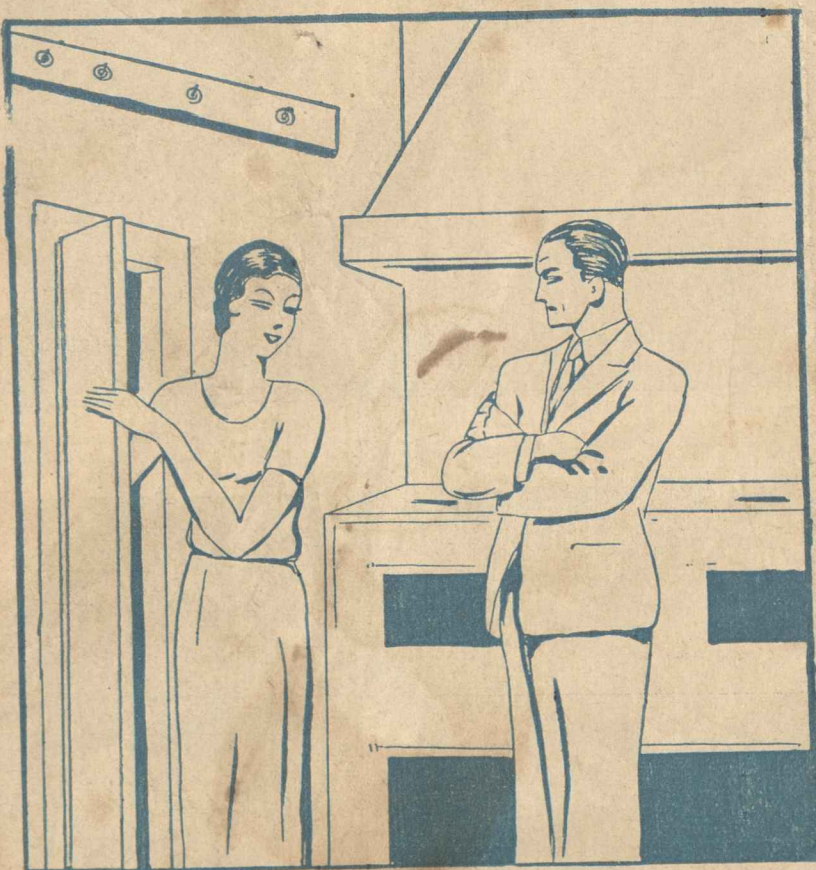
Ἀμέσως γίνεται αἰσθητὸν ἐν εὐχάριστον αἰσθημα θερμότητος, ἀποτέλεσμα ἐντόνου συνορμήσεως αἵματος. Τὰ ἐρεθισμένα νεῦρα πραῦνονται, οἱ πόνοι σταματοῦν, αἱ δὲ παθολογικαὶ οὐσίαι ἀπομακρύνονται.

Ἐπὶ ἀρθρίτισμῶν, ρευματισμῶν, ὀσφυαλγίας καὶ κρυολογημάτων ζητεῖτε λοιπὸν παντοτε τὰ Ἐμπλάστρα Μάρκας Λέοντος, τὰ ὁποῖα εἶναι παρεσκευασμένα ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πρώτας ὕλας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μεθόδου ἐπὶ δεκαετηρίδας δοκιμασθείσης. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφείλεται καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ἀποτελεσματικότης των.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ“

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε γύρω
τὴν κουζίνα μας μὲ ζεστα
γυναικία

— Ἀπρὸς τὴν: Θοὶ πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέους 39)
καὶ θὰ παρῇ ἀπὸ τὴν ὁρὰ τὴν
χρεώδη τὴν κουζίνα μας

ΓΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Π

«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ Πῶλ Φεδάλ Ἑσ. Δρ. 80.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ τοῦ Μπαμ Στέφανο Ἑσ. Δρ. 40.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ, ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ
δγαρ Πέε ἑκαστος τόμος Ἑσ. Δρ. 15 Ἑξ. Δρ. 15.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ τοῦ Ὀνορέ Μπαλζακ Ἑσ. Δρ. 80.

ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ τοῦ Ἰουλίου Βέρν Ἑσ. Δρ. 20.

Η ΣΟΝΙΑ τῆς Ἑρρ. Γκρεβίλ Ἑσ. Δρ. 15, Ἑξ. Δρ. 15.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ τοῦ Στήβενσον
Ἑξ. Δρ. 20.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ τῆς Σέλλμας Λό
Δρ. 15, Ἑξ. Δρ. 20.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ τοῦ Μυρξέ Ἑσ. Δρ. 15, Ἑξ. Δρ. 15.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Ἑσ. Δρ. 15, Ἑξ. Δρ. 20.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ τοῦ Π. Ροδοκανάκη Ἑσ. Δρ. 15.

Ἄπαντα τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ
Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁδὸς Λέκα 7.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», 1933

ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΟΝΤΙΣΑΤΕ ΝΑ ΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

ὡς
Συχνά
ἕνα ποιη
ἀποστείλα